

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr. 4

April 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 188

Redactioneel gedeelte

De tactiek in de moderne oorlog. De tactiek der verbonden wapens.
De aanval IV, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Gene-
rale Staf 190

Het optreden van een eskadron tanks in samenwerking met een bat
infanterie, deel uitmakend van een voorhoede (II), door F. Rouf-
faer, Majoor der Huzaren 197

Samenwerking tussen veldartillerie en de overige wapens (II), door
J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie 204

Het regiment infanterie in het gevecht (III), door C. Koomen, Kapi-
tein der Infanterie 209

Boekbespreking 214

Schriftelijke cursussen, door H. J. J. W. Dürst Britt, Generaal-
Majoor der Artillerie 218

Lessen uit Korea, door G. Treffers, Kapitein-Vlieger-Wrn 223

Voorlichting van recruten bij opkomst 227

Factoren van invloed op militaire vorming en opleiding III, door
Majoor H. W. J. Teunissen 228

Duitsland's herbewapening I, door F. C. Spits, Res.-Kapitein der
Infanterie 231

Meningen van anderen 235

Uit de buitenlandse vakpers 237

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr. 4

April 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 188

Redactioneel gedeelte

De tactiek in de moderne oorlog. De tactiek der verbonden wapens.
De aanval IV, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Gene-
rale Staf 190

Het optreden van een eskadron tanks in samenwerking met een bat
infanterie, deel uitmakend van een voorhoede (II), door F. Rouf-
faer, Majoor der Huzaren 197

Samenwerking tussen veldartillerie en de overige wapens (II), door
J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie 204

Het regiment infanterie in het gevecht (III), door C. Koomen, Kapi-
tein der Infanterie 209

Boekbespreking 214

Schriftelijke cursussen, door H. J. J. W. Dürst Britt, Generaal-
Majoor der Artillerie 218

Lessen uit Korea, door G. Treffers, Kapitein-Vlieger-Wrn 223

Voorlichting van recruten bij opkomst 227

Factoren van invloed op militaire vorming en opleiding III, door
Majoor H. W. J. Teunissen 228

Duitsland's herbewapening I, door F. C. Spits, Res.-Kapitein der
Infanterie 231

Meningen van anderen 235

Uit de buitenlandse vakpers 237

OFFICIËLE MEDEDELINGEN

van het

Ministerie van Oorlog

UIT DE LEGERORDERS

No. 17 L-LM — Dubbel tellen van diensttijd.

1. Ter kennis van de Koninklijke landmacht wordt gebracht, dat bij Koninklijk besluit van 4 October 1949 Staatsblad no. J 631, inzake het dubbel tellen van diensttijd van het militair personeel der landmacht en van het reservepersoneel der landmacht, hetwelk in het tijdvak van 10 Mei 1940 tot 5 Mei 1945 aan krijgsverrichtingen heeft deelgenomen, het navolgende werd bepaald:

Artikel 1

1. Het militair personeel der landmacht en het reservepersoneel der landmacht, voor zover en voor zolang dit in werkelijke dienst was en niet in, al dan niet feitelijke krijgsgevangenschap heeft vertoefd, wordt geacht aan krijgsverrichtingen te hebben deelgenomen van 10 Mei 1940 tot 5 Mei 1945.

2. Het tijdsverloop van deelneming aan krijgsverrichtingen, bedoeld in het eerste lid, telt dubbel als diensttijd ingevolge het bepaalde in het eerste lid van artikel 13 der Pensioenwet voor de landmacht (Staatsblad 1922, no. 66) en van artikel 12 der Pensioenwet voor het reservepersoneel der landmacht (Staatsblad 1923, no. 356), zulks met inachtneming van het bepaalde in het tweede lid van deze artikelen.

Artikel 2

Het bepaalde in artikel 1 werkt terug tot 10 Mei 1940.

2. Met nadruk wordt er op gewezen, dat voor de toepassing van vorenstaande bepaling de tijd, gedurende welke het medisch en verplegend personeel van de landmacht als zodanig in de macht van de vijand is geweest, van dubbeltelling is uitgesloten.

3. Voorts wordt hierbij bepaald, dat ten aanzien van de militairen van de Koninklijke landmacht, die zich ten tijde van de capitulatie op het vaste land van Europa bevonden, in het algemeen 15 Mei 1940 aangenomen wordt als datum waarop zij in krijgsgevangenschap zijn gevoerd.

4. Voor hen, die zich vóór 5 Mei 1945 hadden aangesloten bij de Binnenlandse Strijdkrachten, of vóór die datum in Nederland (wederom) in werkelijke dienst zijn gekomen als dienstplichtige, vrijwilliger op de voet van gewoon dienstplichtige of als oorlogsvrijwilliger, c.q. zijn herplaatst als vrijwillig dienend militair, dan wel vóór bedoelde datum als reservist onder de wapenen zijn gekomen, zal als datum, sinds welke zij geacht worden aan krijgsverrichtingen te hebben deelgenomen, in het algemeen worden aangenomen:

5. Voor hen, die in werkelijke dienst zijn gekomen c.q. teruggekeerd:

a. in de provincie Limburg, met uitzondering van het gebied ten Noorden van Sittard en ten Oosten van de rivier de Maas, in de provincie Noord-Brabant, in de provincie Zeeland, uitgezonderd het eiland Schouwen en Duiveland en in de provincie Gelderland ten Zuiden van de rivier de Rijn en ten Oosten van de lijn Culemborg—Tiel:

5 September 1944;

b. in de provincie Limburg ten Oosten van de rivier de Maas en ten Noorden van Sittard:

19 Januari 1945;

c. in de provincie Gelderland ten Noorden van de rivier de Rijn:

30 Maart 1945;

d. in de provincie Overijssel:

1 April 1945;

e. in de provincie Drenthe:

5 April 1945;

f. in de provincie Groningen:

12 April 1945;

g. in de provincie Friesland, met uitzondering van de eilanden Terschelling, Vlieland, Ameland en Schiermonnikoog:

15 April 1945.

Nr. 24 L-LM — Herhalingsoefeningen.

Bij Koninklijk Besluit van 25 Januari 1951, nr. 92, is het volgende bepaald:

Artikel 1

In 1951 komen of blijven voor herhalingsoefeningen en werkelijke dienst de gewone dienstplichtigen, behorende tot de legeronderdelen, in de bij dit besluit behorende staat vermeld, en voor de duur, mede in die staat aangegeven:

Artikel 2

Onze Minister van Oorlog is gemachtigd om de in artikel 1 bedoelde duur met enkele dagen te verkorten.

Legeronderdelen, voor zoveel <i>c</i> tot en met <i>h</i> betreft, door de Minister van Oorlog nader aan te wijzen tot ten hoogste de daarbij vermelde aantallen	Duur van het verblijf in werkelijke dienst	
	Korporaals en soldaten	Onderofficieren en door de Minister van Oorlog nader aan te wijzen categorieën korporaals
1	2	3
<i>a.</i> de 1e Divisie „7 December”	28 dagen	42 dagen
<i>b.</i> de 2e Divisie	28 dagen	42 dagen
<i>c.</i> dertig bataljons infanterie	14 dagen	28 dagen
<i>d.</i> zes afdelingen lichte luchtdoelartillerie	14 dagen	28 dagen
<i>e.</i> vier transportbataljons	28 dagen	42 dagen
<i>f.</i> twee en twintig staven van oorlogsbevelhebbers en territoriale commandanten	14 dagen	28 dagen
<i>g.</i> twaalf verbindingsafdelingen	28 dagen	42 dagen
<i>h.</i> vijftien logistieke eenheden	28 dagen	42 dagen
<i>i.</i> de onderdelen der luchtstrijdkrachten, nader door de Minister van Oorlog aan te wijzen	7 dagen	7 dagen

Nr. 28 L-LM — Mouwonderscheidingsteken personeel Nederlandse Militaire Missie in Indonesië.

Het personeel van de KL, behorende tot de Nederlandse Militaire Missie in Indonesië draagt, behalve de reeds geldende rang-, wapen- of korpsonderscheidingsteken op de rechterbovenmouw van de jas, dagelijkse tenue en jas, veldtenue een mouwschild, van emaille c.q. geborduurd, van boven breed 4,3 cm, zijkanten lang 5,3 cm, in het midden lang 6,2 cm, met Nassaus blauwe ondergrond waarop het Zuiderkruis en in het midden in ponceaurood en wit met Rijkszwaard, langs de bovenzijde in ultramarijn blauw „Ned. Mil. Missie”.

Nr. 35 L — Onderscheidingsteken.

Bij de in deze L.O. opgenomen Ministeriële Beschikking van 30 Januari 1951, Kabinet, nr. 1034 werden een aantal bepalingen betreffende onderscheidingsteken der KL ingetrokken en enige nieuwe onderscheidingsteken vastgesteld.

Gezien de beperkte plaatsruimte wordt hier slechts gewezen op de gewijzigde petonderscheidingsteken; het instellen

van borstonderscheidingsteken voor officieren van gezondheid, officieren-tandarts, paardenartsen en militaire apothekers, voor welke categorieën officieren ook het wapenonderscheidingsteken is gewijzigd.

Voorts is het wapen- en het korpsonderscheidingsteken van het Regiment Geneeskundige Troepen gewijzigd.

Van de infanterieregimenten hebben thans ook het Regiment van Heutsz (waarvan het personeel in de veld- en dagelijkse tenue een zwarte das draagt) en het Regiment Limburgse Jagers een afwijkend wapen- en korpsonderscheidingsteken, t.w. voor het Regiment van Heutsz een Nederlands wapenschild in 8-puntige stralenster op een zwarte, oranje gebiesde ondergrond, het korpsonderscheidingsteken zwart met oranje letters.

Voor het Regiment Limburgse Jagers is het wapenonderscheidingsteken een jachthoorn, eikeblad, zwaard op groene karmozijn gebiesde ondergrond, het korpsonderscheidingsteken groen met letters in karmozijn.

Einde van de Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog.

DE TACTIEK IN DE MODERNE OORLOG

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf,
Leraar aan de H.K.S.*

(*Vervolg van blz. 20, Jan. 1951, Nr 1*)

IX. DE TACTIEK DER VERBONDEN WAPENS

C. DE AANVAL (IV)

13. *Samenwerking van landmacht en luchtmacht.*¹⁾

a. *Algemeen.*

Hoewel hier meer sprake is van gecombineerde operatiën dan van tactiek der verbonden wapens, kan een korte bespreking van het aandeel, dat de luchtmacht in de aanval der grondstrijdkrachten heeft niet achterwege worden gelaten, zonder aan de volledigheid tekort te doen. Naast de strategische zal vooral de *tactische* luchtmacht een voorname rol spelen bij elke offensieve actie.

Enkele organisatorische afwijkingen daargelaten, vertoont de regeling van de steun der Tactische Luchtmacht in het Amerikaanse en het Engelse systeem geen verschillen van betekenis. Zonder op deze kleine verschillen te wijzen, zal ik thans overgaan tot de behandeling van de steun bij een zorgvuldig voorbereide aanval op hoger niveau, om daarna enkele kenmerken van de snelle aanval in beschouwing te nemen. Eenvoudigheidshalve zal worden uitgegaan van de veronderstelling, dat de aanvaller in het bezit is van luchtoverwicht.

De steun, welke kan worden verleend, is in grote lijnen in drie soorten te onderscheiden: verkenningen, indirecte, en directe luchtsteun. De laatste kan voorbereid, dan wel onmiddellijk zijn. Het opmaken van de plannen voor de voorbereide steun vindt plaats op de dagelijkse bespreking van de vertegenwoordigers van landmacht en luchtmacht. Onder onmiddellijke steun verstaat men de tijdens het gevecht aangevraagde luchtsteun, welke niet is voorbereid.²⁾

b. *Luchtsteun bij een zorgvuldig voorbereide aanval.*

Ook ten aanzien van de luchtstrijdkrachten wordt de aanval in verschillende fasen verdeeld, welke indeling intussen ten nauwste verband houdt met de aanval der grondstrijdkrachten. In de periode, dat deze laatsten hun voorbereidingen treffen, gaat ook de luchtmacht hiertoe over. Enerzijds, door het uitvoeren van voorbereidende acties lang voordat het offensief los barst. Anderzijds, door inleidende acties kort voor de aanval.

De daadwerkelijke aanval van de luchtstrijdkrachten op vijandelijke objecten op het gevechtveld zal samenvallen met de fase van het binnendringen in de stelling door de grondstrijdkrachten. Gedeeltelijk in andere vorm gegoten, zal zij voortgang vinden gedurende de gevechten binnen de stelling. Tenslotte zal de aard van het ingrijpen

¹⁾ Zie ook *De Militaire Spectator*, 1950, Nr 8, bladzijde 489.

²⁾ Voor een meer uitvoerige bestudering van dit onderwerp verwijs ik naar de aan de LSS en de HKS uitgegeven dictaten, en naar het Wetenschappelijk Jaarbericht 1949, blz. 159.

van de luchtmacht wederom veranderen op het ogenblik, dat de troepen van de landmacht tot de doorbreking overgaan en de vervolging inzetten.

Door het vorenstaande komt men tot een volgende vergelijking van fasen:

Luchtmacht	Landmacht
Vorbereidingsphase	Vorbereiding
Inleidingsphase	
Aanvalsphase	Binnendringen in de stelling
Doorbrekingsphase	{ Gevechten binnen de stelling { Doorbreking { Vervolging

(1) Vorbereidingsphase.

Lang voordat kan worden gesproken van rechtstreeks met de aanval verband houdende, inleidende, luchtacties zullen de luchtstrijdkrachten reeds ingrijpen door het uitvoeren van verkenningen en het verlenen van elke mogelijke vorm van indirecte luchtsteun. Deze indirecte luchtsteun kan bestaan uit het handhaven van het luchtoverwicht, het isoleren van het operatieterrein op een hoog niveau, en het uitvoeren van storende luchtaanvallen op grote schaal. Hierbij gaat het dan om het vernielen van bepaalde objecten, zoals in de afgelopen oorlog de V 1- en V 2-opstellingsplaatsen.

Het opmaken van de desbetreffende plannen geschiedt op het stafkwartier van de legergroep/tactische luchtmacht.

Het algemene plan van luchtsteun, dat overigens onafgebroken ten uitvoer moet worden gelegd, zal zich in dit stadium meer en meer moeten richten op het steunen van het toekomstige offensief of de toekomstige aanval. Het dient zodanig te worden uitgevoerd, dat het beginsel der verrassing niet in gevaar komt. Tijd en plaats van de toekomstige actie mag niet aan de vijand worden verraden. Daarom moeten de doelen, welke worden aangevallen, in een wijde sector om het komende gevechtveld liggen, terwijl zij daarmee toch te maken moeten hebben.

De tijd, welke voor het uitvoeren van dergelijke voorbereidende luchtacties nodig is, hangt in hoge mate af van de taak, welke moet worden verricht en voorts van de middelen, welke voor het uitvoeren daarvan ter beschikking staan. In de regel kan de steun van de strategische luchtstrijdkrachten hierbij niet worden gemist.

(2) Inleidingsphase.

Ook voor deze phase worden de plannen, in grote lijnen, nog op het stafkwartier van de legergroep/tactische luchtmacht opgemaakt. Het opstellen van de detailplannen kan evenwel gedeeltelijk aan de tactische groepen worden gedelegeerd.

De beschikbare tijd is korter dan die voor de vorige phase, aangezien de eigenlijke inleidende steun slechts kort voor het lanceren van de aanval moet aanvangen, teneinde verkregen voordelen niet verloren te doen gaan.

De vliegopdrachten, welke thans moeten worden uitgevoerd, liggen nog steeds op het gebied van de verkenningen en de indirecte luchtsteun. De doelen, welke worden aangegrepen, zullen echter meer rechtstreeks

met de aanval te maken hebben. De opdrachten kunnen onder meer omvatten:

— *Uitbreiding van luchtoverwicht; aanvallen op vijandelijke luchtsrijdkrachten en vliegvelden.* Het tijdstip, waarop de uiteindelijke beslissende aanval op intervenierende vijandelijke vliegvelden moet worden uitgevoerd, moet zodanig worden gekozen, dat de vijand niet meer in staat is om vóór het inzetten van de aanval belangrijke herstellingen te verrichten, dan wel nieuwe middelen aan te voeren. Daartegenover staat, dat de maximum gewenste neutralisatie en vernieling op dag D, of kort daarvoor, moet zijn bereikt.

— *Isolatie van het gevechtveld.* Deze wordt beperkt tot doelen, welke gedurende de voorgaande fase nog niet konden worden vernield.

— *Storende aanvallen.* Deze worden gericht tegen doelen, welke het succes van de op handen zijnde aanval rechtstreeks beïnvloeden, zoals verbindingslijnen, bevoorradingsdumps, depôts, artillerie opstellingen, wegvervoer en troepenconcentraties op en in de onmiddellijke omgeving van het gevechtveld.

— *Verkenning.* Het verzamelen van de laatste gegevens over de vijand.

Om de verrassing niet prijs te geven is het nodig acties, als hiervoren bedoeld, tevens te richten tegen geheel andere sectoren van het operatietoneel.

Mocht de vijand het initiatief overnemen en de aanvalsplannen door het lanceren van een eigen aanval doorkruisen, dan vervalt de steun voor de inleidingsfase en wordt de gehele luchtmachtsteun onverwijld ingezet om deze aanval tegen te gaan.

(3) Aanvalsphase.

De steun gedurende beide voorgaande fasen moet zodanig harmonisch zijn, dat de hoogste graad van luchtoverwicht en de grootste mate van isolatie van het gevechtveld wordt verkregen op het ogenblik, dat de eigenlijke aanval der grondstrijdkrachten aanvangt. Tevens moet het gedeelte van de stelling, waarop zal worden aangevallen zo goed mogelijk aanvalsrijp zijn gemaakt. Door het bereiken van de hoogste graad van luchtoverwicht is men er van verzekerd, dat aan de binnendringende troepen een maximum aan directe luchtsteun kan worden verleend. In het algemeen geldt hierbij de volgende stelregel.

„De tactische luchtmacht verleent alle directe luchtsteun, welke de grondstrijdkrachten vragen, voor zover de middelen ter beschikking staan, de omstandigheden dit toelaten, en voor zover de doelen niet met evenveel kans op succes door onderdelen en wapens van de landmacht kunnen worden bestreden.”

Het is bijvoorbeeld onjuist luchtsteun aan te vragen tegen objecten, welke zonder bezwaar en met gelijke kans van slagen door de eigen artillerie onder vuur kunnen worden genomen.

De tijdsduur van de aanvalsphase is in vergelijking met die der beide andere kort. De gedetailleerde plannen voor een vooraf beraamde luchtsteun toch zal men moeten beperken tot die doelen, welke door de grondstrijdkrachten kunnen worden voorzien, vóórdat deze tot de aanval over gaan. Het plan bevat gewoonlijk een inleidend bombardement (o.a. door lichte bommenwerpers), een inleidende beschieting (o.a. met raketten) en steun gedurende het binnendringen in de vijandelijke stelling.

Bij elke aanval moet worden beslist of deze al dan niet doorgang zal vinden, indien luchtsteun door weers- of andere omstandigheden niet mogelijk is. Indien is besloten, dat de aanval in elk geval door gaat, en de luchtsteun dus als een bonus moet worden beschouwd, zal men ook meer dan één plan moeten opmaken. Voor het geval, dat de aanval bij uitvallen van de luchtsteun wordt afgelast, moet een kortste termijn van wederzijdse waarschuwing worden afgesproken, waarbij rekening moet worden gehouden met de eigenaardigheid van beide componenten, luchtmacht en landmacht.

Het opmaken van het plan voor directe luchtsteun geschiedt in onderling overleg door leger en tactische groep, waarbij het kan voorkomen, dat de commandant van de tactische luchtmacht middelen van de ene tactische groep onder bevel van een andere stelt.

Afgezien van het bovenstaande zal men voorts doorlopend aandacht moeten blijven wijden aan het handhaven van het luchtoverwicht en het isoleren van het gevechtveld, welk ingrijpen ook gedurende het verloop van de aanval nodig blijft.

Luchtsteun en artilleriesteun moeten met zorg worden gecoördineerd om een economisch gebruik van krachten te verzekeren. Er moet een gezamenlijk vuurplan worden opgemaakt, waarbij de aard en de ligging van de doelen in de eerste plaats in aanmerking moet worden genomen en elk doel moet worden aangevallen door het wapen, dat zich daar het meest toe leent.

Ten slotte nog het volgende.

De luchtmacht moet bij het opmaken van het gezamenlijke vuurplan van het begin af worden ingeschakeld. Dit is nodig om gedurende het binnendringen in de stelling zoveel mogelijk aan de behoeften van de grondstrijdkrachten te kunnen voldoen en tevens om haar in staat te stellen tegelijkertijd reeds rekening te kunnen houden met de plannen voor de volgende fasen van de strijd op de grond.

(4) Doorbrekingsphase.

De gevechten binnen de stelling — een nieuwe aanvalsphase voor de landmacht — luiden ook voor de luchtstrijdkrachten een nieuw gedeelte in, dat voortgang vindt gedurende het doorbreken van de stelling en de daarop ingezette achtervolging. Tijdens deze phase wordt van de luchtmacht een maximum aan directe steun verwacht, waarbij het echter niet mogelijk is, de tijdsduur vast te stellen, aangezien deze ten nauwste in verband staat met het tempo van voortgang van de aanval.

Afhankelijk van de mate van luchtoverwicht heeft de tactische luchtmacht, tijdens het doorbreken van de stelling en het vervolgen van de verslagen vijand, de volgende taken:

- Het handhaven van het luchtoverwicht.
- Het uitvoeren van verkenningen.
- Het beveiligen van de flanken.
- Het blokkeren van vijandelijke verbindingslijnen en terugtochtswegen.
- Het vernietigen van de terugtrekkende vijandelijke strijdmacht en het vernielen van zijn materieel en uitrusting.
- Beletten, dat de vijand nieuwe versterkingen naar het gevechtveld voert, dan wel nieuwe verdedigingswerken aanlegt.
- Het verlenen van directe steun aan de eigen vervolgde landstrijdkrachten.

c. Luchtsteun bij een snelle aanval.

Door de aard van een dergelijke aanval komen voorbereidings- en inleidingsfase te vervallen. Bij een snelle aanval zal voorts de tijd-factor, door tactische omstandigheden, alles overheersen. De weersfactor zal b.v. minder op de voorgrond treden, aangezien het voordeel van een snelle uitvoering door de grondstrijdkrachten belangrijker is dan het nadeel van een aanval zonder steun van de luchtmacht.

Als de voorbereidingstijd zeer kort is kan het voorkomen, dat het opmaken van een gezamenlijk vuurplan met de artillerie niet mogelijk is. De normale werkwijze, zoals deze geschiedt bij het uitvoeren van een zorgvuldig voorbereide aanval, kan dan niet worden gevolgd. Aanvragen om luchtsteun moeten, afhankelijk van de omstandigheden, op de dagelijkse bespreking, of over het luchtsteun verbindingsnet geschieden.

d. Rusland.

De Russische luchtstrijdkrachten hebben, evenals de artillerie, tot taak de grondstrijdkrachten door geconcentreerde inzet te steunen. Voor wat betreft de steun van de tactische luchtmacht aan een legergroep kent men 5 fasen, welke in grote lijnen overeen komen met de 4-fasen-indeling bij de westelijke geallieerden. De voorbereidingsfase is hier echter in 2 gedeelten gesplitst, waarbij de doelen welke gedurende het eerste gedeelte worden aangevallen, betrekkelijk dicht bij het toekomstige toneel van actie liggen, terwijl die welke gedurende het tweede gedeelte worden aangegrepen zich tot ongeveer 200 kilometer diep in het door de vijand bezette gebied kunnen bevinden en voornamelijk zullen bestaan uit concentraties van pantserstrijdkrachten.

Kort voor uur U volgt een inleidend bombardement op bekende steunpunten en artillerie-opstellingen. De directe luchtsteun tijdens de aanval wordt vooral gericht tegen tanks, waarbij wel gebruik wordt gemaakt van een cabrank.

Deze directe steun aan de grondtroepen geschiedt doorgaans door slagvliegtuigen van het type Stormovik, door middelbare bommenwerpers, duikbommenwerpers en bij uitzondering door jagers. De vliegtuigen worden door lucht-verbindingsofficieren, door middel van radio, op het doel gebracht. Bij een aanval met slagvliegtuigen wordt steeds een gedeelte afgezonderd om aanvallen te richten tegen vijandelijke luchtdoelartillerie.

14. De nachtaanval ³⁾

a. Algemeen.

Behoorde een nachtaanval in de eerste wereldoorlog tot de uitzonderlijke operatiën, in de tweede was dit zeer zeker niet meer het geval. Vooral in Afrika en door het Sowjetleger zijn zeer veel aanvallen bij duisternis uitgevoerd.

³⁾ Hieronder worden mede berepen de aanval bij duisternis, mist, e.d.; in dit hoofdstuk zullen tevens nachtelijke infiltraties ter sprake worden gebracht. Ik verwijs voor dit onderwerp voor naar het, zeer binnenkort uitkomende, voorschrift „Het Infanterie Bataljon” en op een nadere behandeling, in een der volgende nummers van De Militaire Spectator, door de Kapitein J. H. Jansen: De Tirailleurcompagnie.

Het ging toen ook niet s t e e d s meer om de specifieke kleine ondernemingen met een beperkt doel. Een moderne nachtaanval kan worden ingezet met alle middelen, waarover de aanvaller beschikt en zelfs infiltratie vond plaats met gehele bataljons.

In de grond van de zaak is de nachtelijke operatie nog steeds een infanterie aangelegenheid, waarbij het bataljon optreedt als tactische eenheid. Dit sluit echter niet uit, dat het aanbeveling verdient om bij een dergelijke actie tevens pantserstrijdkrachten in te zetten. Reeds de aanwezigheid van een gering aantal tanks oefent invloed uit op het moreel van de verdediger. Voorts kunnen nachtaanvallen al dan niet worden vooraf gegaan door een inleidende artilleriebeschieting. Een zogenaamde „stille” nachtaanval zal de kans op verrassing zeer zeker verhogen. Indien echter wordt aangevallen in groter verband zullen de uitgebreide voorbereidingen een dergelijke verrassing zeer bemoeilijken. Het voordeel van een inleidende beschieting zal dan praevaleren en men zal doorgaans tot het uitvoeren van een niet-stille aanval over gaan. Ook bij de stille echter zal het meestal nodig zijn de artillerie in te schakelen vóór het gevechtsdoel is bereikt.

Er zullen steeds omstandigheden blijven, welke het uitvoeren van een nachtaanval minder gewenst of onmogelijk maken. Steeds zal moeten worden overwogen, of de nadelen en de ontegenzeggelijke moeilijkheden, welke bij het uitvoeren van een dergelijke onderneming moeten worden overwonnen, wel opwegen tegen de voordelen, welke men ermede denkt te bereiken. Zelfs de landaard en de mentaliteit van de te gebruiken troepen kunnen hier een belangrijke rol spelen.

b. Eisen voor het uitvoeren van een nachtaanval.

De aanval bij duisternis wordt in het algemeen gekenmerkt door minder doeltreffende uitwerking van het gerichte vuur en een daarmede verband houdende toeneming van het belang van het handgemeen. Voorts door moeilijkheden welke naar voren treden bij verplaatsingen, gevechtsleiding, het bewaren van het verband en het houden van de goede richting.

Meer nog dan de gewone aanval, zal die bij duisternis daarom aan de volgende eisen moeten voldoen:

- Het aanvalsplan moet zeer eenvoudig zijn, aangezien manoeuvre doorgaans niet mogelijk is (mate van duisternis).
- Een nachtaanval eist een zorgvuldige voorbereiding, welke groten-deels bij daglicht moet geschieden en waarbij vooral maatregelen moeten worden genomen voor het bewaren van richting en onderling verband.
- Er moeten speciale maatregelen worden genomen om de geheimhouding, de veldveiligheid en de coördinatie te verzekeren.
- De gevechtsleiding moet zo eenvoudig mogelijk zijn. De moderne verbindingsmiddelen stellen de commandanten hiertoe in de gelegenheid.
- De aanvalsdoelen moeten nauwkeurig worden vastgesteld en, zowel op de kaart als in het terrein, gemakkelijk te vinden zijn.
- De te gebruiken troepen moeten van een hoog gehalte zijn. Duisternis brengt het moreel gemakkelijk aan het wankelen en bij nacht treedt vermoeienis eerder in dan bij daggevechten.

c. **Het doel van de nachtaanval en van nachtelijke infiltraties.**

1. Om een grotere mate van verrassing te verkrijgen dan bij daglicht mogelijk is.

2. Om de waarde van de waarneming en van het gericht vuur van de vijand te verminderen.

Het kan voorkomen, dat een aanvalsdoel slechts kan worden bereikt over een geheel open terreingedeelte, dat bij dag weinig gelegenheid biedt voor het innemen van een gedekte gereedstelling en dat een zo lange en open nadering tot de vijandelijke stelling betekent, dat deze niet dan onder zeer zware verliezen zou kunnen worden bereikt. Indien inneveling niet mogelijk is, kan men deze bezwaren overwinnen door het inzetten van een aanval bij duisternis. Indien het aanvalsdoel te groot van omvang is voor een geheel bij nacht verlopende operatie, is het tevens mogelijk een aanval bij duisternis in te zetten als een inleidende actie. Het tijdstip van aanval moet dan zodanig worden gekozen, dat de troepen in voorste lijn bij duisternis over de gevaarlijke zône worden geheveld en zij het aanbreken van de dag zover zijn gevorderd, dat ook de opvolgende echelons hier geen hinder meer ondervinden van waarneming of gericht vuur van de vijand.

3. Om een dagaanval, welke het aanvalsdoel niet geheel en al heeft bereikt te voleinden, teneinde de vijand niet in de gelegenheid te stellen door middel van tegenaanvallen op een voor hem gunstig ogenblik in te grijpen.

4. Om bij onvoldoende eigen luchtoverwicht de vijand de mogelijkheid te ontnemen zijn luchtmacht ten dienste van de verdediging in te zetten.

5. Om de vijand te misleiden en zijn aandacht af te leiden van belangrijker sectoren van het gevechtsveld.

6. Nachtelijke infiltraties hebben ten doel de vijand te veront-rusten en hem te dwingen maatregelen te nemen, welke zijn verdedigingsstelsel kunnen ondermijnen. Zij vinden vaak plaats in de nacht of nachten, welke aan een groot offensief vooraf gaan. In de afgelopen oorlog gingen de Russen over tot infiltratie op grote schaal, waarbij gehele bataljons in het vijandelijk verdedigingsstelsel doordrongen, om dan bij daglicht van binnen uit tot een aanval over te gaan. Ook de strijd op Korea heeft dit beeld laten zien.

Een dergelijk optreden zal vooral voordelen bieden indien een belangrijke hindernis moet worden overschreden of indien men wel overwegend sterker op de grond is, doch verre in de minderheid in de lucht. *(Wordt vervolgd.)*

INZENDING VAN KOPIJ EN BRIEVEN

Wij verzoeken bijdragen voor ons blad en brieven, zowel betreffende de Redactie en de Administratie, zonder vermelding van personen, uitsluitend te adresseren:

Aan de Directie van De Militaire Spectator, Zwarteweg 1, Den Haag
Tekeningen moeten in O. Indische inkt worden uitgevoerd, op zodanige grootte, dat daarin voorkomende cijfers en letters na verkleining op kolombreedte duidelijk leesbaar blijven, d.w.z. ten minste 1 mm hoog.

HET OPTREDEN VAN EEN ESKADRON TANKS IN SAMENWERKING MET EEN BAT INFANTERIE, DEEL UITMAKEND VAN EEN VOORHOEDE (II)

door F. ROUFFAER, *Majoor der Huzaren.*

(*Vervolg van blz. 81, Febr. 1951, Nr 2*)

(*Zie Kaartblad Amersfoort O en Zutphen W uit October 1950*)

Na ontvangst van het door C Voorhoede uitgegeven bevel neemt de Eskadrons C in overleg met C 3-1 GRGr de volgende maatregelen.

1. 3-1 GRGr begeeft zich te voet naar de plaats, waar zich het eskadron tanks bevindt, nl. de viersprong van kwgn vt 189462 en neemt plaats op de tanks.

2. Na verkenning en te regelen door de opv EC begeeft het eskadron waarop vervoerd 3-1 GRGr, zich via de halfharde weg W van de as van beweging, de vijfspromg van kwgn vt 18794598 en de Prins Hendriklaan naar het terreindeel Z van BUNT vt 186457 (Verzamelpplaats der aanvalstroepen), alwaar onder dekking van 3-1 GRGr een beveiligde opstelling wordt ingenomen.

3. Zodra C 3-1 GRGr en ik het aanvalsterrein hebben verkend zal ik mijn orders uitgeven bij de vijfspromg van zandwegen vt 18684575.

Hierop begeven EC en CC zich naar een terreindeel, vanwaar zij inzicht hebben in het aanvalsterrein.

Afb. 1 Inf en tankC verrichten gezamenlijk de verkenning van het aanvalsterrein

EC en CC bespreken nu samen het aanvalsplan.

Aangezien het hier een opdracht geldt, waarbij agressief en snel moet worden opgetreden, anderzijds de vijand beschikt over een sterke anti-tankverdediging, komt direct de vraag naar voren, op welke wijze beide wapens nu het best zullen samenwerken.

Teneinde de lezers een inzicht te geven in de verschillende mogelijkheden, waarop tanks en infanterie bij de aanval kunnen samenwerken, volgt hieronder (De Militaire Spectator, Nr 6, Juni 1950) een korte beschouwing over het ontstaan en de mogelijkheden van samenwerking van Infanterie en Tanks in de aanval.

Allereerst willen wij dan de vraag beantwoorden waarom in beginsel de aanval noch uitsluitend door infanterie, noch uitsluitend door tanks wordt uitgevoerd, maar door INFANTERIE en TANKS!

In Wereldoorlog I is het ontstaan van de tank te danken aan de vastgelopen fronten. De vastgelopen infanterie was niet meer alleen in staat het door de vijand met zijn lichte en zware mitrailleurs beheerste terrein, doorploegd en voorzien van alle mogelijke hindernissen (o.a. prikkeldraad) te doorschrijden. De tank door zijn pantsering gevrijwaard tegen de inwerking van dit vuur, alsmede in staat om terreinhindernissen en prikkeldraad te overwinnen, kon wel in de vijandelijke linies doordringen, daarmee tevens een gelegenheid scheppend voor de infanterie om de voorwaartse beweging weer ter hand te nemen.

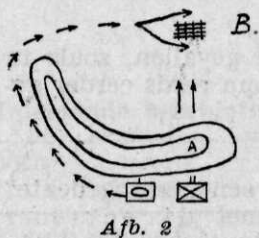
Met de ontwikkeling van het tankwapen, kwam echter ook de ontwikkeling van de antitankwapens. Deze, in welke vorm ook, vormen nog heden de grootste vijand van de tank. De tank kan niet meer buiten de bescherming van de infanterie en de steun van diens wapens ter bestrijding van de vijandelijke antitankwapens. Daarom zullen in beginsel, noch alleen tanks, noch alleen infanterie, maar beide wapens verenigd in „één team” de aanval uitvoeren. In bedekt terrein, met een sterke antitankverdediging zal in principe de infanterie, in open terrein en een zwakke antitankverdediging de tank aan het hoofd gaan.

Het is fout te denken, dat bij een gecombineerde infanterie-tank aanval, de tanks altijd in het tempo van de infanterie deze voorafgaan, dan wel volgen. Het is één van de methoden, echter ook één van de minst aanbevelenswaardige. Immers de moderne tank, die in het terrein een snelheid van 20 tot 40 mijl per uur kan ontwikkelen, moet indien mogelijk deze snelheid ook uitbuiten. De afgelopen oorlog heeft bovendien bewezen, dat het aantal verliezen aan tanks evenredig is aan de tijd welke de tanks nodig hebben om van de uitgangsstelling in het aanvalsdoel te komen. Daarom zal iedere Commandant, die de beschikking krijgt over tanks, er naar moeten streven, deze zodanig in te zetten, dat zij ook hun snelheid kunnen uitbuiten.

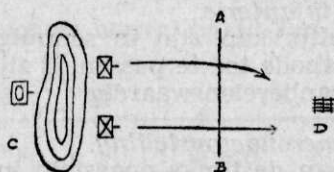
De ideale infanterie-tankaanval plaatst a.h.w. de infanterie op het gevechtsdoel, nadat de tanks daar zijn binnengestormd. Naar deze wijze van optreden dient altijd te worden gestreefd!

Tenslotte volgen hieronder zes mogelijkheden, afhankelijk van vijand en terrein, waarop infanterie en tanks gedurende de aanval kunnen samenwerken.

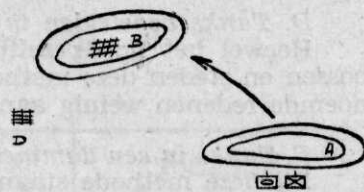
A. Infanterie en tanks rukken gescheiden en uit verschillende richtingen naar het aanvalsdoel op (Zie afb. 2).

Afb. 2

Afb. 3

Afb. 4

Voordelen:

1. Maximum verrassing.
2. De tanks zijn veelal in staat hun maximum snelheid, vuurkracht en stootkracht te ontwikkelen.

Nadelen:

1. Teneinde een gelijktijdig aankomen op het aanvaldoel te bereiken is een nauwkeurige en zéér zorgvuldige tijdberekening noodzakelijk.
2. Eén enkele onvoorziene omstandigheid, hetzij bij de tanks hetzij bij de infanterie, kan tot gevolg hebben, dat het doel wordt bereikt zonder de steun van de één of van de ander.

B. Infanterie gaat alleen vooruit tot bijna stormafstand van het doel.

Nu volgen in snel tempo de tanks, doorschrijden de infanterie, om vlak vóór de infanterie het aanvaldoel binnen te stormen. (Zie afb. 3). (Bedekt terrein, sterke antitank verdediging).

Voordelen:

1. Maximum snelheid, vuurkracht en stootkracht kunnen door de tanks worden ontwikkeld.
2. De samenwerking infanterie-tanks wordt veréenvoudigd.

Nadeel:

Wederom de noodzaak van een nauwkeurige tijdberekening, zodat de infanterie en de tanks op het juiste tijdstip het aanvaldoel bereiken.

C. Infanterie vervoerd op tanks. (Zie afb. 4).

Voordelen:

1. Verrassing.
2. Minimum tijd tussen de uitgangsstelling en het aanvaldoel.
3. Samenwerking infanterie-tanks het éénvoudigst.

Nadelen:

1. De infanterie is onbeschermd gedurende de tijd, welke zij op de tanks zit.
2. De tank kan géén volledig gebruik van zijn wapens maken.
3. De infanterie kan eveneens een beperkt gebruik van haar wapens maken.

D. Tanks begeleiden infanterie.

Hoewel het noodzakelijk kan zijn in sommige gevallen, zoals in bossen en steden deze methode toe te passen, is zij om reeds eerder genoemde redenen weinig aanbevelenswaardig.

E. Tanks in een dominerende opstelling.

Bij deze methode staan de tanks opgesteld in een „rompedekte” opstelling, vanwaar zij de oprukkende infanterie met direct vuur steunen. Hoewel dit de minst effectieve wijze van optreden van tanks is, kan zij toepassing vinden in geval van een kanaal- of rivierovergang.

F. Tanks, die de infanterie voorafgaan (Open terrein, weinig sterke vij antitankverdediging).

Deze wijze van optreden vertoont veel overeenkomst met de laatste fase vermeld onder B. Zij doet ook denken aan de vroegere cavaleriecharge, waarbij snelheid gepaard aan stootkracht tot een maximum werden uitgebuit. Een onvoorwaardelijke eis voor deze wijze van optreden is echter, dat de tanks z.s.m. worden gevolgd door de infanterie, teneinde het bereikte resultaat te consolideren.

En nu de vraag aan u, lezers, welke wijze van samenwerking of variant op één der wijzen zoudt gij toepassen voor de aanval, zoals deze door de Voorhoede C is bevolen?

In gemeenschappelijk overleg met C 3-1 GRGr besluit de EC na verkenning van het aanvalsterrein tot het volgende:

Aanvalsplan:

1. Ondersteund door het directe vuur van de tank zal 3-1 GRGr op uur U de aanval inzetten. Zodra 3-1 GRGr de lijn: Hoogte in front — Deelensche Wasch, heeft bereikt, rukken de tanks op, doorschrijden de infanterie en maken zich meester van ht 48,5 zo snel mogelijk gevolgd door 3-1 GRGr.

2. De aanval wordt zonder onderbreking voortgezet op ht 49,2 en wel zodanig, dat het Eskadron vóór 2-1 GRGr, dat uit N rg aanvalt, ht 49,2 bezet.

3. Na hergroepering zal de aanval zo snel mogelijk worden voortgezet ter bereiking van de lijn D1.

Hierop worden de PCn, die de EC hebben vergezeld, in het terrein, op de hoogte gebracht.

Vervolgens begeven EC en C 3-1 GRGr zich na een vluchtige verkenning van de uitgangsstelling terug naar de Voorhoede C om deze verslag uit te brengen van hun bevindingen.

C Voorhoede gaat volkomen accoord met de uitvoering! Tevens heeft de EC thans de gelegenheid zijn wensen naar voren te brengen, betreffende de ondersteuning en bescherming van de artillerie gedurende de aanval (Zie vuurplan).

Na tenslotte persoonlijk contact te hebben opgenomen met C 2-1 GRGr, zodat geen enkele maatregel of onvoorziene omstandigheid over het hoofd wordt gezien, meldt de EC zich bij de C Voorhoede af. Daarbij geeft C Voorhoede het uur U uit, nl. 11.45. Hierop begeven EC en andere onderen zich terug naar hun onderdelen voor het geven van hun orders.

VUURPLAN

Voor de aanval op 10 Jan 1951.

Inleidende beschieting.

Van	1 Afd	Toelichting
tot		
U min 8 tot U	101 102 103	

Ondersteuning en bescherming

Van	1 Afd	Toelichting
tot		
U tot U + 20	103	Min A en BBt
U tot U + 14	101	Min CBt
U + 14 tot U + 16	102	Min CBt
Ruiter tot ruiter + 2	103	
Paard tot paard + 2	104	
Spoor tot spoor + 2	105	
Sabel tot sabel + 2	106	
IJzer tot ijzer + 2	107	
Consolidatie	108 — 109 — 110	Resp A — B — CBt 108 Appel Codewoorden: 109 Peer 110 Pruim

De Codewoorden: Ruiter — Paard — Spoor — Sabel — IJzer te geven door EC.

BEVEL VAN DE EC (Mondeling)

1. Gegevens.

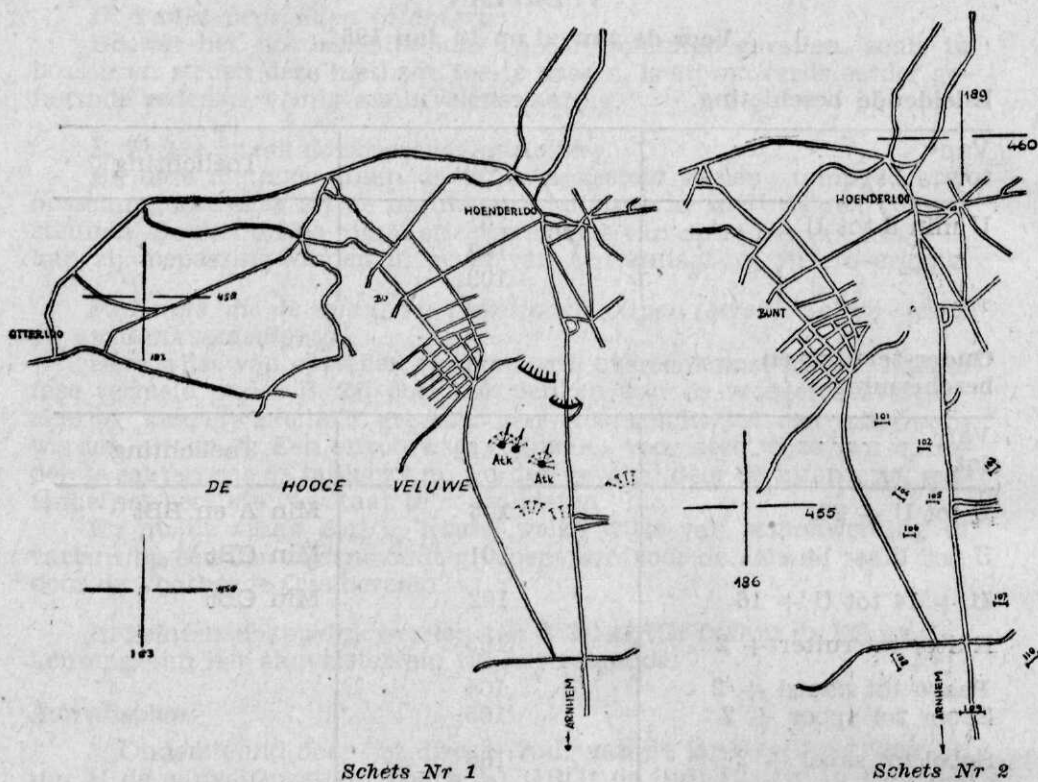
Cp 10 11 15 Jan

a. *Vijand.*

De vij heeft zich ter verdediging ingericht o.a. op ht 48,5, ht 49,2 en ht 66,6. Antitankvuur werd ontvangen van ht 48,5 en 49,2. Zw mitr vu van ht 66,6 en een lijn O—W kp 9 aan de kwg Hoenderloo—Arnhem.

b. *Terrein.*

Geen mijnen of andere voor tanks onoverkoombare obstakels.

Schets Nr 1

Schets Nr 2

c. Eigen toestand.

Het voorste echelon is vastgelopen in een alg lijn O — WN van Berg en Dal.

2. Opdracht.

a. Ons eskadron, aanvankelijk versterkt met en voorafgegaan door 1-3 GRGr, zal om 1145 tot de aanval overgaan.

b. Doelen.

1. Ht 48,5

2. Ht 49,2

3. de lijn O — W viersprong van kwgn vt 188453 (lijn D1).

c. Alg richting.

Aanvankelijk ht 66,6 (daar!), daarna Z.

d. Groepering.

Drie vóórpels, één pel in reserve. Frontbreedte der pels 200 m. Afstand respel tot voorpels 200 m.

e. Uitgangsstelling.

Het bedekte terrein NW vt 187456 (daar!). Li begrensd: vijfsprong van zandwegen vt 187456. Re begrensd: 600 m ZW van genoemde vijfsprong.

f. Startlijn.

Zandweg NO — ZW vt 187456.

g. Hergroeperingspunten.

1e hergroeperingspunt: N van ht 49,2.

2e hergroeperingspunt: hoefijzervormig bosperceel vt 188453.

h. Snelheid.

18 mijl per uur.

3. Uitvoering.

a. 2e Pel li vóórpel

3e Pel mi vóórpel

4e Pel re vóórpel

1e Pel, Pel in reserve, volgt achter het mi vóórpel.

- b. 2, 3 en 4 pel steunen met direct vuur op ht 48,5 oprukkend 3—1 GRGr.
- c. Zodra 3—1 GRGr de lijn hoogte in front vt 187456 — Deelensche Wasch heeft bereikt, volgt het eskadron, doorschrijdt 3—1 GRGr en maakt zich meester van ht 48,5.
- d. Onder achterlating van 1e Pel op ht 48,5 aanval doorzetten op ht 49,2 zodanig dat het eskadron vlak vóór 2—1 GRGr, dat uit N rg aanvalt, het 49,2 binnenstormt.
- e. Na hergroepering, op mijn bevel doorstoten in Z rg, tot de lijn D1.
In afwachting van de infanterie:
Li vóórpel O van de kwg Hoenderloo—Arnhem.
Mi vóórpel W van de kwg en O van de zandweg.
Re vóórpel, bedekte terrein W van evengenoemde zandweg.
- f. De aanval wordt beschermd en ondersteund door de gehele artillerie. (Zie Vuurplan).
De VVO bevindt zich in de tweede tank van de stafgroep.
- x. Bizardere bepalingen.
Evt aanvragen voor artsteun via mij.

4. Administratie.

- a. Aan en afvoerlijn: Zandweg W van de as van beweging.
- b. Aanvulling Benzine en munitie op 2e Hergroeperingspunt.
- c. Afvoer gewonden: via aan en afvoerweg op School te Hoenderloo.

5. Verbindingen.

Ik bevind mij achter het mi vóórpel.

Frequentie: ongewijzigd.

Radiostilte aan: Molenaar, af: IJmuiden.

Codewoorden:

ht 48,5 : Ajax

ht 49,2 : Beker

Lijn D1 : Cuba

Het is nu 11 20 uur.

IEMAND NOG IETS TE VRAGEN?

De aanval verliep geheel volgens plan!

Na de vermeestering van ht 48,5 en 49,2 was de vij weerstand gebroken en werd zonder veel tegenstand te ontmoeten de lijn D1 bereikt.

Een woord van hulde aan de snelle opmars van de infanterie is op zijn plaats, daar het eskadron tanks nauwelijks 20 minuten behoefde te wachten, toen de vóórcien van de infanterie in de lijn D1 aankwamen.

In een slotbeschouwing hopen wij nog een woord te wijden aan het zo belangrijke onderdeel van een gecombineerde aanval van Infanterie—Artillerie en Tanks, nl. de *verbinding*.

(Wordt vervolgd.)

GEBRUIK VAN AFKORTINGEN

Wij verzoeken onze medewerkers in hun artikelen afkortingen slechts te gebruiken volgens het Voorlopig Voorschrift nr 2526, 3e druk, ook wat betreft het gebruik van hoofdletters en interpunctie, bv. kilometer: km (kleine letter en geen punt er achter). Afkortingen, welke slechts zelden gebruikt worden en dus niet bij alle lezers bekend mogen worden ondersteld, passe men niet toe; in dat geval schrijve men het woord of de woorden voluit, zonder bijvoeging van de afkorting.

SAMENWERKING TUSSEN VELDARTILLERIE EN DE OVERIGE WAPENS (II)

door J. G. J. VAN DER HULST, *Kapitein der Artillerie, Leraar H.K.S.*

(*Vervolg van blz. 138, Mrt 1951, Nr 3*)

In het Maartnummer is kort aangegeven, in hoever de afdelingen lichte artillerie der DA (organisatie 1950) in staat zijn om nauw samen te werken met de regimenten infanterie der divisie. Thans worden verschillende contacten tussen het regiment infanterie en haar Afd Art R/S nader besproken ¹⁾.

Afd R/S en Regt Inf.

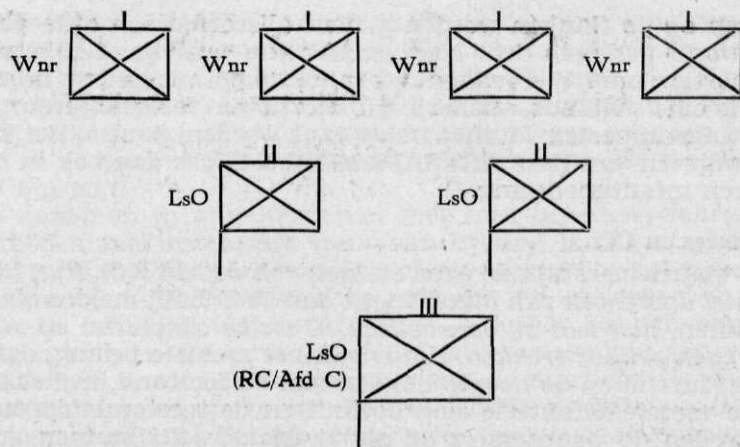
In welke tactische situatie ook, steeds zullen de troepen in voorste lijn erop moeten kunnen rekenen, dat direct aan haar vuuraanvragen wordt voldaan. In mijn artikel „Tactische opdrachten voor de Veldartillerie” in het Januarinumnummer 1950 van De Militaire Spectator, werd aangegeven, dat een Div C om dit mogelijk te maken aan een bepaalde Afd Art opdraagt een bepaald Regt Inf rechtstreeks te steunen. Om een soepele en voortdurende samenwerking te bevorderen zal de Div C steeds hetzelfde Regt Inf door dezelfde Afd Art rechtstreeks doen steunen en dit reeds tevoren in zijn „Vaste Orders” bepalen. De afdn zullen dan verder steeds dezelfde LsOn bij dezelfde infanterieCn hebben. Voor de waarnemers wordt zo mogelijk dezelfde gedragslijn gevolgd (zie afb. 1).

Iedere waarnemer (Wnr) en LsO heeft rechtstreeks verbinding met het vuurregelingscentrum (VRC) van de Afd R/S. De artillerie zorgt voor deze verbindingen. Zij bestaan, afhankelijk van de toestand, uit radio en/of lijnverbindingen terwijl zo nodig en mogelijk ook andere verbindingsmiddelen worden gebruikt. De mogelijkheden aan en kwaliteit van de verbindingen hangen af van het verbindingsmaterieel, waarmee de artillerie wordt uitgerust. Daar hieromtrent nog geen zekerheid bestaat, wordt thans, om misverstanden te voorkomen, niet verder op deze verbindingen ingegaan. Hopelijk kan er spoedig uitvoeriger op worden teruggekomen. Steeds echter zal de artillerie aan haar, voor het geven van doeltreffende steun, vitale verbindingen — waartoe ook de bovenvermelde behoren — extra aandacht en zorg besteden en deze waar mogelijk op zijn minst verdubbelen.

Het VRC van de Afd R/S.

Het VRC van de Afd R/S is het centrum, waar de steun van de Afd aan het rechtstreeks te steunen regiment wordt geregeld door het S-2/S-3 team van de afd. De S-3 regelt het vuur van de afd zo, dat het plan van de RC doeltreffend wordt gesteund. Hij moet daartoe voortdurend volkomen op de hoogte zijn van de tactische toestand en over de nodige gegevens beschikken van doelen en mogelijke doelen, om o.a. te kunnen

¹⁾ Ook hier, evenals in de volgende delen van deze serie artikelen wordt voorlopig in het bijzonder de samenwerking infanterie-artillerie besproken. Voor de samenwerking van de artillerie met andere in voorste lijn optredende wapens geldt in beginsel hetzelfde; t.z.t. zullen de eventuele verschillen nog ter sprake komen.

Afb. 1 Schematisch overzicht van de permanente contacten tussen het Regt Inf en haar Afd R/S (duidelijkheidshalve zijn de derde cijen en het derde bat weggelaten)

bepalen hoe, met hoeveel munitie, met welke soort en met welke buis, en door hoeveel vuurmonden alsmede op en gedurende welke tijd een bepaald doel onder vuur moet worden genomen om het gewenste resultaat te bereiken.

De S-2 moet zorgen dat de nodige inlichtingen en gegevens aanwezig zijn. Zijn taak komt voor een deel overeen met die van de S-2 van het regiment, waarbij hij echter meer van de vijand — dus doelen en mogelijke doelen voor de artillerie — moet weten dan de S-2 van het regiment. Behalve de plaats van het doel moet de S-2 o.a. gegevens verzamelen — en aan de S-3 verschaffen — over de grootte en de aard van het doel, de mate van dekking, de inrichting van de opstelling, de gesteldheid van het terrein en de begroeiing ter plaatse, het moreel van de vijand, de plaats van de voorste eigen troepen, de mate van dekking van deze troepen, alsmede de eigen patrouilles en de door deze te volgen wegen. Zonder iets te kort te doen aan de samenwerking met de andere secties, b.v. met de S-4, die moet zorgen voor de belangrijke munitieaanvulling, is het S-2/S-3 team toch de ziel van de Afdstaf.

Waarnemers en LsOn zenden alle inlichtingen, welke zij kunnen bemachtigen, door aan de afdelings S-2. Behalve de inlichtingen verkregen door eigen waarneming, moeten deze van de infanterie komen, o.a. van voorste troepen, patrouilles, infanteriewaarnemers; uit onderzochtingen van krijgsgevangenen en burgers en uit buitgemaakte documenten.

In dit verband noem ik afzonderlijk de beschietingsrapporten (ARTRAP/MORTRAP). Deze zijn van buitengewoon veel belang voor de eigen artilleriebestrijding (AB) en de eigen mortierbestrijding (MrB). Zij moeten zo nauwkeurig, en volledig mogelijk worden ingevuld en snel worden doorgegeven, opdat de vijandelijke artillerie en/of mortieropstellingen kunnen worden gelocaliseerd en vervolgens door de eigen artillerie of mortieren kunnen worden uitgeschakeld. Immers, wat baat het de infanterie, als b.v. in de aanval het gevechtsdoel en de vijandelijke op-

stellingen op de flanken worden geneutraliseerd, doch onze aanval uit elkaar wordt geslagen door een concentratie van vijandelijke artillerieën/of mortiervuur? Wel maken ook inlichtingen uit andere bronnen het mogelijk om 's vijands artillerie en mortieren te localiseren, doch de beschietingsrapporten kunnen zeker niet worden gemist. Het direct en snel doorgeven van deze ARTRAPs/MORTRAPs is dan ook in de eerste plaats een infanteriebelang.²⁾

Waarnemers en CCn.

De waarnemers zijn de ogen en oren van de Afd R/S. *Hun hoofdtak is het snel doorgeven van inlichtingen aan de S-2.* Zij melden wat zij zien en/of horen, *niet wat zij verwachten, of welke conclusies zij zelf uit de inlichtingen zouden trekken.* Het is van het grootste belang, dat zij hun S-2 voortdurend op de hoogte houden van de toestand, in het bijzonder waar de voorste infanterie zich bevindt en de toestand hiervan. Daarnaast treden de waarnemers op als vuurleider. Zij kunnen vuur aanvragen op verzoek van de infanterie dan wel op eigen initiatief. De aangevraagde vuren moeten een doeltreffende steun geven. Een artillerievuur kan nl. een zeer doeltreffende uitwerking hebben, mogelijk zelfs het doel vernietigen, maar toch geen doeltreffende steun geven, mogelijk zelfs het tegendeel. Een waarnemer b.v. ziet een vijandelijke patrouille. Hij moet dit direct melden aan zijn S-2 en tevens geeft hij het door aan de CC met wie hij samenwerkt. Hij kan op deze patrouille ook vuur aanvragen. Stel dat de Wnr het laatste doet, het vuur krijgt en dat aan de patrouille zelfs zware verliezen worden toegebracht. De uitwerking van het vuur is dan doeltreffend; van steun, laat staan doeltreffende steun zal echter geen sprake zijn. De eigen troepen waren er vermoedelijk meer mee gebaat, als in dit geval het vuur niet was afgegeven, maar de patrouille was onderschept en krijgsgevangen gemaakt. Krijgsgevangenen kunnen nl. een belangrijke bron van inlichtingen zijn, terwijl in dit geval dan tevens wordt voorkomen, dat zij voor de vijandelijke inlichtingsdienst verder van enig nut kunnen zijn. Ook zullen zich gevallen voordoen, waarin met een dergelijk vuur wel doeltreffend wordt gesteund. Dit hangt geheel van de toestand af. Bij een goede samenwerking tussen Wnr en CC zal een geval als hierboven verondersteld niet voorkomen. Een zeer nauwe en voortdurende samenwerking tussen Wnr en CC, ja tussen Wnr en Cie, is dan ook een eerste vereiste. De Wnr. moet hetzelfde weten als de CC, o.a. tactische toestand, in het bijzonder ter plaatse, het algemeen plan, het plan van de CC en het infanterievuurplan. Vóór alles gaat een juist en economisch gebruik van de beschikbare middelen. In beginsel moet de infanterie het met eigen middelen (van het regiment) opknappen. De artillerie helpt en steunt daar, waar de infanteriemiddelen alleen niet het gewenste resultaat zouden bereiken of het tactisch en economisch verantwoord is artillerie te gebruiken inplaats van de infanteriemiddelen. Opdat Wnr en CC dit in onderling overleg zullen kunnen uitmaken — voorzover althans hoger niveau hierin niet (reeds heeft) beslist — moet de Wnr de mogelijkheden en het tactisch gebruik van de infanteriemiddelen weten en kennen. De CC moet op de hoogte

2) Later worden Veldartillerie Inlichtingsdienst, Artilleriebestrijding en Mortierbestrijding behandeld, waarbij dan tevens het voor het inzenden van beschietingsrapporten te gebruiken schema zal worden gegeven.

zijn van de mogelijkheden van de artillerie en de uitwerking van de door de artillerie af te geven vuren. CC en Wnr moeten elkaar op de hoogte houden van bijzonderheden in dit verband. De Wnr moet de CC inlichten over de mogelijkheden van zijn Afd R/S op dat moment o.a. het aantal afdn V/V welke achter zijn afd staan, de beperkingen door een hogere C opgelegd en de aanwezigheid of afwezigheid van bepaalde soorten munitie en/of buizen.

Een ander en in onze terreinen met hun beperkte waarnemingsmogelijkheden zeer belangrijk punt van overleg is het afspreken van merkpunten, d.w.z. markante punten of voorwerpen in het terrein, welker coördinaten kunnen worden bepaald en ten opzichte waarvan zij elkaar — en het VRC van de Afd R/S — doelen kunnen aanduiden, inlichtingen kunnen doorgeven en de infanterievuren kan aanvragen.³⁾ Coördinatie met eventuele waarnemers van de mortieren is nodig. Immers, worden met een waarnemer van de mortieren andere merkpunten afgesproken, dan moet de infanterie meer merkpunten onthouden en onderscheid maken tussen merkpunten afgesproken met de artillerie en die afgesproken met de waarnemer van de mortieren, met de mogelijkheid dat bij het doorgeven van inlichtingen of het aanvragen van vuur een verkeerd merkpunt wordt gebruikt.

Om het aanvragen van vuren verder te vereenvoudigen kunnen Wnr en CC bepaalde vuren naar plaats en in voorkomend geval ook voor wat betreft de gewenste uitwerking afspreken⁴⁾. De Cie moet voorzover nodig op de hoogte zijn van de gemaakte afspraken, alsmede weten hoe doelen aan te duiden, *vuur aan te vragen en dit vuur op het doel te brengen (vuurleiden)*. Dat eenheid in methode en terminologie in het gehele leger in deze noodzakelijk is, behoeft ik niet nader te betogen.

In beginsel zal steeds dezelfde Wnr bij dezelfde Cie met dezelfde CC samenwerken, met wie hij dan één team vormt. Dit wil geenszins zeggen, dat de Wnr zich altijd nabij de CC zal ophouden. De plaats waar de Wnr zich moet bevinden hangt in de eerste plaats af van de waarnemingsmogelijkheden. Goede verbindingen met de CC zijn dan ook in geen enkel geval te missen.

LsOn en BCn.

Hoe de aard van het gevecht ook is (zal zijn), de BC zal zijn Cien steeds gecoördineerd doen optreden. Voor de artilleriesteun heeft hij voortdurend advies en hulp van een artillerist nodig. De Afd R/S heeft daartoe bij elke BC een LsO als vertegenwoordiger van zijn AfdC. Behalve dat de LsO en BC en diens staf in het bijzonder het S-2/S-3 team adviseert en helpt, coördineert hij het werk van de artilleriewaarnemers in het bataljonsvak. Hij heeft dan ook — behalve met het VRC — tevens verbindingen met de Wnrs, hoort al hun meldingen en vuuraanvragen en kan bij vuuraanvragen zonodig ingrijpen teneinde de artilleriesteun aan het bataljon te doen geven in overeenstemming met het plan van de BC. Wat hierboven ten aanzien van de samenwerking tussen Wnrs en CCn werd vermeld, geldt dan ook evenzeer voor LsOn en BCn en hun staven, met dien verstande, dat de LsO niet gehouden is aan de waarnemingsmogelijkheden, welke het terrein biedt en zich dus wel bij de BC en/of diens staf zal bevinden.

³⁾ Dit wordt bij de behandeling van de doelschijfmethode uitvoeriger besproken.

⁴⁾ Dit zal t.z.t. bij het tot stand komen van het vuurplan worden behandeld.

Het heeft thans geen zin om verder de verschillende mogelijke werkzaamheden van de LsO te recapituleren. Deze komen bij de behandeling van eerder vermelde afzonderlijke onderwerpen nog ter sprake. Indien de LsO en de BC en diens staf één team vormen zal een nauwe en voortdurende samenwerking en daardoor een doeltreffende steun aan het bataljon verzekerd zijn. De Afd R/S zal daarom ook steeds dezelfde LsO bij hetzelfde bataljon hebben.

LsO en RC.

De RC heeft zeker niet minder dan zijn BCn voortdurend advies en hulp nodig van een ervaren artillerist. Tussen RC en Afd C zal veel direct persoonlijk overleg plaats vinden. Daarnaast echter heeft de Afd R/S een LsO (ook weer in beginsel steeds dezelfde) bij de regimentsstaf, zodat wanneer de Afd C zich elders moet bevinden, toch een voortdurende nauwe samenwerking, dus een doeltreffende steun verzekerd is. Voor deze LsO geldt hetzelfde als voor de LsOn op bataljonsniveau, met dien verstande, dat de coördinatie van de waarneming ten behoeve van het Regt Inf geschiedt door de S-2 van de Afd R/S. Volledigheidshalve zij hier reeds vermeld, dat een belangrijk deel van de werkzaamheden van deze LsO ligt op het gebied van de mortierbestrijding.

Afd C en RC.

Zoals reeds vermeld zal er voortdurend direct persoonlijk overleg tussen beide Cn bestaan. De Afd C zal de RC adviseren op welke wijze hij het regiment het beste zal kunnen steunen.

Om zo snel mogelijk een vuuraanvragen uit voorste lijn te kunnen voldoen, was het bij de organisatie 1948 met de toen gevolgde werkwijze gebruikelijk en in zekere zin ook nodig, dat de RC de R/S verdeelde over de bataljons terwijl de BCn de hun toegewezen R/S weer verdeelden over de Cien. Thans echter is dit niet meer nodig. *De Afd R/S is thans R/S van het gehele regiment en elk onderdeel daarvan, ook wanneer er nog enkele afdn V/V achter staan.* Wel zal de RC — in overleg met de Afd C — aangeven waar hij het zwaartepunt van de artilleriesteun wenst en kan de RC eventuele prioriteiten voor het voldoen aan vuuraanvragen van de bataljons vaststellen. Tijdens het gevecht kan de RC dit ten alle tijde wijzigen. Coördinatie tussen artillerie en zware mortieren, welke laatste organiek tot het regiment behoren, geschiedt eveneens op regimentsniveau. ⁴⁾

Slotbeschouwing.

Hoewel op enkele belangrijke onderwerpen niet uitvoerig is ingegaan, om deze — juist vanwege hun belangrijkheid — later afzonderlijk te behandelen ^{2) 3) 4)}, heeft de lezer thans een globaal beeld van de noodzaak en de mogelijkheid van een nauwe en voortdurende samenwerking tussen een Regt Inf. en haar Afd. Art. R/S.

Wil deze samenwerking 100 % zijn, dan kan deze niet in enkele lessen uit een boekje over Samenwerking Infanterie-Artillerie worden geleerd. De gehele opleiding, zowel van de infanterie als van de artillerie, moet hiervan zijn doortrokken. Slechts als dit het geval is, kan de artillerie haar taak — het geven van doeltreffende steun — naar behoren vervullen.

(Wordt vervolgd.)

naar het ontmoetingspunt (omp), dat de BC voor de uitgifte van zijn bevel heeft uitgekozen (vt 798711 (393715)).

Vóór zijn vertrek geeft hij de PCC de nodige richtlijnen betreffende de dienst bij de Cie gedurende zijn afwezigheid. Aangezien nog niets verder bekend is, heeft de PCC alleen die extra maatregelen te nemen, welke nodig zijn om een eventuele verplaatsing van de Cie snel te doen geschieden.

Meestal neemt de CC mee:

een van de PCn	(zie hierboven)
ordonnans	} (blijven in contact met PCC)
radiotelefonist	
oppasser	
vbd sgt.	

(Is zeer weinig tijd beschikbaar, wat dan reeds uit een waarschuwingsbevel blijkt, dan kan het wenselijk zijn alle PCn mee te nemen).

Bij zijn aankomst op het omp treft de CC daar de BC, een deel van de Bat Staf, Cn van toegevoegde en ondersteunende wapens (of vertegenwoordigers daarvan) en de overige CCn aan. Hij hoort niet direct het Bat bevel, maar wordt eerst door een van de Bat Staf officieren (meestal de S2), eventueel samen met de overige ondercommandanten, op de hoogte gebracht met de algehele situatie. Deze Officier stelt hem tevens op de hoogte met het terrein (opstelling van de vijand, bijzonderheden en merkpunten in het terrein etc.).

Is dit gebeurd, en is de BC met zijn voorbereidingen voor het bevel gereed, dan neemt deze laatste het woord en geeft het (mondeling) Bat bevel, zoals dat in Hoofdstuk II is vermeld. Na afloop stelt de BC een ieder in de gelegenheid de situatie te overdenken en beantwoordt daarbij eventueel gestelde vragen.

Het eerste wat C-ACie nu gaat doen, is nagaan met welke Commandanten hij in nauwe samenwerking zal moeten opereren, en hij voert met hen reeds inleidende besprekingen of maakt met ieder van hen de afspraak, dat coördinatie zal plaats vinden zodra de plannen gereed zijn.

De Cn, met wie C-ACie in contact zal moeten treden zijn:

C-BCie (coördinatie van de bewegingen, het verlenen van onderlinge steun en verbandhouden).

C-CCie (steun door deze Cie te verlenen).

C-OstCie (vuursteun van deze Cie, plaatsen van de waarnemers).

ArtLnO (indeling van de waarnemers).

C-TkCie overnemen van de bezetting te Ouddorp, indeling van het te Ouddorp te verkrijgen TkPel).

C-TkPel (steun bij de consolidatie en samenwerking voor de beveiligende taak te Ouddorp, steun door dit Pel te verlenen bij het voortzetten van de aanval in W richting).

Cn-voorste onderdelen van 1-10 RI (regeling van de doorschrijding, de door deze onderdelen te verlenen steun).

C-3-10 RI (beveiliging door ACie te verlenen, doorschrijding door 3-10 RI).

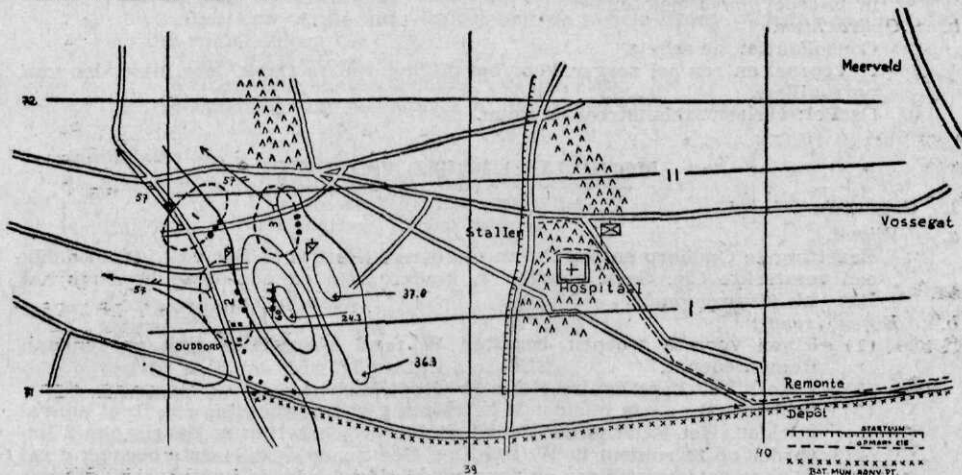
Heeft C-Acie zijn inleidende besprekingen gehouden, dan gaat hij v e r k e n n e n. Voor deze verkenning maakt hij, evenals de BC dit voor de uitvoering van diens taak heeft gedaan, een verkenningsplan.

Het resultaat van de verkenning door de CC moet het antwoord kunnen geven op de volgende vragen:

1. Wat is de juiste plaats van de Cie in de verzamelplaats en in de gereedstelling?
2. Wat is de route en welke is de formatie van de Cie bij de verplaatsing van gereedstelling naar startlijn?
3. Welke zijn de opstellingsplaatsen en de vuursectoren van de mortieren en 57 mm TVLn?
4. Waar is de plaats en hoe, wanneer en waarheen geschiedt de verplaatsing van de Cie cp?
5. Welke zijn de vlakken (zônes) voor de pelotons, en hoe breed zijn deze.
6. Moeten er tussengelegen doelen worden aangewezen.
7. Hoe is het manoeuvreplan.
8. Wat is de taak en waar de opstelling van de Cies reserve.
9. Op welke wijze moet worden voorzien in beveiliging van de Cie?

Teneinde herhaling te voorkomen, worden verkenningsplan, verkenning en analyse niet verder uitgewerkt. Men herleze daarvoor de boven vermelde studie over het Bataljon in de aanval!

Plan voor de aanval.

Het is duidelijk, dat de CC alleen een definitief plan kan opstellen, indien hij voldoende op de hoogte is met de vijand, en de bijzonderheden van het terrein. Aangezien de CC zich bij zijn verkenning niet veel verder naar voren kan verplaatsen dan de voorste lijn der eigen troepen, komt hij niet in de gelegenheid inzicht te verkrijgen over opstellingen en het terrein W van Ouddorp.

Zijn plan kan daarom slechts de aanval op Ouddorp en de consolidatie aldaar bevatten.

Bevelen betreffende de afsluiting van Ouddorp naar het Noorden, beveiliging voor het verder oprukkende Bataljon en voortzetting van de aanval in W richting ter bereiking van de Garderse heide, kan hij slechts geven, nadat hij voor elk der bovengenoemde taken een min of meer grondige terreinverkenning heeft verricht.

Heeft C-ACie te Ouddorp voldoende tijd, dan kan hij de uitvoering van deze taken in volledige bevelen regelen.

Het is echter waarschijnlijker, dat C-ACie, na het bereiken van het eerste aanvaldoel (Ouddorp) zeer snel zal moeten handelen en hem dus weinig tijd ter beschikking staat, niettegenstaande het feit, dat hij voortdurend de tactische toestand bijhoudt en er zelfs op vooruit loopt. De handelingen van de Cie regelt hij dan ook in partiële bevelen, welke hij per radio of ordonnans aan de PCn doet toekomen.

PLAN VOOR DE AANVAL OP OUDDORP

1. Plan

- a. Cie verlaat gereedstelling in colonne, overeenkomstig het bevel BC, marcheert via Remontedepot naar Hospitaal. Ontplooit op mijn bevel in re gedeelte Bat vak en overschrijdt startlijn onmiddellijk achter het tweede echelon tanks. Volgt dit echelon zo snel mogelijk op het doel.
- b. Voortzetting van de aanval in afzonderlijke bevelen, te geven na het bereiken van het eerste aanvaldoel.

2. Uitvoering.

- a. *Groepering.*
in voorste lijn: 2 pelotons.
in tweede lijn: 1 peloton.
- b. *Opdrachten.*
Consolidatie: zie schets
re voorpel en res pel zorgen voor beveiliging van re flank door uitzenden van patrouilles.
OstPel: verleent rechtstreekse steun.

MONDELING BEVEL VAN DE CC.

1. Gegevens.

- a. *Vijand.*
Bezetting te Ouddorp en bos O van Garderen. Sterkte in Bat vak vermoedelijk een versterkte Cie. Geen graafwerk, hindernissen en pda-opstellingen in het Bat vak waargenomen.
- b. *Eigen troepen.*
 - (1) Eigen voorste troepen bezetten W rand Meerveldse Enk en renbaan Remontedepot.
 - (2) 2 Verk.Esk beveiligt re flank te Groot Hedebo.
 - (3) 2-10 RI zal na een inleidende beschieting van 50 minuten een Regt aanval inleiden. Het Bat heeft tot taak Ouddorp te bezetten en daarna pm 2 km verder op te rukken in W. richting. Gedurende deze laatste beweging zal ACie te Ouddorp blijven en voor beveiliging der beide flanken zorg dragen. Te Ouddorp wordt ACie doorschreden door 3-10 RI, welk Bat zich te Ouddorp gereedstelt voor een aanval op Garderen.
 - (4) De Bat aanval geschiedt in drie echelons t.w.:
1e echelon: twee pels tanks
2e echelon: twee pels tanks waarop twee pels infanterie (BCie).
3e echelon: 2-10 RI (min twee pels).
 - (5) Drie afdelingen artillerie, OstCie en 1-10 RI verlenen steun bij de aanval op Ouddorp.

2. Opdracht enz.

- a. *Opdracht.*
Na een inleidende beschieting van 50 minuten en voorafgegaan door de Cie tanks moet ACie aanvallen als re voorcie en bezet daarbij het N gedeelte van Ouddorp.
- b. *Plan.*
Cie verlaat gereedstelling in colonne, marcheert via Remontedepot naar Noordzijde Hospitaal en ontplooit aldaar.

Overschrijdt startlijn onmiddellijk achter tweede tankechelon en volgt dit echelon zo snel mogelijk op het doel.

Consolideert te Ouddorp en sluit toegang naar N af.

- c. *Groepering.*
 - (1) Voorste lijn: re: 1e pel li: 2e pel.
 - (2) Tweede lijn: 3e Pel (achter 1e pel).
 - d. *Startlijn.*

Zie schets.
 - e. *Gereedstelling.*

bosperceel W van Schepersberg.
- 3. Uitvoering.**
- a. *1e pel.*

re voorpel. Breedte 200 m. Volgt tanks zo snel mogelijk op het doel. Consolideert als op schets aangegeven. Zendt gedurende beweging en consolidatie patrouilles uit ter beveiliging re flank.
 - b. *2e pel.*

li voorpel. Breedte 200 m. Consolideert als op schets aangegeven. Onderhoudt contact met BCie.
 - c. *3e pel.*

Cie reserve. Volgt re voorpel op 300 m. Zendt patrouilles uit ter beveiliging re flank. Consolideert als op schets aangegeven.
 - d. *OstPel.*
 - (1) 60 mm mortiergroep.

verleent rechtstreekse steun uit opstellingen nabij startlijn. Na het bereiken van eerste aanvalsdoel met de gehele groep verplaatsen naar dat O van Ouddorp.
 - (2) 57 mm TLV groep.

Per tirailleurpeloton indeling van een stuk.
- x. Voortzetting van de aanval in W richting op nader bevel.

4. Administratie.

- a. Bat avpl mun: kruispt landwegen Schepersberg.

route verplaatsing: zie schets.
- b. Bat Hp: Hospitaal Remontedepot.

5. Verbindingen.

- a. Codewoorden en seinen
- b. radiostilte
- c. Commandoposten.

C-2-10 RI bij cp 1-10 RI (vt))
cp ACie: driesprong landwegen vt 798711 (393715)
verplaatsing zie schets.
Ik bevind mij voorlopig bij stallen Remontedepot.
Uur U: morgen te 12.00 uur.

De bevelsuitgifte door C-ACie heeft plaats gehad op dat punt in het vak van de Cie, waar het meeste inzicht in het terrein was te verkrijgen. Voor de bevelsuitgifte heeft hij door middel van de radio of per ordonnans de ondercommandanten op een door hem bepaald ontmoetingspunt laten verzamelen.

Gebruik van de Ost wapens van de Cie

a. De mortier van 60 mm.

De groep mortieren van 60 mm wordt normaal als een geheel gebruikt en verleent als zodanig steun aan de gehele Cie door het afgeven van batterijvuur. Slechts in zeer bijzondere omstandigheden worden mortieren bij de pelotons ingedeeld.

De mortier wordt, gedekt tegen vuur en waarneming in de nabijheid van de startlijn of de wp opgesteld. De tussenruimten tussen de mortieren bedraagt ongeveer 50 meter.

Er moet naar worden gestreefd dat de groep het gehele vak van de Cie kan bevuren. Als de afstand tot de voorste troepen te groot wordt, moet tot verplaatsing van de stukken worden overgegaan.

De normale verplaatsing geschiedt met de gehele groep. Indien de Cie echter is aangewezen op de eigen Ost wapens en niet gesteund wordt door ander vuur, moeten de mortieren in staat zijn om deze steun te allen tijde te verlenen. Om dit te bewerkstelligen worden de mortieren dan per stuk verplaatst, zodat telkens twee mortieren in stelling staan. Indien mogelijk geschiedt de verplaatsing met behulp van de voertuigen van de Cie.

b. De 57 mm TLV wordt op geheel andere wijze gebruikt.

Normaal wordt nl. per peloton een stuk ingedeeld. De verplaatsing geschiedt dan als regel met handkracht. Slechts in bijzondere omstandigheden wordt de groep als een geheel gebruikt.

BOEKBESPREKING

HET KRIJGSWEZEN ONDER DE OOSTINDISCHE COMPAGNIE door D. de Iongh, gep. Luit.-Kolonel K.N.I.L. N.V. Uitgeverij W. P. van Stockum en Zoon, 's Gravenhage. Prijs f 5.90.

Het doet ietwat wrang aan, om, kort nadat wij het Aziatische deel van het Koninkrijk hebben verloren, te lezen hoe onze voorvaders dit hebben verkregen. Zoals het nageslacht eenmaal zal vragen hoe het eerste valt te verklaren na een zo grote militaire machtsontplooiing, heeft Overste de Iongh zich afgevraagd hoe het laatste mogelijk was met zo geringe militaire middelen. Aangezien hij hier nergens een bevredigend antwoord op vond, heeft hij er zich toe gezet dit zelf te vinden. Hierbij rijzen twee figuren omhoog, dit tezamen het rijk overzee hebben gegrondvest. Jan Pietersz. Coen en „Jan Compagnie”, de voorzaat van „Jan Fuselier”. Van Coen zegt schr.: „Hadden zij — d.z. de almachtige Bewindhebbers in het Moederland — niet een Dienaar, maar ook een herder, als Coen gehad, vermoedelijk ware er van het koloniale experiment in Oost- Azië niet veel geworden” en „Even overheersend als bij hem de superioriteitsgedachte van zijn Nederlandsche volk boven andere volken, en als zeevaarders, en als kooplieden, en als kolonisatoren vaststond, even sterk leefde dat gevoel van meerwaarde in elken opvarende op de Compagnieschepen individueel, ten opzichte van de Inlandsche, ja zelfs van de Europeesche vijan-

den”. Dit laatste brengt ons op „Jan Compagnie”, waarvan schr. zegt: „Hij heeft voor latere geslachten door zijn onvergelykelijke dapperheid en vechterskwaliteiten, de supprematie van den blanke als strijder voor eeuwen gevestigd en nog in later dagen,onder zeer moeilijke omstandigheden, niet een medische verzorging, die een aanfluiting was van wat wij daaronder plegen te verstaan en bij slechte verpleging, bovenmenselijke daden verricht”.

Men mene uit voorgaande citaten niet, dat het hier een soort heldenzang betreft. Overste de Iongh heeft de stof op degelijke en vakkundige wijze behandeld, organisatie, bewapening en uitrusting, tactiek en verpleging komen tot hun recht. Zijn werk vult zodoende inderdaad een leemte, daar een Indische pendant van „Het Staatsche Leger” jaren geleden wel is beoogd, maar nimmer verwezenlijkt.

In een laatste hoofdstuk onderzoekt schr. welk aandeel het Nederlandse element in de krijgsmacht van de V.O.C. had en komt tot de slotsom dat dit in de 17e eeuw overheersend was, in de 18e eeuw gemiddeld de helft bedroeg en in de laatste jaren van de compagnie, tevens die van verval in het Moederland, tot 30 % terugliep.

Alles bijeen een boek, dat wij belangstellenden gaarne aanbevelen.

C.

RONDON DE METHODE VAN INSTRUCTIE

door J. W. GROOT, Res. 1e Luitenant, Commandant
Instructieschool.

*De militaire theorie is één grote worsteling
met de slaap.*

Generaal Bradley.

Een ieder wenst voldoening te hebben van het werk, dat hij verricht of heeft verricht. Dat is heel normaal. Men dient zich daartoe echter duidelijk voor ogen te stellen, dat de eerste voorwaarde om hiertoe te geraken is: het werk „aan kunnen”, berekend zijn voor zijn taak. Het is dan de voldoening, die het zelfvertrouwen sterkt en een ieder kan prikkelen tot steeds grotere inzet.

Een te grote voldoening heeft gevaren. Men kent de zelfgenoegzaamheid, die leidt tot zelfoverschatting, autoritaire geslotenheid en blindheid voor eigen fouten. Naast zelfvertrouwen behoort dan ook zelfcritiek aanwezig te zijn.

Toch behoort bij elke opleiding voor welke functie dan ook voor alles zelfvertrouwen te worden gekweekt, wil de man zijn taak naar behoren kunnen volbrengen. Als dit ergens geldt dan is het wel in het leger, waar men onder de meest wisselende en moeilijkste omstandigheden tot een handelend optreden moet komen.

Enorme hoeveelheden kennis zijn daartoe niet voldoende, vooral niet indien betrokkene zich die kennis voor repetities of examens kunstmatig in het hoofd heeft geprent, zonder zich daarbij voldoende inzicht en begrip te hebben eigen gemaakt.

Daarom is het, met het doel waarop de opleiding gericht is voor ogen, van groot belang tevoren vast te stellen, welk deel van de oefenstof noodzakelijk, wat gewenst en wat eventueel nog nuttig is voor de man, in verband met zijn toekomstige taak. Dit is een zeer dringende zaak, niet alleen omdat veelheid, grondigheid in de weg kan staan, maar ook omdat de tijd voor elke opleiding meestal te kort blijkt te zijn en zeker voor het heden, nu de tijd dringt als nooit te voren.

De soldaat is dan pas werkelijk gevechtvaardig, wanneer hij, hetzij op bevel, hetzij op eigen initiatief, in staat is op de juiste plaats en op het juiste moment de juiste handeling te verrichten.

Deze handeling is een vaardigheid, die hij des te beter en sneller aanleert, als hij:

- 1e. de belangrijkheid — de noodzaak — ervan inziet;
- 2e. een duidelijke voorstelling hiervan heeft;
- 3e. zelf de handeling een voldoende aantal keren kan beoefenen en herhalen.

Hoe beter en sneller de soldaat zich de vaardigheden weet eigen te maken, des te groter wordt zijn zelfvertrouwen.

Veel hangt hierbij af van de houding en het optreden van de instructeur.

Stelt hij zich de hierboven genoemde punten goed voor ogen en

weet hij bovendien hoe hij ieder van zijn leerlingen moet tegemoet-treden, dan is hij de ideale instructeur.

Wanneer wij hier de term „opbouwende critiek” laten horen, dan begrijpt een ieder, dat een instructeur slechts hiertoe kan komen, als hij niet alleen „boven zijn stof staat”, maar ook een rustige sfeer in zijn klas heeft weten te scheppen. Hij, die slechts weet af te breken schaaft het zelfvertrouwen. Wat hij aan de ene kant opbouwt, breekt hij aan de andere kant weer af.

Is kennis macht of ballast?

Of een cursist op zijn eerste cursusdag van een bepaalde opleiding ca 150 (historisch) of minder voorschriften ontvangt, doet hier niet ter zake. Wel de vraag: Hoe wordt deze kennis aan de recruit, de cursist overgedragen of bijgebracht?

Iedere instructeur kent het gezegde: Laat horen — zien — doen of praatje — plaatje — praktisch, met andere woorden: benut de zintuigen. Wanneer het onderwerp er zich toe leent om inderdaad de zintuigen in te schakelen en het accent kan dan nog op het „doen” worden gelegd dan kan het beste resultaat worden verwacht.

Moelijker wordt het echter indien het onderwerp zich slechts leent voor een zuiver theoretische les, waarbij de leerling moet luisteren en waarbij hij niet lichamelijk in actie is te brengen. Dan komt de niet geroutineerde instructeur in het nauw. Want hier kan volgens hem onmogelijk sprake zijn van doen, van activiteit der leerlingen.

En om dan toch tot een goed resultaat te komen zal hij geneigd zijn tot zeer veel (en in tijdnood: tot zeer snel) praten. Doch het verschaffen van inzicht, van duidelijkheid en klaarheid, hangt niet af van het aantal woorden, dat een instructeur gebruikt, maar van de wijze waarop hij het voorstellingsvermogen van zijn leerlingen tegemoet komt.

Leent een zuiver theoretische les zich niet voor het gebruik van welk hulpmiddel ook (om het gezichtszintuig van de leerlingen in te schakelen), dan dient de instructeur een gebeuren, een voorbeeld uit de praktijk — hetzij uit het militaire-, hetzij uit het burgerleven — als hulpmiddel te gebruiken.

Een worsteling tegen de slaap.

En toch blijft menige les een voortdurend gevecht tegen de slaap. Menig instructeur vraagt zich af — vooral als zijn klas reeds meer lessen achter de rug heeft — hoe hij de belangstelling — de motor van de aandacht — moet gaande houden. Want hiervan hangt voor een groot deel het slagen van de les af. Goed verzorgde hulpmiddelen kunnen in dat opzicht wonderen verrichten. Toch staan de meeste scholen, de meeste opleidingen nog te veel in het teken van de „luisterscholen”.

De leerlingen hebben slechts te „slikken” wat de instructeur voor hen heeft gekauwd. De instructeur neemt voor hen waar, de instructeur somt de waargenomen factoren op, de instructeur verwerkt alles in een logische redenering, de instructeur denkt, de instructeur geeft met zijn eigen fantasie meerdere mogelijkheden, de instructeur trekt de conclusie. En . . . de klas is passief en heeft de stof of niet eens opgenomen, of al spoedig vergeten.

Tragisch wordt het geheel, indien de instructeur de kwaliteit van

zijn les gaat afmeten naar de hoeveelheid kennis, die hij heeft kunnen uitstorten.

Verstand.

Laat de man zijn verstand gebruiken luidt de 3e gouden regel. ¹⁾

En een oude waarheid voegt hieraan toe: Wat men zelf eenmaal uitvond of ontdekte, vergeet men nimmer. Maar ook dat is nog niet genoeg. Het gaat erom of deze kennis een zodanig bezit van de man is geworden, dat hij haar, waar en wanneer ook, kan hanteren. Juist voor dit hanteren is het nodig, dat hij heeft leren waarnemen (opmerkszaamheid), het waargenomen geheel heeft leren verwerken, met zijn fantasie nieuwe mogelijkheden heeft leren scheppen, heeft leren denken en de conclusies in daden heeft leren duren omzetten (zelfvertrouwen!).

Daarom is het zo belangrijk dat de leerling met zijn gehele persoon, met al zijn „facetten” wordt ingeschakeld in het opleidingsproces. Activering in welke vorm dan ook, of het nu denken, handelen, spreken, opmerken, fantaseren (op gezonde wijze) of vergelijken enz. betreft, het is niet alleen gewenst, maar noodzakelijk.

Hebben de leerlingen de kennis met eigen vermogens tot hun bezit weten te maken, dan hebben zij niet alleen voldoening van hun „werk”, waardoor zij tot een nog grotere inzet bereid zijn, maar ook het zelfvertrouwen verkregen, dat zij in staat zijn om elk bevel of opdracht op de juiste wijze uit te voeren. Dan stijgt hun moreel, dan wordt het doel bereikt.

Is kennis macht of ballast? Deze vraag is nu niet moeilijk meer te beantwoorden. Indien gelet wordt op *Wat en Hoe* de man moet worden geïnstrueerd, dan betekent kennis inderdaad macht!

En „kennen” plus „kunnen” vormen de gevechtsvaardige soldaat!

1) De 4 Gouden Regels van de Methode van Instructie luiden:

1. Spreek eenvoudige taal.
2. Benut de zintuigen.
3. Laat de man zijn verstand gebruiken.
4. Controleer de vorderingen stap voor stap.

It is essential that in our training we select men who possess within them the potentialities of leadership and secondly, we develop those potentialities. This is best accomplished by giving the leader responsibility. The mere fact of responsibility will increase the leaders powers of decision and make him confident of his ability to handle any crisis.

The job of a commander is to make quick decisions, to sort out the essentials, to issue clear orders, and finally to have the drive to get things done.

Field Marshall Montgomery.

SCHRIFTELIJKE CURSUSSEN

door H. J. J. W. DÜRST BRITT, *Generaal-Majoor der Artillerie.*

Enige tijd geleden is een begin gemaakt met een schriftelijke cursus in camouflage, waaraan achtereenvolgens alle niet onder de wapenen zijnde reserve-officieren der Koninklijke Landmacht groeps-gewijze zullen deelnemen. Deze cursus, die georganiseerd werd door de Commandant Camouflage School te Soesterberg, Majoor J. L. S c h r i k k e l, heeft ten doel de reserve officieren in de kortst mogelijke tijd een inzicht te geven in de moderne waarnemingsmogelijkheden en de camouflage-maatregelen, welke men daar tegenover kan stellen.

De cursus bestaat uit 3 afleveringen, die met tussenpozen van 14 dagen worden verzonden. Bij elke aflevering is een vragenlijst gevoegd, betrekking hebbende op de behandelde materie. De cursist vult deze lijst in en ontvangt ze gecorrigeerd terug. Aan het eind van de cursus krijgt hij als 4e aflevering een schriftelijke test, die hem eveneens gecorrigeerd wordt teruggezonden.

Aldus werd medegedeeld aan de pers op 6 October 1950 waaruit bleek, dat met de schriftelijke cursussen, zoals gepropageerd door Luitenant-Kolonel B. Koning in De Militaire Spectator Juni 1950 onder het hoofd „De verdere vorming der Reserve Officieren”, een begin is gemaakt.

Hoe is een schriftelijke cursus in camouflage mogelijk zullen wellicht velen vragen. En zeer zeker ook na het lezen van het artikel in De Militaire Spectator van October 1950 „Schriftelijke Cursussen”, waarin bedenkingen tegen de invoering van schriftelijke cursussen worden naar voren gebracht, waarmee vele niet ingewijden zullen instemmen.

Toch acht ik schriftelijke cursussen in camouflage, ook in tactiek, evenals in het algemeen alle door Luitenant-Kolonel Koning genoemde onderwerpen mogelijk en met succes uitvoerbaar.

Dit standpunt is gegrond op een 9-jarige ervaring, waarbij ik, zoals vermeld in de Spectator van Juli 1950, als hoofdleder ben opgetreden van de schriftelijke cursussen bij het Wapen der Artillerie. Toegegeven wordt, dat de daarbij behandelde onderwerpen, schietregels en batterij-dienst, zich bij uitstek lenen voor schriftelijke cursussen, maar ook zijn andere onderwerpen zeer goed schriftelijk te onderwijzen.

De eisen, welke hiervoor gesteld moeten worden zijn:

- *De leiders moeten de te behandelen stof geheel beheersen en niet afwijzend staan tegenover schriftelijke cursussen.*
- *De te behandelen stof moet een afgerond geheel vormen.*
- *Deze stof moet op juiste en overzichtelijke wijze worden ingedeeld in een aantal lessen, onder toevoeging van een aantal vragen.*
- *De medewerking en belangstelling van de cursisten is vanzelfsprekend nodig.*

Vroegere schriftelijke cursussen.

Ik zou thans kunnen verwijzen naar verschillende artikelen in De Militaire Spectator, waarin ik in 1932 tot 1939 enige malen over dit

onderwerp heb geschreven. Daar de lezers die niet beschikbaar hebben, zal ik hierna nogmaals iets van mijn ervaringen vermelden.

Toen in het najaar van 1930 bij de verschillende wapens getracht moest worden schriftelijke cursussen te organiseren, heeft de toenmalige Inspecteur der Artillerie, Generaal-Majoor W. J. C. Schuurman dit uitgevoerd, door mij te belasten met een proefcursus, betreffende de vuurleiding bij de artillerie. Na deze eerste proefcursus in de winter 1930/31 met 12 officieren, gevolgd door een tweede proefcursus 1931/32 met 24 officieren, na afloop waarvan tijdens één dag op¹omst een commissie de resultaten onderzocht en waarbij alle deelnemers hun oordeel over de cursus moesten geven, werden, gezien de goede uitkomsten, de schriftelijke cursussen officiëel geregeld.

Omtrent deze regeling vervat in de Bijlage van de brief van de Minister van Defensie van 3 Augustus 1932, IIde Afd. B, Nr 9 „Regeling betreffende Schriftelijke Cursussen voor Reserve Officieren der Artillerie” wordt o.a. het volgende vermeld:

- *In elk driejarig tijdvak kan éénmaal worden vergund een schriftelijke cursus te volgen, ter vervanging van een gecomprimeerde cursus van 6 dagen, gevolgd door opkomst in werkelijke dienst gedurende twee dagen.*
- *Een officier treedt op als hoofdleder.*
- *De nodige officieren worden als hulpleiders ter beschikking gesteld voor correctie van het ingeleverde werk.*
- *Een administratief onderlegd onderofficier is de hoofdleder behulpzaam voor administratieve arbeid.*
- *Hoofdleder, hulpleiders, evenals genoemde onderofficier, verrichten de aan hun functie verbonden arbeid buiten de normale diensturen, zij worden na afloop van de cursus voorgedragen voor een bepaalde vergoeding.*
- *Voor aanschaffing van papier e.d. kan per deelnemer over een bepaald bedrag worden beschikt.*
- *Bij herhaald verzuim, zomede in geval van onvoldoende ijver en belangstelling bij de cursus, wordt de reserve officier door de Inspecteur ontheven, waarna bepaald wordt hoe lang hij in werkelijke dienst moet komen.*
- *Bij gebleken onvoldoende vorderingen aan het einde van de cursus kan de deelnemer voorlopig worden uitgesloten van het volgen van een schriftelijke cursus.*

Hoe was destijds de schriftelijke cursus georganiseerd? Als termijn werd gekozen de periode van October—Maart; de te behandelen stof (diverse schietcursussen) was verdeeld over 12 lessen, waarbij les 6 en les 12 een herhaling van de voorgaande vormden.

De lessen werden verzonden met een tussenpoos van 2 weken; bij iedere les waren vragen gevoegd, welke binnen 2 weken beantwoord moesten worden teruggezonden.

De hoofdleder regelde de organisatie van de cursus en stelde lessen en vragen op.

De deelnemers waren verdeeld in klassen; aan iedere klas was een hulpleider toegevoegd, behorende tot hetzelfde regiment als de hoofdleder.

Het correctiewerk geschiedde door deze hulpleiders, welke een

instructie ontvingen van de hoofdleder en nauw contact met hem onderhielden.

Na afloop van de cursus kwamen de deelnemers klasgewijze 2 dagen in werkelijke dienst, waarbij de hulpleiders, onder toezicht van de hoofdleder, de leiding hadden.

De uitkomsten

Aan de volledige 9 cursussen (de eerste 2 kleinere proefcursussen inbegrepen) werd deelgenomen door 347 reserve-officieren. Hiervan vrij willig 87 (waarvan, nadat in 1937 deze mogelijkheid was geopend, 10 in het buitenland!). Tot deze 347 deelnemers behoorden 54 deelnemers, die voor de tweede maal en 22, die voor de derde maal aan de schriftelijke cursus deelnamen (vanzelfsprekend steeds over andere onderwerpen).

In het geheel zijn bij deze 9 cursussen slechts 7 deelnemers onvoldoende beoordeeld, hetgeen een mooi resultaat mag worden genoemd.

Mijn voorstel, ondersteund door verscheidene deelnemers, om de schriftelijke cursus éénmaal per drie jaar verplichtend te stellen is niet meer ten uitvoer gekomen; zelfs stelden enkelen voor het volgen van deze cursus verplichtend te stellen boven de andere jaarlijks te verrichten dienst.

Alle deelnemers waren van mening, dat de schriftelijke cursus bijzonder leerzaam en nuttig was geweest en velen verklaarden deze veel leerzamer te vinden dan het volgen van een gecompriëerde of winteravondcursus.

Het zeer grote voordeel van een schriftelijke cursus is, dat alle deelnemers (ook de slappe broeders) de vragen moeten beantwoorden en daartoe de reglementen en voorschriften, waarnaar wordt verwezen, moeten bestuderen. Want het werd de deelnemers niet gemakkelijk gemaakt! Desgevraagd verklaarden verscheidene deelnemers, dat per les een avond nodig was geweest; sommigen, die het onderwerp minder beheersten, ook wel langer.

Er moest gestudeerd worden op gevaar van ontheffing bij onvoldoende uitkomsten.

Dat de cursus met animo is gevolgd, blijkt wel hieruit, dat in slechts 4 gevallen door de hoofdleder moest worden gebruik gemaakt van deze mogelijkheid tot ontheffing. Bovendien bleef de cursus met gecorrigeerde antwoorden compleet in bezit der deelnemers, zodat deze te allen tijde weer konden worden geraadpleegd.

Ongevraagde uitspraken van deelnemers

- *Zouden deze leergangen niet uitgebreid kunnen worden? Er is immers nog zo ontzettend veel, dat zich uitstekend leent voor een schriftelijke behandeling?*
- *De wijze van onderricht vind ik bijzonder instructief; het ware m.i. zeer gewenst, dat dergelijke cursussen ook bij de infanterie en cavalerie, voor wat betreft zware mitrailleurs en mortieren zouden worden ingevoerd.*
- *Mijn oordeel over de schriftelijke cursus? Hier hebt U het: zeer leerzaam; de enige wijze (blijkbaar een zeer enthousiaste deelnemer. D.B.) om panorama-schieten te leren, al zeg ik er dadelijk bij, dat*

het gemis van geregeld contact met het regiment uit den boze is.
(Zeer juist! D.B.)

- Het verheugt mij e i n d e l i j k een schriftelijke cursus gevolgd te hebben, aangezien deze mij een groter begrip van de schietproblemen bijgebracht heeft dan één der mondelinge cursussen vóór dien, ongeacht de grote bekwaamheid der instructeurs op de cursussen.
- Bij mijn afdelingsoefeningen betuigde de Generaal zijn tevredenheid. Dit alles heb ik voor het grootste gedeelte te danken aan de wijsheid, die in cursus B II vervat was en die zodanig practisch was ingeleid, dat ik bij het nogmaals bestuderen van deze cursus aan de hand van de voorschriften Velddienst en Gevechtshandleiding en de Aanwijzingen voor de Artillerie mij een practische voorstelling der oefeningen kon maken.

De bezwaren opgesomd in het artikel in De Militaire Spectator van October 1950 zijn:

- Het ontbreken van het persoonlijk contact tussen leraar en leerling. Dit mag niet worden ontkend, ofschoon dit schriftelijk ook in zekere mate is te verkrijgen. Tijdens de 9 jaar schriftelijke cursus heeft dit echter nimmer moeilijkheden opgeleverd en de schade kon gedurende de 2 dagen opkomst in werkelijke dienst worden ingehaald.
- Succes alleen gewaarborgd, indien drang tot uitbreiding van kennis en kunde uitgaat van de leerling. Zoals uit het voorgaande duidelijk zal zijn geworden werd op deze drang tot uitbreiding van kennis invloed uitgeoefend door de noodzaak de vragen goed te moeten beantwoorden en werd z.n. drang uitgeoefend door de mogelijkheid van ontheffing.
- Met het voorstel de deelnemers enige dagen na afloop van de cursus onder de wapenen te roepen kan ik mij geheel verenigen. Zoals is gebleken geschiedde dit voor 1940 ook steeds gedurende 2 dagen; ik acht dit zelfs noodzakelijk.
- Ofschoon slechts ervaring in het geven van schriftelijke cursussen voor de artillerie, waarvan de vermelde resultaten voor zichzelf spreken, is deze ervaring toch zodanig, dat ik vermeen, dat andere cursussen, zoals vermeld in de aanhef van dit artikel zeer zeker uitvoerbaar zijn.
- Wat betreft leraren en personeel voor het leiden van deze cursussen ben ik het eens, dat hiervoor vele bekwame hoofd- en hulpleiders nodig zijn, bij voorkeur afkomstig van wapenscholen. Dat het mogelijk is de aan deze functie verbonden arbeid buiten de normale diensturen te verrichten is gedurende 9 jaar gebleken mogelijk te zijn waarbij ik echter eerlijkheidshalve opmerk, dat zeer vele winteravonden hierdoor in beslag werden genomen ten nadele van het gezin.
- Tenslotte wordt in het artikel vermeld, dat alleen mondelinge cursussen en practische troependienst zullen kunnen leiden tot wat men van de reserve officier verlangt, dat is een goed aanvoerder te velde.

Inderdaad, practische troependienst, daar komt het op aan!
Het vormen van reserve officieren jaar in jaar uit op papier door het volgen van schriftelijke cursussen zou vanzelfsprekend onjuist zijn. Daarom was bepaald, dat het volgen van een schriftelijke cursus

slechts éénmaal in elk drie jarig tijdvak als dienst mogelijk was.

Vóór 1940 verrichtte de reserve officier slechts eenmaal in de 3 jaren praktische troependienst en volgde de beide andere jaren een gecompri-meerde cursus. Eén van deze laatste cursussen kon nu vervangen worden door een schriftelijke cursus, waardoor gecompri-meerde en schriftelijke cursus elkaar aanvulden.

Ook voortaan mogelijk.

Hoe zal thans de voortgezette opleiding der reserve officieren worden geregeld? Ieder jaar onder de wapenen komen? Is dit mogelijk of wordt het wederom beperkt, evenals voor 1940, zoals o.a. wordt vermeld in het naschrift van de Redactie door het noemen van winteravondcursussen.

Indien dit geschiedt zijn schriftelijke cursussen zeer zeker ook op hun plaats.

Bovendien is er een grote achterstand in te halen, hetgeen door schriftelijke cursussen in de kortst mogelijke tijd uitvoerbaar is.

En tenslotte, daar schriftelijke cursussen vóór 1940 met groot succes bij het wapen der artillerie zijn gehouden, in de burgermaatschappij op ieder gebied schriftelijke cursussen worden gegeven en Amerika — het land, waar wij thans de blik veel naar richten — thans hiervan op grote schaal voor de militaire vorming gebruik maakt, zouden dan schriftelijke cursussen voor de voortgezette opleiding der reserve officieren ook in Nederland niet w e d e r o m mogelijk zijn?

Moge ik er met het vorenstaande in geslaagd zijn, meer bekendheid te hebben gegeven aan de wel degelijk te verwachten goede uitkomsten van goed geleide schriftelijke cursussen voor de voortgezette opleiding der reserve officieren, welke opleiding ten spoedigste een aanvang zou moeten nemen in het belang van een goede aanvoering bij de Koninklijke Landmacht.

Naschrift.

De schriftelijke cursus camouflage beoogt inderdaad na te gaan of ook andere militaire onderwerpen dan de artillerie vuurleiding zich voor schriftelijke behandeling lenen.

Volgens mededeling van de Commandant Camouflage School zijn de tot nu toe verkregen uitkomsten van de cursus hoogst bevredigend.

Daar de verplichtingen van reserve officieren inzake de voortgezette opleiding nog niet nader zijn omschreven kan thans nog niet worden gezegd in hoeverre in de toekomst het volgen van een schriftelijke cursus tot vermindering van deze verplichting zal leiden.

REDACTIE.

Un officier adjoint est bon s'il pense comme vous, il est meilleur si, ne pensant pas comme vous, il vous donne son avis, mais exécute ensuite avec honnêteté votre décision.

Vous recevrez des ordres, essayez de les comprendre, si possible, demandez des explications, mais n'extériorisez jamais votre mauvaise humeur. L'Etat Major se trompe souvent, mais feriez-vous mieux que lui?

le colonel Leroy.

LESSEN UIT KOREA

door G. TREFFERS, Kapitein-vlieger-wrn.

Over de ervaringen opgedaan in de eerste vier maanden van de strijd in Korea — dus vóór dat de Chinezen zich in de strijd mengden — zijn enige belangrijke artikelen verschenen in The New York Times waaraan de volgende beschouwingen zijn ontleend.

Het militair en buitenlands beleid.

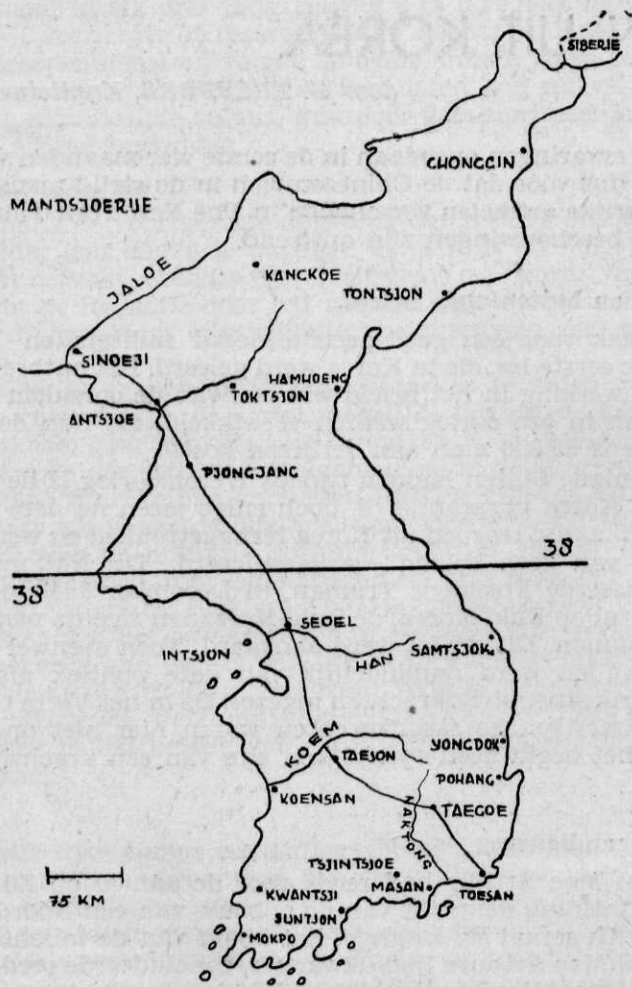
De noodzaak voor een goed gecoördineerd militair en buitenlands beleid was de eerste les, die in Korea werd geleerd. Het ontbreken van een goede samenwerking in het beleid was een van de oorzaken dat de Verenigde Staten in een oorlog werden verwickeld, die hun de eerste vier maanden reeds 35.000 man aan verliezen kostte.

De Verenigde Staten hadden tijdens Wereldoorlog II de onafhankelijkheid van Korea gegarandeerd, doch enige jaren na deze oorlog werden de Amerikaanse troepen uit Korea teruggetrokken en werd Korea als „strategisch van geen belang” geclassificeerd. De National Security Council adviseerde President Truman, in December 1949, om, in geval van een aanval op Zuid-Korea, de Zuid-Koreanen slechts met wapenzendingen te steunen. Dit advies werd aanvaard. Toen evenwel Zuid-Korea werd aangevallen werd onmiddellijk van deze politiek afgeweken en werden Amerikaanse strijdkrachten ingezet. De in het Verre Oosten reeds aanwezige Amerikaanse strijdkrachten waren hier niet op voorbereid, zodat er in het begin geen sprake kon zijn van een krachtige militaire steun.

De inlichtingendienst.

Generaal Mac Arthur had reeds voor de aanval op Zuid-Korea in een rapport melding gemaakt van de opbouw van een Noord-Koreaanse strijdmacht; Generaal Willoughby, het hoofd van de inlichtingendienst van Generaal Mac Arthurs Hoofdkwartier, concludeerde reeds in December 1949 dat meer dan dertien Noord-Koreaanse divisies werden geformeerd. In Maart 1950 meldde Generaal Willoughby, dat volgens ontvangen berichten Zuid-Korea in Juni zou worden aangevallen. Aan deze en vele andere waarschuwingen werd evenwel onvoldoende aandacht besteed, zodat na de aanval van de Noord-Koreanen op 25 Juni de Amerikaanse strijdkrachten zonder voldoende voorbereidingen moesten worden ingezet.

Ondanks de Amerikaanse bezetting van Zuid-Korea na de 2e Wereldoorlog, beschikten de Verenigde Staten niet over goede stafkaarten. Op de kaarten die in het begin moesten worden gebruikt, stonden wegen en zelfs spoorwegen aangegeven die niet meer bestonden, terwijl enkele belangrijke wegen en nieuwe spoorwegen er niet op voorkwamen. Het aantal beschikbare kaarten was zeer onvoldoende, zodat veelvuldig met gescheurde en vuil geworden kaarten moest worden gewerkt. Bovendien werden door de verschillende onderdelen kaarten van verschillende projectie en met verschillende ruitverdeling gebruikt.

Overzicht van Korea

Voorts kwam het gebrek aan specialisten voor technische inlichtingen meerdere malen duidelijk tot uiting. Het was ondermeer bekend, dat zich in Hungnam de grootste chemische fabriek van het Verre Oosten bevond en dat daar tevens een van de grootste fabrieken voor springstoffen was gelegen.

De Russen zouden hier proeven hebben genomen met de productie van thorium uit monasiet-zand voor gebruik in atoombommen. Een week nadat de Zuid-Koreanen Hungnam hadden bezet was er nog steeds geen technische specialist van de inlichtingendienst geweest teneinde zich meester te maken van papieren en statistieken en de speciale machinerieën van deze fabrieken te bestuderen.

De strijd in Korea heeft ook duidelijk het belang van de Veiligheidsdienst tot uiting doen komen. De Amerikanen maakten bij het aanleg-

gen van vliegvelden gebruik van Koreanen, die echter kans zagen om 's nachts in de omringende heuvels te verdwijnen en van daaruit de Amerikanen te beschieten. De veiligheidsdienst was niet in staat om de betrouwbaarheid van Koreaanse werkrachten te onderzoeken. Hierdoor waren de Communisten ook voortdurend op de hoogte van vele Amerikaanse bewegingen, dislocaties en concentraties. Ook voor de controle op de stroom van vluchtelingen, waaronder zich vele guerilla's bevonden, beschikte de veiligheidsdienst niet over voldoende specialisten of tolken. Het gebrek aan Amerikanen, die Koreaans of een Koreaans dialect beheersten, deed zich ook ernstig gevoelen, vooral waar moest worden samengewerkt met Zuid-Koreaanse eenheden.

Onderschatting van de tegenstander.

Een van de hoofdoorzaken van het onderschatten van de tegenstander was waarschijnlijk wel het gebrek aan begrip bij de Amerikanen van de Aziaat en de Oosterse mentaliteit. De Amerikanen beschouwden de Koreanen als een minderwaardig en achterlijk ras. Spoedig kwamen zij tot de ontdekking, dat de Koreaan een prima vecht-soldaat is, waarmee niet valt te spotten.

In het begin van de oorlog in Korea werd verondersteld, dat één Amerikaanse divisie in staat zou zijn de Noord-Koreaanse aanval tot staan te brengen.

De 24e Infanterie Divisie werd hiervoor aangewezen. Deze divisie werd bij gedeelten ingezet en men hoopte, dat de aanwezigheid van Amerikaanse troepen het moreel van de Zuid-Koreaanse troepen zou verhogen en dat van de Noord-Koreanen zou verzwakken. Dit was evenwel geenszins het geval. Tussen 5 Juli — toen twee compagnieën van de 24e Divisie bij Osan werden ingezet — en eind Juli — toen de hele 24e Infanterie divisie in de strijd was geworpen — was de gevechtskracht reeds tot 15% gedaald. In de eerste tien weken bedroegen de verliezen ongeveer 9500 man, waaronder 2460 vermisten.

Toen het duidelijk was, dat één Amerikaanse divisie totaal onvoldoende was, werd de 1e Cavalerie Divisie ingezet. Aanvankelijk was het plan deze divisie bij Inchon, dat toen door de Noord-Koreanen nog niet in staat van verdediging was gebracht, aan land te zetten, doch op dringend verzoek van Generaal Walton H. Walker, de toenmalige commandant in Korea, werd de 1e Cavalerie Divisie naast de 24e Infanterie Divisie ingezet.

De beslissing van de landingsplaats.

De landing bij Inchon op 15 September, de datum waarop Generaal Mac Arthur het tegenoffensief inzette, was een groot waagstuk. Landingsmogelijkheden bij Wonsan, Kunsan en Inchon waren te voren bestudeerd. Een landing bij Inchon was uit strategisch oogpunt het gunstigst, doch uit technisch oogpunt zeer riskant in verband met het grote verschil tussen eb en vloed. Bijna de gehele staf van Generaal Mac Arthur voelde meer voor een landing bij Kunsan, doch Generaal Mac Arthur besloot desondanks bij Inchon te landen, daarbij vertrouwend op het goede „teamwork" van de mariniers en de marine.

Deze beslissing werd eind Augustus genomen. De tijdstippen, waarop het getij gunstig was voor een landing, waren 15 September, 11 Octo-

ber en 3 November. Teneinde een oorlog in de winter te voorkomen en de druk op het bruggenhoofd om Pusan te verlichten, werd besloten op 15 September te landen om zodoende tevens de Noord-Koreanen zo min mogelijk tijd te geven de verdediging van Inchon te versterken. Deze datum liet evenwel bijzonder weinig tijd voor de uitwerking van de plannen en de regeling van de uitgebreide logistische problemen.

Achteraf is gebleken, dat 15 September inderdaad de uiterste datum was, aangezien de Noord-Koreanen juist begonnen waren met het leggen van mijnenvelden in de haven van Inchon, waardoor een landing op een latere datum een bijzonder hachelijke onderneming zou zijn geweest.

Alle eer voor het strategisch succes van de landing bij Inchon komt Generaal Mac Arthur toe, die de beslissing nam ondanks het ernstige tegenadvies van zijn staf.

Gevechtskracht en opleiding van het leger.

Tengevolge van de na-oorlogse bezuinigingen was de sterkte van een regiment van drie bataljons teruggebracht tot twee. Er waren geen tankbataljons bij de divisies en geen tank-compagnieën bij de regimenten ingedeeld. In Japan waren slechts drie tanks met een 90 mm kanon aanwezig. Het gevolg van deze bezuinigingen was dat de gevechtskracht veel groter leek, dan zij in werkelijkheid was. Ook Korea toonde weer duidelijk aan, dat het beter is een voltallige divisie beschikbaar te hebben, dan twee divisies op halve sterkte.

In Korea werden de strijdkrachten van de Verenigde Staten vaak in hun bewegingen belemmerd door te veel materieel, vooral op de smalle bergwegen. Enkele officieren waren ook van mening, dat de Amerikaanse soldaat te veel persoonlijke uitrustingsstukken had. Anderen waren weer van mening dat er een meer efficiënt gebruik gemaakt moest worden van de beschikbare mankracht; dat er te veel hoofd- en stafkwartieren waren en te weinig soldaten in voorste lijn. Er waren te veel manschappen voor verpleging, verzorging en ontspanning en te weinig voor het gevecht.

Dat met bovengenoemde ervaringen rekening wordt gehouden moge blijken uit hetgeen Generaal Mark W. Clark, Chief of the Army Field Forces op 20 November j.l. verklaarde:

„The standard of luxuries of the United States Army must be cut down and more men must be put into infantry units. . . . The American Army always has wanted the best food, the best equipment, the best medical care, the best post exchanges, the best of everything for its men. This tradition means that for an infantry division in the line totaling 19.000 men there probably would be 60.000 persons in the rear-area service activities. On the other hand instead of this ratio of three or four service troops for every infantry man, the Soviet Army probably has the reverse ratio. I estimate that Russia had only 5.000 to 6.000 service troops per combat division”.

De gevechten op de grond leerden, dat het Amerikaanse leger bij de opleiding veel te weinig aandacht had besteed aan de nachtelijke operaties, die vooral in de eerste drie maanden in Korea zo veelvuldig voorkwamen.

Ook kwam in de oorlog in Korea duidelijk het belang naar voren van verkenningen te voet. Er waren heel wat bloedige verliezen en weken

van strijd voor nodig om Amerikaanse onderdelen te overtuigen, dat verkenningen in voorste lijn niet per jeep uitgevoerd kunnen worden.

Eveneens bleek weer duidelijk welk een belangrijke rol hoog gelegen punten in het terrein spelen en dat het ondoenlijk is een weg vrij te houden, wanneer de heuvels in het zij-terrein bezet zijn door de vijand.

Materieel.

Korea leerde ook, dat de Amerikaanse legerkarabijnen minder geschikt zijn voor het optreden tegen met geweren bewapende sluipschutters en guerilla's. Ook schijnen de Russische pistool-mitrailleurs beter te zijn dan de Amerikaanse.

Het Russische veldgeschut bleek over het algemeen 3000 à 4000 meter verder te kunnen schieten, dan het Amerikaanse geschut van overeenkomstig kaliber.

De Pershing en Patton tanks, de laatste Amerikaanse modellen, waren opgewassen tegen de verouderde Russische T-34 tank, doch deze 12 jaar oude Russische tank is voor wat betreft het pantser ongeveer 12 tot 15 ton lichter, terwijl de vuurkracht niet veel minder is.

De veel zwaardere en sterkere Stalin 3B tank met een 120 mm kanon werd de eerste vier maanden niet in Korea gebruikt; bovendien schijnen de Russen over nog nieuwere modellen dan de 3B te beschikken, zodat het er alle schijn van heeft, dat de Russen ook op het gebied van tanks een voorsprong op de Amerikanen hebben.

Tijdens luchtlandings-operaties van het 187e US Regimental Combat Team werden voor de eerste maal in de oorlog 8 stukken 105 mm houwitser met parachutes neergelaten. Bij vier hiervan gingen de parachutes onvoldoende open en ging het geschut verloren.

De Luchtmacht.

Voor wat betreft de luchtoorlog zij verwezen naar het artikel van de kapt. vlieger-wrn. R. A. Sleeuw in De Militaire Spectator, Maart 1951. Nr 3.

VOORLICHTING VAN RECRUTEN BIJ OPKOMST

De C. van het Regiment Mortieren Menno van Coehoorn, Luit.-Kolonel J. J. A. Beaumont, heeft bij de opkomst der recruten aan ieder van hen een gestencild vlugschriftje doen uitreiken, waarop vermeld hun naam, legerno. en onderdeel.

De aanhef luidt: „Commandant, officieren, onder-officieren en verder personeel van het Regiment Mortieren „Menno van Coehoorn”, heten U welkom in het Garnizoen Maastricht en in het bijzonder bij het Regiment”.

Daarna volgen gegevens over het Regiment: de commandanten, de bewapening, de naam, de traditie, dan over: UW kazerne, UW garnizoen, een kort overzicht van de opleiding, geestelijke verzorging,

ontspanning, verlofregeling en soldijen en ten slotte „een kort woord van UW Regimentscommandant, met een opwekking tot plichtsbetrachting en een beroep op het verantwoordelijkheidsgevoel: „Ge moet ook begrijpen, dat Ge een wiertje zijt in het grote raderwerk van de Koninklijke Landmacht en dat het van die kleine wiertjes afhangt of het grote geheel zal draaien. Ik wens U een aangenaam verblijf toe bij ONS Regiment.”

Dit boekje is in de juiste toon geschreven: gezag en kameraadschap. De gegevens zijn nuttig voor de recruit, die hierdoor direct thuis is in zijn Regiment en zijn garnizoen. Wij juichen de uitreiking hiervan zeer toe en bevelen het voorbeeld aan ter navolging.

FACTOREN VAN INVLOED OP MILITAIRE VORMING EN OPLEIDING

door Majoor H. W. J. TEUNISSEN, Commandant Schoolbataljon 1e V.O.C.

III. (Vervolg van blz. 740, December 1950, Nr 12)

„Opvoeden en opleiden, vraagt van officieren en onderofficieren een voortdurend voorbeeld.”

Wie leiden er op en wat wordt van hen gevraagd?

1. Wie leiden er op?

In de eerste plaats zij, die met de instructie belast zijn. Zij gaan dagelijks met de mensen om, zijn de vraagbaak en de leermeesters, oefenen en praten met de man; kennen hem bij zijn naam, hebben door hun werk een direct contact met hem, zij „zijn er voor”.

Men maakt echter een grote fout, als men de instructeurs alleen als diegenen beschouwt, die opleiden en vormen; de gehele militaire, vaste kern van een bepaald onderdeel of korps leidt op en vormt, van de commandant tot de laagst geplaatste in die kern, instructief of administratief.

Helaas laat dit nog wel eens te wensen over. Een instructeur kan de soldaten de hele dag voorhouden, zó moet je lopen, zó moet je uniform er uit zien, zó moet je groeten, zó kort moet je haar zijn en zó moet je dit en zó moet je dat, maar als die soldaat in diezelfde kazerne mensen met sterren of strepen ziet, die daarmee volkomen in strijd handelen, dan kan die instructeur veel en lang praten, de resultaten zullen niet dienovereenkomstig zijn.

Tussen het administratief en instructief gedeelte van een onderdeel mag in dit opzicht geen verschil bestaan. De soldaat ziet in *iedere* gegradueerde zijn meerdere en dat is deze ook. Wat van die soldaat geëist wordt, moet hij bij die meerdere niet anders zien, want dan zal hij terecht denken, waarom hij wel en ik niet. Hij zal die vraag ook stellen aan zijn instructeur. De instructeur weet dat het fout is en wil hij er zich dan met een of andere dood-doener af maken, dan breekt hij de zaak nog verder af.

Men moet wel bedenken en vooral zij, die als gevolg van een min of meer zelfstandige functie betrekkelijk weinig gecontroleerd worden, dat die soldaat *iedere* dag gecontroleerd, gecorrigeerd en becritiseerd wordt en vooral in het begin. De man moet immers leren hoe het moet. Maar dan moet hij ook niet dagelijks voorbeelden zien, hoe het nu precies niet moet.

Aan *allen* moeten, wat dat betreft, dezelfde eisen gesteld worden of dit nu een chauffeur, kok, ziekenverpleger, fourier, instructeur, verplegingsofficier of bataljonscommandant is. Zij moeten alleen te herkennen zijn aan hun distinctieven en uitmonsterring. Ten aanzien van houding, kleding, optreden enz. geldt voor *niemand* ook maar één ver-

zachtende omstandigheid. Kunnen ze het niet, dan moet hun dit alsnog geleerd worden! Er wordt echter in de regel te weinig, of in het geheel geen aandacht aan besteed. Als de kern, wat dat betreft, geen eenheid vormt, dan zal dat onderdeel, korps of regiment in zijn geheel ook nooit werkelijk een eenheid zijn.

Het bovenstaande geldt niet alleen in de kazerne, maar ook daarbuiten. Van iedere militair moet juist in het openbaar correctheid uitgaan. Hoe vervelend het ook vaak is, *iedere* meerdere dient onmiddellijk tegen overtredingen op te treden en de officier moet in de eerste plaats een voorbeeld geven. Niet net doen of men niets ziet. Corrigeert U iemand op een correcte manier, dan zal geen weldenkend mens daaraan aanstoot nemen. U bewijst het leger en U zelf daarmee alleen maar een goede dienst.

Wat ge van anderen eist, eis dit in de eerste plaats van U zelf. De eenvoudige soldaat is in de regel een zeer goede criticus. Hij zal alleen opzien tegen die meerdere, die inderdaad een voorbeeld is en daarnaar handelen.

2. Wat wordt van opleiders gevraagd?

Veel! In ons leger bestaat nog een groot tekort aan officieren en onderofficieren-instructeurs. Door onze verplichtingen in Indonesië is de vorming en opleiding van vooral goed instructief personeel in het gedrang gekomen. Verbetering komt er thans door cursussen en opleidingen. *Ervaren* instructeurs zijn er echter maar weinig. We moeten er echter mee werken en gaandeweg zal dat ook wel beter worden.

De instructeur moet in de eerste plaats over voldoende vakkennis beschikken, hoe zou hij het anders aan anderen kunnen leren? Hij moet verder over instructieve capaciteiten beschikken, flair om met mensen om te gaan en nog vele andere dingen.

Bovenal echter moet hij *enthousiast* zijn omdat zijn werk is het omgaan met jonge mensen. De instructeur moet de man weten te bezielen. Staat er een instructeur met vele van de eerder genoemde capaciteiten, maar ontbreekt hem als het ware enthousiasme, dan zal een instructeur met minder capaciteiten, doch met het ware vuur, uiteindelijk betere resultaten boeken.

Ik bedoel hier geen wildeman, maar wel een instructeur, die werkelijk voor zijn beroep en voor zijn mensen voelt, die door zijn houding, gedrag, kennis, voorbeeld, enz. als vanzelf zijn wil aan anderen weet op te leggen.

Evenals zijn vakkennis, moet zijn enthousiasme ook opgevoerd worden en hierbij kan hij de steun van oudere collega's niet ontberen. Dikwijls hoort men getroffen regelingen of gegeven bevelen becritiseren, veelal ondoordacht of zonder dat men zich de moeite getroost heeft zich van de redenen, die hiertoe hebben geleid, rekenschap te geven.

Volmaakt is het nergens en juist leiding en leiders moeten er wel voor waken vooral niet met de jongeren mee te klagen en mee te critiseren over bepaalde toestanden, al mogen die op zich zelf nog zo onaangenaam en soms zelfs onbegrijpelijk zijn.

Een scheve voorstelling van zaken moet men nooit geven.

Wat recht gezet kan worden, moet recht gezet worden. Critiek in

opbouwende zin is goed. Maar juist dat ellendige geklaag en dan vaak over zaken, die, omdat wij toch allen maar in betrekkelijk klein verband werken, niet in groot verband kunnen worden overzien, werkt deprimerend. Zorg er voor, dat het bij het eigen onderdeel *klopt*. Zoals de geest boven is, zo wordt die ook bij de lagere leiders en uiteindelijk bij de troep. Is een ieder bij zijn werk, enthousiast voor zijn beroep, dan zal de geest in dat korps of onderdeel zeker goed zijn.

Aan de troep moet men zijn officieren en onderofficieren kennen. „Le commandant fait le bataillon”. Het werkt funest op de jongeren als ze ouderen horen zeggen: „Het zal mijn tijd wel duren, over een paar jaar . . .” Dit dooft het enthousiasme. Ontneem de jongeren geen illusies, maar wakker hun enthousiasme en ijver aan. Een troepenofficier of onderofficier zonder enthousiasme wordt een mislukking!

En tenslotte is het van bijzonder belang, dat de soldaat ziet, dat er van boven af goede samenwerking bestaat. Iedereen maakt fouten. Elkaar afbreken in het bijzijn van minderen is gemakkelijk, doch funest. Het gebeurt echter nog maar al te vaak. Ten koste van anderen beter te zijn of te schijnen heeft ongunstige gevolgen. De troep moet weten, dat de aanvoerders het eens zijn.

Met het vorenstaande is geenszins bedoeld dat er geen juiste afstand zou moeten bestaan tussen meerdere en minderen. Er moet strenge discipline heersen en waar men niet wil, moet *krachtig* ingegrepen worden.

Hiertegenover staat echter, dat een woord van waardering op de juiste tijd gezegd, van enorme betekenis kan zijn.

Men moet dit nooit overdrijven. Voorop moet staan, dat iedereen zijn plicht heeft te doen. Ieder mens vindt het echter prettig ook eens een compliment te krijgen en zeker is dat het geval bij de eenvoudige soldaat.

Belangstelling ook buiten de normale diensturen! Niet iedere dag, maar wel eens een uurtje. Dan leert men over en weer zijn mensen kennen. Dit komt de vorming en opleiding ten goede. De goede geest wordt er door aangekweekt.

Instructie geven is een mooi vak. Als men b.v. na enkele weken reeds het verschil ziet hoe de soldaten gekomen zijn en hoe ze nu zijn, dan moet dat aan de instructeurs voldoende schenken. Je werk en moeite is geen dood iets, het wordt zichtbaar.

In de aanhef heb ik gezegd, dat van de instructeur veel gevraagd wordt. Maar wij begrijpen toch allen, waarom het gaat. Wij leiden en vormen onze soldaten niet op, om ze slechts behoorlijk te laten marcheren, maar om van hen gevechtvaardige mensen te maken, een sterk en goed leger. Dit kan nooit bereikt worden in een slappe en lauwe omgeving. Wel echter met enthousiaste mensen die weten wat zij willen.

Officieren en onderofficieren moeten, waar zij ook gesteld zijn een sterke eenheid vormen. Meningsverschillen zullen er natuurlijk altijd zijn. Over één ding moet echter volstrekte eensgezindheid bestaan:

„Wat ik van hem eis, eis ik in de eerste plaats van mijzelf”.

(Slot volgt).

DUITSLANDS HERBEWAPENING (I)

door F. C. SPITS, *Reserve-Kapitein der Infanterie.*

Er is sinds geruime tijd een discussie gaande over de vraag, wat de Sowjet-politici heeft bewogen het Koreaanse avontuur te beginnen. De verklaringen lopen nogal uiteen. Er is de opvatting, dat Amerika — en daarmee het hele Westen — in deze val is gelokt om het in een landoorlog in Azië te verwickelen, ver van de operatiebases en op een strategisch zo ongunstig mogelijk terrein. Een andere verklaring is, dat de opzet is geweest de Westelijke mogendheden via een geforceerde herbewapening in een economische crisis te storten. Tenslotte is er ook de — minder algemeen bekende — theorie, die ervan uitgaat, dat het Ruslands bedoeling is geweest Amerika te isoleren.

Als de Sowjet-politici inderdaad zulke vooruitziende, in - generaties - denkende lieden zijn, als wij dikwijls geneigd zijn aan te nemen, dan hebben zij vrij aardig hun doel bereikt. Door het conflict tussen de Westelijke mogendheden en China is een breuk tussen Moskou en Peking-China veel minder waarschijnlijk, terwijl de mogelijkheid van overeenstemming tussen Amerika en de Aziatische wereld min of meer tot een utopie is geworden. Het is alsof het Aziatische continent tot drijfzand wordt. Amerika raakt naar die kant voortdurend meer geïsoleerd.

Ook voor de samenwerking tussen Amerika en Europa is Korea een toetssteen geworden. Er is „het grote debat” geweest, dat een duidelijk symptoom was van Amerika's wantrouwen in Europa. In Europa is het neutraliteitsstreven krachtiger dan ooit. En onmiddellijk na Korea en ook als gevolg van Korea heeft de Westerse samenwerking een nieuwe krachtproef ondergaan door het aan de orde stellen van de Duitse herbewapening, waardoor serieus gedacht is aan de mogelijkheid de defensie van Europa in ander verband te organiseren — niet langer uitsluitend in NATO-verband maar gedeeltelijk ook in de vorm van een Europees leger. Wij zullen nagaan hoe men tot deze gedachte gekomen is.

Het Amerikaanse publiek wil Duitse divisies zien.

De herbewapening van Duitsland is door de Amerikanen op de bijeenkomst van de Atlantische Raad te New-York (Sept. '50) geëntameerd. De Fransen waren er fel tegen. Men besloot toen de verdere behandeling uit te stellen tot de bijeenkomst van de Defensie Commissie in Oct. d.a.v.

Het schijnt + de Amerikanen zich onvoldoende gerealiseerd hebben wat de gevolgen zouden zijn van een Duitse herbewapening. Duitsland kan slechts geremilitariseerd worden wanneer de Westelijke mogendheden sterk genoeg zijn om alle risico's, die eraan verbonden zijn te aanvaarden. Dit hebben de Amerikaanse politici waarschijnlijk niet voldoende beseft. Zij stonden voor de invoering van een algemene dienste- en oefenplicht. In Aug. viel het besluit de Amerikaanse troepen in Duitsland te versterken. De regering verwachtte aanzienlijke weerstand, vooral van Republikeinse zijde. Een heropleving van het isolationisme was te voorzien. Zoals trouwens de episode — Kennedy — Hoover — Taft en het daarop volgende „grote debat” in Jan. '51 bewezen heeft, was deze vrees

niet ongegrond. Het Am. wantrouwen in Europa bleek een factor waarmee de Am. politici rekening hebben te houden.

De Am. regering dacht nu sterker te staan wanneer zij zou kunnen wijzen op de militaire inspanning van Europa en vooral op de inschakeling van Duitslands mankracht en industrie. Zij heeft dus getracht deze herbewapening te forceren, in weerwil van de toen ook in Amerika verdedigde opvatting, dat een herbewapening van het Westen van uit het veilige centrum en niet aan de bedreigde peripherie zou moeten worden aangevat. Van een herbewapening van Amerika gaat een „afschrikkende” werking uit, een herbewapening van Duitsland werkt provocerend. Aan een remilitarisatie van Duitsland zou die van Amerika moeten voorafgaan. Maar de Am. regering, blijkbaar meer bevreesd voor de oppositie in eigen land dan voor het risico van een uitdaging van Rusland, wilde de herbewapening van Duitsland coûte que coûte doorzetten.

De Fransen verzetten zich met hand en tand.

In Frankrijk werd vanzelfsprekend een mogelijke uitdaging van Rusland veel ernstiger beoordeeld. En niet minder ernstig nam men het gevaar, dat een herbewapend en dus agressief Duitsland zich krachtig zou doen gelden, niet zo zeer tegenover het Westen dan wel tegenover het Sowjetblok, waarvan het de verloren gegane gebieden ten Oosten van Elbe en Oder-Neisse eens zou terugvorderen. Zou het gevaar dan niet onmetelijk groot zijn, dat West-Europa in een oorlog tegen de Sowjet-Unie zou worden meegesleept?

Maar de Fransen maakten van de nood een deugd en kwamen vlak voor de bijeenkomst van de Defensie Commissie te Washington (eind Oct. '50), waar over het Duitse probleem een beslissing moest worden genomen, met het plan voor een Europees leger — het veelbesproken plan-Pleven. Het voornaamste argument, dat de Fransen ter verdediging van dit plan aanvoerden, was dat het voor Rusland veel meer aanvaardbaar zou zijn. Het beoogde een veel verder gaande integratie dan voor het NATO-leger was voorzien. Voor de heroprichting van een Duitse generale staf of van een Duits ministerie van defensie zou in dit plan geen ruimte zijn, omdat het voorzag in de vorming van een geïntegreerde strijdmacht, waarin de nationale legers voorzover zij voor de verdediging van Europa ter beschikking zouden staan, volledig zouden versmelten. Er zou in de meest volstreekte zin een Europees leger ontstaan, dat in Europees verband gevormd en opgeleid zou worden onder leiding van een Europees minister van defensie. Deze zou handelen op aanwijzing van een Europees oppergezag en onder contrôle van een Europees parlement. Op deze wijze gevormd zou dit leger met het Amerikaanse en Engels-Canadese contingent ter beschikking van de Atlantische opperbevelhebber worden gesteld.

Het plan-Pleven was niet nieuw. Het bouwde voort op het vroegere initiatief van Churchill te Straatsburg (Aug. '50), dat toen reeds de krachtige steun had van de Franse afgevaardigden Bidault en Reynaud. Van hen is de gedachte afkomstig van instelling van een Europees ministerie van defensie onder contrôle van een parlementaire assemblée. In het Franse plan werd dit denkbeeld nu nader uitgewerkt. Als zodanig leek het een vruchtbare bijdrage tot militaire integratie van Europa.

Scepsis t.a.v. het plan-Pleven.

Op de bijeenkomst van de Defensie Commissie te Washington, waar het plan door Min. Moch met veel ijver verdedigd werd, vond het intussen maar matig waardering. Dankbaar aanvaardde men de principiële bereidheid der Fransen om mee te werken aan de Duitse herbewapening. Maar de vorm waarin de Fransen deze herbewapening dachten te verwezenlijken was naar de opvatting van de andere afgevaardigden uitermate onpractisch. Vele bladen zagen het hele plan als een politieke stunt, een concessie aan het Franse neutralisme. Andere zagen er een poging in de dreigende Duits-Amerikaanse samenwerking te ontgaan door een constellatie te scheppen, waarin Frankrijk — en niet te vergeten de Franse industrie — zich een dominerende positie zou kunnen verwerven. Tenslotte was ieder het er over eens, dat de Fransen tijd trachtten te winnen.

Overeenstemming tussen de nogal uiteenlopende Franse en Am. standpunten werd tenslotte bereikt op de bijeenkomst van de Atlantische Raad te Brussel (19 Dec. '50). Een compromis-voorstel — het plan Spofford — werd aanvaard, volgens hetwelk invoeging van Duitse eenheden ter sterkte van 5 à 6000 man, in het NATO-leger zou kunnen plaatsvinden. Hiermee was het project voor een Europees leger dus voorlopig van de baan, al kregen de Fransen de toezegging, dat zij hun plan ook verder in studie zouden kunnen nemen en tot uitvoering brengen, wanneer de Europese bondgenoten ervoor te vinden zouden zijn.

De weg terug.

Intussen blijkt in de periode vóór Brussel de Am. geestdrift voor een Duitse herbewapening aanmerkelijk bekoeld. Te Brussel willen de Amerikanen het kalm aandoen, hetgeen vooral de Fransen een pak van het hart is. „Washington n'a rien brusqué" schrijven de Franse bladen opgewekt.

De meest voor de hand liggende oorzaak van de Am. matiging zal wel hierin gelegen zijn, dat Acheson c.s. tot het inzicht zijn gekomen, dat het teveel kwaad bloed zou zetten bij de Franse bondgenoten, wanneer zij de zaak zouden forceren. Verder hadden zij rekening te houden met een publieke opinie in eigen land, die in het plan-Pleven een oprechte poging zag tot integratie van Europa op militair gebied. Het plan werd door de Am. pers met waardering besproken, hetgeen voor de Am. regering een aansporing is geweest om het niet zonder meer te verwerpen. De Franse politici hebben deze reactie van het Am. publiek blijkbaar voorzien. Zij hebben voordat zij naar Washington gingen aan hun plan zoveel mogelijk publiciteit gegeven. Zij hebben zelfs een zeer ongebruikelijke weg gevolgd en het eerst aan de Nationale Vergadering voorgelegd, die er haar goedkeuring aan hechtte. Een afwijzing van het plan door de Amerikanen zou dus min of meer de positie van het kabinet in het geding brengen. Ook hiermee hebben de Amerikanen rekening moeten houden, temeer, omdat juist in die dagen het Franse neutraliteitsstreven zich krachtig doet gelden onder invloed van twee factoren. In de eerste plaats door de Republikeinse overwinningen bij de verkiezingen in Amerika (begin November), waardoor de Fransen beginnen over te hellen tot de mening, dat het Atlantisch Pact zich

in steeds offensiever zinnig zal ontwikkelen. In verschillende Franse bladen wordt dan ook de vraag gesteld of aan de herbewapening van Duitsland niet eerst moet voorafgaan een laatste poging om met Rusland tot overeenstemming te komen. De Sowjet-politici gaan hierop gretig in. Nog in November volgt het aanbod voor een Viermogendhedenconferentie over Duitsland, dat niet alleen in Frankrijk maar ook in Engeland gunstig wordt opgenomen. Onder invloed hiervan beginnen de Amerikanen te retireren al stellen zij zich in deze tijd nog op het standpunt: eerst de bewapening van Duitsland doorzetten en dan met Rusland praten.

Verder zal ook de uitslag van de Duitse federale verkiezingen (eind November) bijgedragen hebben tot de terugtocht der Amerikanen. Deze verkiezingen zijn in zekere zin tot een referendum over herbewapening geworden. De uitslag betekent een overwinning voor Schumacher wiens argumenten ingang hebben gevonden en tevens een aantasting van de positie van Adenauer, die blijk heeft gegeven een herbewapening op Frans-Amerikaanse basis te willen aanvaarden.

Duitse onwil.

Het resultaat van deze verkiezingen moet de Amerikanen tot het inzicht gebracht hebben, dat zij zich in de mentaliteit van de Duitsers danig hebben vergist. Aanvankelijk hebben zij gemeend, dat de Duitsers niets liever zouden doen dan weer een helm opzetten en een geweer dragen. De reeds onmiddellijk gebleken afkeer van de Duitsers tegen iedere vorm van herbewapening is niet serieus genomen. Zij is opgevat als de uiting van een politiek streven, een tactische manoeuvre om de situatie zo veel mogelijk uit te buiten, en zich voor een eventuele medewerking zo duur mogelijk te laten betalen.

Nu is het waar dat de Duitsers te veel en te vaak gehoord hebben dat een verdediging van het Westen niet mogelijk zou zijn zonder inschakeling van Duitslands mankracht en Duitslands industrie. Zij hebben getracht hieruit politieke munt te slaan. Maar toch zat het eigenlijke verzet dieper. Het ging niet van de politieke leiding uit, het zat in alle lagen van het volk. En wat figuren als Schumacher en Niemöller beweerden gaf wel pijnlijk juist weer wat er leefde in het Duitse volk.

De achtergrond van dit algemene verzet was vrees. Het is een niet te ontkennen feit, dat de Duitsers sterk onder de indruk zijn gekomen van Ruslands militaire kracht en van de vaart en vastbeslotenheid, waarmee de leiders van de Sowjet-Unie uitvoering geven aan hun bewapeningsplannen. Daartegenover stellen zij de herbewapening-op-papier en de besluiteloosheid, onenigheid en het trage handelen van West-Europa. Vandaar dat de openbare mening van Duitsland niet minder dan in Frankrijk sterk geïmponeerd is door het offensief dat sinds September door Rusland tegen de Duitse herbewapening wordt gevoerd.

(Wordt vervolgd.)

MENINGEN VAN ANDEREN

DE OPLEIDING VAN BEROEPSOFFICIEREN, KMA OF SRO-KMA?

Dat op 14 Juli 1949 de KMA is heropend in het oude vertrouwde Kasteel van Breda, zal een ieder die het wel meent met het Korps beroepsofficieren hebben verheugd, ook op andere gronden dan belangrijke traditionele overwegingen.

Immers met alle begrip voor de noodoplossing van overgang van reserve-officier naar het Korps beroepsofficieren en met alle waardering voor de vele goede krachten onder deze overgegangene reserve-officieren, is slechts opleiding tot beroepsofficier bij de KMA normaal te achten.

Dan rijst echter de vraag of deze opleiding *uitsluitend* bij de KMA moet plaatsvinden, waarbij de cadet als burgerjongeling bij de KMA wordt aangenomen en daar zijn gehele opleiding tot beroepsofficier ontvangt, dan wel dat de aspirant-cadet, gelijk thans, eerst de opleiding bij een School voor Reserve-Officieren met *goed gevolg* moet doorlopen, om daarna als cadet in het tweede studiejaar KMA te worden toegelaten.

In het verleden bestond (afgezien van de Hoofdcursus) alleen de mogelijkheid om via een 3-jarige studie bij de KMA beroepsofficier te worden, doch hiervan werd rond 1930 afgeweken door de mogelijkheid SRO en daarna 2 jaren KMA te openen. Thans gaan er echter stemmen op, om terug te keren tot het systeem uitsluitend KMA. De m.i. geringe voordelen van uitsluitende KMA-opleiding kunnen slechts weinig gewicht in de schaal leggen. De legerleiding anno 1930 heeft ongetwijfeld op goede gronden tot invoering van het SRO-KMA stelsel besloten.

Motieven voor behoud van het tegenwoordige stelsel zijn:

1. De Koninklijke Landmacht in tijd van oorlog zal vrijwel geheel bestaan uit dienstplichtig- en reserve-personeel met hier en daar, veelal op leidinggevende posten, een enkele beroepsofficier. Deze spaarzaam gezaaide beroepsofficier mag geen vreemd element zijn in het Leger en kan dus zijn taak slechts goed verrichten als hij de psyche van dienstplichtigen en reserve-personeel volkomen kan aanvoelen. Als nu de aspirant-cadet eerst als „dienstplichtige onder de dienstplichtigen” leeft (primary training) en daarna als gelijke onder de aanstaande reserve-officieren vertoeft (SRO opleiding), heeft hij daarmee een nimmer meer voorkomende gelegenheid om op onbevange wijze de mentaliteit van het dienstplichtig- en reserve-personeel te leren kennen, een kennis die mede bepalend is voor zijn waarde als beroepsofficier en die hij zich bij uitsluitend KMA opleiding slechts na jaren praktijk zal kunnen verwerven, soms pas na wegens gebrek aan deze kennis schade te hebben geleden of veroorzaakt.

2. Vóór de laatste oorlog bestond er een zoal niet algemeen dan toch meermalen te constateren controversie tussen beroeps- en reserve-officieren. Herleving van deze schadelijke en ongewenste toestand wordt voorkomen als de beroeps- en reserve-officieren elkaar hebben leren kennen en waarderen op de SRO, welk samengaan tevens het vóór de oorlog bij de cadetten en de jonge beroepsofficieren zeker bestaande meerderwaardigheidsgevoel (met uiteraard irriterende werking op het reserve-

personeel) kan voorkomen en de zo nodige samenwerking en eenheid van het beroeps- en reserve-personeel kan bevorderen.

2. Bij plotselinge mobilisatie of oorlog heeft de cadet, afkomstig van de SRO, een afgeronde SRO opleiding achter zich en is daardoor bij indeling bij de troep direct te gebruiken voor de taak van een jong officier, een eis die aan de gemiddelde cadet bij uitsluitend KMA opleiding bezwaarlijk in ieder stadium van de opleiding gesteld kan worden.

4. De selectie levert moeilijkheden op als ze in een kort tijdsbestek moet geschieden. Wordt de adspirant beroepsofficier verplicht eerst de SRO opleiding te volgen, dan bestaat gedurende een jaar de mogelijkheid om te beoordelen of hij inderdaad kan worden aanbevolen voor de KMA, terwijl in ontkennend geval de opleiding voor het leger stellig waarde zal hebben als afgeronde SRO opleiding. Zou daarentegen dit eerste jaar bij uitsluitend KMA opleiding als selectie- of proefjaar worden beschouwd, dan levert het niet bereiken van het 2e studiejaar nimmer een militair met een afgeronde opleiding op.

Bij het systeem SRO-KMA is dan ook voor het Leger de kans om „een kat in de zak te kopen” zeker geringer en bestaat voor de adspiranten meer kans op beroepskeuze met kennis van zaken dan voor de adspiranten, die rechtstreeks van de middelbare scholen hun intrede bij de KMA doen.

Middelburg.

J. POTTEBOOM

Majoor der Mil. Administratie.

Naschrift van de Redactie:

De schrijver stelt opnieuw het veelomstreden vraagpunt aan de orde van opleiding uitsluitend aan de KMA of via de SRO. Hij somt daarbij de voordelen op, die ook in 1934 tot invoering van dit stelsel aanleiding gaven, maar laat de daaraan verbonden nadelen onvermeld, t.w.:

— niet alleen de Gouverneur der KMA, maar ook de Cn van de diverse scholen voor reserve-officieren oefenen hun invloed op de opleiding uit en zijn dus t.a.v. het bereikte resultaat mede verantwoordelijk;

— de opleiding aan de scholen voor reserve-officieren is gespecialiseerd, in tegenstelling tot die aan de KMA, die op meer algemene kennis van het betrokken wapen is ingesteld;

— aansluiting tussen de leerplannen van SRO's en KMA is moeilijk en geeft in elk geval aanleiding tot tijdverlies en daardoor tot minder gelegenheid om de opleiding tot beroepsofficier op een brede basis te plaatsen.

Daar schrijver stelt, dat de legerleiding anno 1930 ongetwijfeld op goede gronden tot invoering van het SRO-KMA-stelsel besloot, dient er tevens de aandacht op te worden gevestigd, dat bezuinigingsoverwegingen hieraan niet vreemd waren.

De in 1947 na ampele overweging genomen beslissing om weer met bedoeld stelsel te beginnen, werd in hoofdzaak door de twee volgende overwegingen beïnvloed:

1e. uit de reeds in gang zijnde SRO-opleiding konden 2e-jaars cadetten voor de KMA worden geput, waardoor de zo hoogst noodzakelijke aanvulling van het korps beroepsofficieren met een vol jaar kon

worden bespoedigd. Deze overweging heeft inmiddels haar voordeel afgeworpen en kan mitsdien verder buiten beschouwing worden gelaten.

2e. De betere selectiemogelijkheid. Tegenover de praktisch gesteld vreesden echter velen, dat het uitstellen van een definitieve toezegging inzake opleiding tot beroepsofficieren tot het einde van de SRO een zodanige onzekerheid zou scheppen, dat adspirant-cadetten zich hierdoor zouden laten afschrieken. Zij meenden hierin een reden voor de aanvankelijk onbevredigende aanmelding voor de KMA te zien. Als gevolg hiervan werden reeds van de aanvang af min of meer definitieve toezeggingen gedaan, waardoor dus het voordeel van betere selectie werd teniet gedaan.

Inderdaad overweegt de legerleiding thans ernstig of de voordelen van het huidige systeem nog wel tegen de nadelen opwegen en of het mitsdien thans niet geboden is tot een opleiding uitsluitend aan de KMA over te gaan.

Hangende deze beslissing achten wij het van belang, dat voor- en tegenstanders onder de lezers hun mening in De Militaire Spectator kenbaar maken.

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

„What's wrong with the army?”

De bekende Amerikaanse journalisten *Joseph* en *Stewart Alsop* onderzoeken in een artikel „What's wrong with the army?” de oorzaak van het aanvankelijke Amerikaanse échec in Korea en komen daarbij tot merkwaardige resultaten. Deze zijn voor ons van rechtstreeks belang nu wij doende zijn de Amerikaanse organisatie over te nemen.

In de eerste fase van de Koreaanse oorlog, na de snelle opbouw van de Amerikaanse strijdmacht, was de sterkteverhouding tussen deze en de Noord-Koreanen als 2 : 3. In de tweede fase, onmiddellijk na de Chinese interventie, was de verhouding tussen Chinezen met Noord-Koreanen en de Verenigde Naties weer 3 : 2. In beide fasen hadden de Amerikanen, resp. Ver. Naties, vrijwel de alleenheerschappij in de lucht en een groot overwicht in artillerievuur. Tegen de verwachting werden de Amerikanen in de eerste fase bijna verslagen en boekten de V.N. in de tweede een ernstig échec. De troep vocht goed, dus, zeggen de gebr. *Alsop*, moet er iets hebben gehaperd aan de methode en de organisatie.

Zij tonen aan, dat in de naar Russisch voorbeeld gevormde Chinese en Noord-Koreaanse legers de mankracht in zo aanmerkelijke mate meer ten goede komt aan de gevechtskracht

dan in het Amerikaanse leger, dat de werkelijke krachtsverhouding veel ongunstiger was dan 3 : 2.

In een Am. TirCie van 180 man zijn 73 man, wier hoofdtaak een andere is dan schieten op de vijand (koks, chauffeurs, verb. pers., adm. pers., enz.), in een Am. OstCie zijn dit er 56. In de overeenkomstige Russische onderdelen zijn deze getallen 2 en 9.

De Amerikaanse wapens hebben meer bedieningspersoneel dan de Russische, bv. de 81 mm mortier wordt bediend door 7 man, de Russische 82 mm mortier door 4 man, beide incl. munitiedragers.

Het Sovjet InfBat van 555 man heeft een totale vuurkracht van 1370 pond per minuut, het Am. InfBat van 837 man een overeenkomstige vuurkracht van 1200 pond.

De Sovjet Div brengt 5000 man in gevecht met een vuurkracht van 6,15 ton per minuut, de Am. Div 7600 man met een vuurkracht van 5,4 ton per minuut.

Hoe verder achterwaarts men komt hoe meer, volgens de gebr. *Alsop*, de organieke elephantiasis bij de Amerikanen toeneemt. In oorlogstijd zou, volgens schrs., de „divisional slice” (het totaal van alle mankracht nodig om een divisie in het veld te houden, gerekend van het Ministerie van Oorlog tot de voorste tirailleur) bij de Russen 22.000 man be-

dragen, bij de Amerikanen 60 of 70.000. Om 100 divisies te velde te brengen moeten de Amerikanen dus 6 of 7 miljoen man oproepen, de Russen 2,2 miljoen.

Schrs. zien in, dat het niet mogelijk is de Amerikaanse soldaat op dezelfde primitieve wijze te verzorgen als de Russische, doch zijn niettemin van mening, dat de Am. „divisional slice” drastisch naar beneden moet en kan en wel tot 40.000 en dat verder de bewapening zodanig moet en kan worden verbeterd, dat deze 40.000 een 2 of 3 maal grotere vuurkracht vertegenwoordigen dan de Russische 22.000. Korea heeft, zeggen schrs., in deze opzichten mogelijkheden doen zien. C.

The Saturday Evening Post, 24 Febr. '51.

De artillerie in Normandië

„Welke was gedurende de laatste oorlog de rol der artillerie?” is de vraag die gesteld wordt door Majoor H. W. Blakely, U.S.A.

De bijdrage van de Russische artillerie tot de overwinning in het Oosten is wel bekend. Zij was van zulk een bijzonder belang dat, tijdens de Conferentie van Yalta, *Maarschalk Stalin* een *lof-rede* uitsprak over *zijn artillerie*, met het doel de macht van zijn legers hiermede naar voren te doen komen.

Majoor Blakely gaat verder met: *Maarschalk Montgomery* heeft een *bijzondere* eerbetuiging bewezen aan de Britse Artillerie in deze termen: „De bijdrage van de artillerie tot de eindoverwinning op Duitsland was overweldigend. Het zal altijd zo blijven. Hoe hardnekkiger de strijd is, hoe langer de oorlog duurt, des te meer zullen de infanterie en in feite *alle wapens steunen* op de artillerie.

Het oordeelkundig gebruik van de artillerie is een grote succesfactor in het gevecht.

Alle wapens hebben goed gewerkt, maar de artillerie is *geweldig* geweest en ik wens het juiste gewicht te geven aan haar aandeel in de overwinning in deze veldtocht”.

Om een goed beeld te geven van de geweldige rol die de Amerikaanse artillerie in de Veldtocht in Europa gespeeld heeft, haalt de schrijver een aantal uittalingen van infanteristen aan, (waarvan de getuigenissen meer overtuigend zijn, dan die van artilleristen), die ervan overtuigd zijn dat het te betwijfelen valt of het, zonder de steun van de artillerie wel mogelijk ware geweest zich in Normandië te handhaven.

Schrijver geeft dan enkele uittreksels uit getuigenissen, waarvan ik noem die van Kolonel *Johnson*, die tijdens de zomer 1944 het Bevel voerde over een bataljon van het 12e Infanterie-Regiment, en die het volgende verklaart: „Als infanterie-officier uit de voorste lijn ben ik er absoluut van overtuigd, dat de bedrijvigheid der artillerie-eenheden van de infanterie-divisie een beslissende rol heeft gespeeld tijdens de gevechten door de infanterie geleverd van de kust van Trouville tot Cherbourg” en verder gaande: „Ik kan me geen enkel voorbeeld herinneren waar aan de aanvraag om rechtstreekse artillerie-ondersteuning niet onmiddellijk en doeltreffend voldaan werd”.

Tenslotte maakt Kolonel Johnson nog melding van het feit, dat „bij een tegenaanval, ingezet door een versterkt Duits bataljon het vuur van een artillerie-afdeling zo doelmatig en juist was dat het vijandelijke bataljon bijna volledig vernietigd werd”.

Kapitein *Walter*, die als luitenant bij hetzelfde Regiment diende, getuigde als volgt:

„Onze artillerie-concentraties braken vóór de aanval voor een groot deel het moreel der Duitse soldaten. Na de verovering van het doel kon de geweldige uitwerking van het artillerievuur worden vastgesteld in de vorm van dode, gewonde of buiten gevecht gestelde Duitsers. Ook het moreel van de Amerikaanse soldaten ging sterk omhoog door onze artillerie-bestrijding die de vijandelijke batterijen het zwijgen oplegde”.

Deze officier brengt eveneens hulde aan de artillerie-luchtwaarnemers met de volgende bewoordingen:

„Geen enkele loftuiting zal ooit het werk der luchtwaarnemers der artillerie, in hun lichte vliegtuigen, kunnen vertolken. Wanneer deze kleine, niet bewapende vliegtuigen in de lucht waren wisten we dat de Duitse kanonnen het vuur niet zouden ontketenen”.

Brigadier-Generaal *Rodwell*, verklaart het volgende:

„Onder de meest doeltreffende vuren moet men de concentraties, voorbereid met het oog op het terugslaan van de dagelijkse tegenaanvallen rangschikken. Het was uitstekend geregeld vuur. Ik herinner mij dat de artillerie alleen een pantseraanval van de 2e Duitse Pantserdivisie in het begin van Augustus 1944 afsloeg”.

Generaal-Majoor *Barton*, die het bevel voerde over de 4e Divisie deelde het volgende mede:

„De artillerie was mijn krachtigste

werktuig. Zij was soms mijn enige reserve. Als grondbeginsel voor het gebruik der artillerie nam ik aan, ze zodanig te plaatsen, dat ze door verlegging van haar vuur, de rol van mobiele reserve kon vervullen. Het is een feit dat onze infanteristen slechts wilden aanvallen, wanneer ze konden rekenen op een luchtwaarnemer. Een ontelbaar aantal stellingen werd veroverd en behouden, dank zij de artillerie-concentraties alleen. Een groot aantal tegenaanvallen werd door de artillerie gebroken en sommige tegenaanvallen zouden onze weerstand gebroken hebben zonder haar tussenkomst". Generaal Barton gaat verder: „Een opvallend succes werd verkregen bij de Duitse druk rond Avranches. De opmars der Duitse gepantserde voorhoede, welke doorgebroken was, werd gestopt door de artillerie der 1e Divisie en alleen door haar, daar geen enkele andere eenheid er aan deelnam".

Ten slotte verklaart de Generaal: „Ik ben mij misschien beter dan wie ook bewust van de prachtige bijdrage door de artilleristen geleverd gedurende de oorlogsinspanning. Het enthousiasme van de infanterie, voor de steun van de artillerie, is een der sterkste indrukken mij bijgebleven gedurende deze vuurdooperiode. Ik heb nooit een Bataljons- of Regiments-Commandopost bezocht zonder de actie der artillerie te horen loven."

(Een artikel dat ongetwijfeld met bijzonder veel genoegen door elk artillerist gelezen zal worden. Het legt nog eens weer de nadruk op het grote belang van een hechte en juiste samenwerking met de infanterie, welke samenwerking in vreedstijd reeds veelvuldig beoefend zal moeten worden. Nu wij aan de hernieuwde opbouw van ons Wapen staan, geeft het ons artilleristen een extra stimulant al onze krachten in te spannen, om bij de andere onderdelen der Krijgsmacht, hetzelfde vertrouwen te verkrijgen, dat de Amerikaanse artillerie genoot tijdens Wereldoorlog II).

Inlichtingsbulletin van de Artillerie-Officier 1950-4 (België).
Field-Artillerie Journal, March-April '49.
I. d. A.

De grote invasie.

Langzamerhand komen steeds meer bijzonderheden over de tweede wereldoorlog los. Nu zijn publicaties verstrekt over de voorbereidingen ten aanzien van de grote invasie. Tijdens de conferentie in Casablanca tussen Roosevelt en Churchill werd de beslissing genomen voor het uitvoeren

van een invasie in N.W. Europa. Zes weken nadien — begin April 1943 — werd begonnen met de uitwerking der plannen. Generaal Morgan werd met de leiding belast.

Morgan bereidde drie eventuele operaties voor en wel:

a. Operatie *Sharky*, een reeks acties uit te voeren in de zomer van 1943, met de bedoeling Duitse troepen naar het Westen te trekken, eensdeels met de bedoeling daarmede troepen aan het Oostfront te onttrekken en deze troepen later te kunnen vernietigen.

2. De operatie *Rankin*, die bij een ineenstorting van het Derde Rijk een snelle overrompelende actie in het Westen voorzag.

3. De operatie *Overlord*, het plan voor de grootscheepse invasie in 1944.

De *Sharkey*-operatie bereikte haar hoogtepunt met de actie „*Harlequin*“, de grote schijnaanval in het Nauw van Calais, met het doel de Duitse legerleiding de indruk te geven, dat de aanval in de buurt van Calais zou komen. Deze actie heeft een volledig succes gehad. De Duitse legerleiding werd volledig overtuigd, dat de grote stoot der Geallieerden vast en zeker bij Calais zou komen en alle andere acties maar misleidingsmanoeuvres waren. Dit werd een der hoofdoorzaken van de Duitse nederlaag.

De *Rankin*-operatie kwam in de praktijk niet tot uiting. *Overlord* des te meer. Wel kwam het werk aan de *Rankin*-operatie besteed ten goede aan de Geallieerden na het slagen van *Overlord* en de vernietigende nederlaag der Duitsers in Normandië. Toen Eisenhower in Januari 1944 tot opperbevelhebber in Europa werd benoemd, nam hij de leiding in de voorbereiding. Maar hij hield generaal Morgan tot het eind der operaties in zijn staf. Hij heeft hem onschatbare diensten bewezen.

Daily Telegraph.

B. K.

Het tactisch gebruik van de atoombom.

Gen.-Majoor Gavin — de bekende parachutisten-aanvoerder — gaat na of de atoombom ook tactisch kan worden gebruikt en wat daarvan de gevolgen voor de tactiek zullen zijn.

Tot op dit ogenblik wordt de atoombom nog zuiver als een strategisch wapen gezien, dat bij een juiste inzet de vijand een dodelijke slag in eigen land kan toebrengen, door het vernietigen van zijn oorlogsindustrie, de verkeerscentra en noodzakelijke oorlogsproductie (olie). Een tactisch gebruik — dat wil dus zeggen

een gebruik óók nabij de frontlijn, is in overweging. (De laatste proeven in de woestijn van Nieuw Mexico wijzen inderdaad in deze richting, daar in het verslag dezer proeven als het ware te kennen wordt gegeven, dat men o.m. de radiatie — het dodelijke stralingseffect — onder de knie heeft. B. K.).

Het effect van een atoombomaanval zoals op Hiroshima is bereikt, staat volgens Generaal Gavin gelijk met de inzet van een aanval van 210 B 29 vliegtuigen elk met 10 ton bommenlast. Hiroshima was een zuiver strategische aanval. Maar de massa-inzet van bommenwerpers aan het front kwam in 1944 op de voorgrond. Het „bommentapijt” werd onder meer gelegd bij Casino en in het bijzonder bij St. Lo in Normandië, waar in de nacht van 25 op 26 Juli op een oppervlakte van 2500 bij 7000 m een bommenlast van 5200 ton werd neergeworpen. Het effect was inderdaad vernietigend. Want de aarde werd omgekeerd. Daardoor kon de snelle doorbraak van de Duitse linies, die tot dat moment onwrikbaar waren, tot stand worden gebracht en kon Patton met zijn 3e Amerikaanse leger zijn fantastische opmars beginnen, die met de vernietiging van het 7e Duitse leger in de „Pocket van Falaise” zou eindigen.

Er zijn in de tweede wereldoorlog tal van gevallen, waarin een atoombom ook tactisch geweldige resultaten zou hebben gehad. Niet alleen in de beide hierboven genoemde voorbeelden maar b.v. ook op Djalout, Iwo Sjima, Oki-Nawa. Als de Duitsers de bom hadden gehad, zou de ring om Stalingrad heel gemakkelijk zijn gebroken, hadden zij Bastogne heel gauw kunnen uitschakelen en was de strijd bij Salerno, Anzio en in Normandië wel wat anders verlopen. Op aanvalstroepen, die in massa optreden, kan de atoombom geweldige uitwerking hebben. Zodra er voldoende H-bommen — waterstofbommen — zijn, kunnen deze de strategische rol gaan spelen, die nu aan de A-bommen is toebedacht en kunnen de A-bommen voor tactisch gebruik worden ingezet. De oorlog zal daardoor van karakter veranderen. Er zal — zowel offensief als defensief — een zeer grote verspreiding moeten worden toegepast. Men zal de troepen uiterst beweeglijk moeten maken en men zal ze snel in alle mogelijke richtingen moeten kunnen dirigeren. Dit en een strategische opvatting die wereldomvattend is, om op de juiste tijd en plaats een beslissing te kunnen forceren, zullen de leidende gedachten moeten zijn voor de strategen en tactici der naaste toekomst.

Combat Forces, November 1950.

B. K.

Zwitserland.

Het aanzien van „De Militaire Spectator” in het buitenland stijgt. Niet alleen dat in het Belgische „Tijdschrift voor Militaire Documentatie” zeer vaak artikelen uit de Militaire Spectator worden gepubliceerd, ook de „Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift” schenkt voortdurend aandacht aan het Nederlandse zuster-tijdschrift. Thans wordt bijzondere aandacht gewijd aan de artikelen over de vorming der reserve-officieren. Een vraagstuk, dat voor Zwitserland ook urgent is, daar de reserve-officier in het oorlogsleger — evenals bij ons — een zeer belangrijke plaats inneemt. Ten aanzien van eventuele schriftelijke cursussen wijst het Zwitserse tijdschrift er op, dat men in Zwitserland zeer goede resultaten heeft met het oplossen van tactische problemen in schriftelijke cursussen. Zeer terecht wordt er op gewezen, dat dit slechts één middel is van de vele. Maar men moet geen enkel middel, dat bewezen heeft bruikbaar te zijn, verwaarlozen.

Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift, December 1950.

B. K.

Een ongebroken moreel belangrijker dan ooit.

Als wij de geschiedenis der mensheid bezien, dan wisselen vrede en oorlog elkaar af met een bijna beangstigende regelmaat.

Oorlogvoeren betekent risico's nemen; want men weet wél wanneer men begint, maar niemand kan voorspellen hoe en wanneer het eindigt. Dit weten de leiders in het Kremlin ook. Geen enkele wereldveroveraar is in zijn plannen geslaagd. Daarom heeft Lenin een geheel nieuwe methode uitgevonden. In elke oorlog geeft een van de partijen het op als zijn moreel gebroken is, als de wil om te strijden er niet meer is, als men geen ideaal meer heeft om voor te strijden. De leiders in Moskou trachten dit nu in beginsel te bereiken z o n d e r oorlog. Dat is het nieuwe, het verrassende element, waardoor velen als het ware met angst zijn verlamd, omdat zij geen antwoord op de zich daardoor opgeworpen problemen zien. De duivels geraffineerde koude oorlog brengt de menselijke geesten in verwarring. Dat is ook de bedoeling van Moskou. Door angst, slechter wordende sociale omstandigheden, economische druk, tracht Moskou het Westen te verlammen en te desorganiseren en de levensvoorwaarden terug te brengen tot het peil van 1848. Dan worden de mensen des te ontvankelijker voor de propaganda en een tot wanhoop gebrachte opgehitste menigte zal dan in elk land het werk voor Moskou doen, geleid door de vijfde colonnes.

Om dit spel te voorkomen, om de ongetwijfeld grote beproevingen die zullen komen te kunnen weerstaan, zal een ieder die de situatie wenst te redden over een zeer hoog moreel moeten beschikken. Het westerse moreel moet omhoog. Het is het enige middel om de crisis waarin wij thans leven, en waarvan het hoogtepunt nog niet is bereikt, te kunnen doorstaan. Het verbeteren volhouden aan de hoge beginselen van de westerse beschaving van een ieder, tot uiting komend in het eigen voorbeeld — zowel in het burgerlijke leven als in het militaire — is een van de machtigste middelen om de ineensporing te voorkomen.

New World News, December 1950.

B. K.

De lessen uit de geschiedenis.

De studie van geschiedenis is heden ten dage een veel omstreden onderwerp. Zo zegt de bekende historicus Valéry, dat de geschiedenis het gevaarlijkste wangedrocht is, dat de menselijke geest tot nu toe heeft voortgebracht. De geschiedenis werkt dromen op, brengt de volkeren in verwarring, zet ze tegen elkaar op, belet de genezing van oude wonden, voert naar grootheid- of vervolgingswaan en maakt de volkeren verbitterd. Met de geschiedenis kan men rechtvaardigen wat men wil. (Zo op het eerste oog heeft Valéry niet helemaal ongelijk. De Russen hebben eeuwenlang als politieke richtlijn „het testament van Peter de Grote” gehad, de Duitsers hebben steeds de eenheid van Duitsland — in welke vorm ook — voor ogen gehad, de Fransen de Rijn als grens, de Engelsen de beheersing der zeeën en bij al die gevallen greep men terug naar voorbeelden uit het verleden — de geschiedenis — om aan te tonen hoe noodzakelijk dat was en wat de gevolgen waren als aan die eis niet werd voldaan. B. K.).

Julien Benda bestrijdt de opvattingen van Valéry, omdat Valéry de ervaringslogica volkomen wil negeren, hetgeen volgens Benda onmogelijk is. (Wij staan aan de kant van Benda, maar willen er toch niettemin met nadruk op wijzen, dat ervaring ook vaak misbruikt wordt om verouderde ideeën te verdedigen. Wij behoeven maar op de Franse strategische opvattingen van 1940 te wijzen, die nog geheel op de ervaring van 1914—1918 berusten en voor 1940 noodlottig bleken te zijn. B.K.).

Generaal von Bernhardt zegt, dat de kennis van een zo groot mogelijk aantal gebeurtenissen op ons een morele invloed uitoefent. Wanneer wij bij die bestudering weifeling, zwakheid van optre-

den, aarzeling, gebrek aan moed, wanbegrip bij verschillende aanvoeders constateren, wanneer wij als het ware getuige worden van handelingen die ingegeven werden door zelfzucht, eigenbelang, eigen eer en glorie, dan voelen we weerzin en verontwaardiging. Groot doorzettingsvermogen, vrouwen op God en zich zelf en in de zaak die men dient, een heldhaftig gedrag, onbuigzaamheid bij tegenslag, snelheid en onvervaardheid van handelen, dat alles verheft ons en geeft ons hogere gevoelens voor zover wij er vatbaar voor zijn en sporen ons aan deze mannen na te volgen. Admiraal Dave Levy ziet het meer van de negatieve kant en zegt dat bij het bestuderen van de geschiedenis men tot een min of meer ontgoochelend resultaat komt, dat velen weliswaar oorlog hebben gevoerd, maar slechts weinigen hem hebben begrepen. Dezelfde fouten, dezelfde vergissingen worden steeds weer opnieuw begaan met haast wiskundige regelmaat.

De theorie van Valéry leidt tot de conclusie „men is begaafd of men is het niet, men bezit de Goddelijke vonk of men bezit die niet”. Deze theorie leidt onvermijdelijk naar geringschatting van elke arbeid, naar geestelijke luiheid, naar fatalisme. Een dergelijke opvatting geeft een leger zonder bezieling, in afwachting van de komst van een Napoleon of een Caesar. In afwachting van hun eventuele komst wordt men vernietigd. Dit is een volkomen foutieve opvatting. Men moet wel degelijk zelf meewerken, zich een deel — en een waardevol deel — van het grote geheel gevoelen. (Zeer juist. B. K.). Het is overigens merkwaardig welke conclusies Napoleon trok uit de bestudering van veldheren. Over Frederik de Grote zei hij, dat wat kenschetsend was over hem, niet zijn merkwaardige manoeuvres waren, maar zijn durf. Van Maurits van Saksen zei hij, dat deze geen adelaar was, maar een sterk karakter had en gehoorzaamheid wist af te dwingen en over Soewaroff zei hij, dat deze beslist geen groot generaal was, maar nochtans twee grote hoedanigheden had n.l. onverschrokkenheid en karaktervastheid. Napoleon bestudeerde dus de geschiedenis alleen op zijn algemene beginselen. En daar gaat het om. Die beginselen zijn eeuwig. Het gaat altijd om de juiste toepassing. Alleen de grote, karaktervolle persoonlijkheid is daartoe in staat. Haar bestudering is uitermate belangwekkend voor hen, die eens geroepen zijn om te zijner tijd legeraanvoerder te worden.

*Forces Aériennes Françaises,
December 1950.*

B. K.

De verhouding tussen politiek en strategie

Terwijl de Schout bij Nacht Barjok schrijft over de mogelijkheden van een derde wereldoorlog komt via het eenhoofdige oppercommando, de verhouding tussen politiek en strategie om de hoek kijken. Clausewitz zag de strategie als laatste middel van de politiek. Als men deze stelling als juist aanvaardt, dan is dus de politicus altijd de chef van de strateeg. Echter zijn er tal van voorbeelden, waarbij politicus en strateeg in één persoon verenigd waren of zijn (Caesar, Frederik de Grote, Napoleon, Hitler, Stalin). In deze gevallen kan men spreken van tyran, despoot of dictator. In 't dictatoriale systeem speelt de strategie een enorme rol, veel groter dan in de democratie. Immers de dictator is vrijwel altijd door een staatsgreep, door geweld aan de macht gekomen. Slechts door geweld — naar binnen en naar buiten — kan hij zich handhaven. Naar binnen door geheime politie (Napoleon met zijn politieapparaat onder leiding van Fouché), Hitler met zijn Gestapo, Stalin met zijn GePeOe of M.V.D. zoals deze nu wordt genoemd, B.K.). Naar buiten door tegenstanders buiten de landsgrenzen aan te vallen en te vernietigen. Vaak zijn oorlogen met het buitenland bliksemafleiders voor verontrustende binnenlandse toestanden. In zulke gevallen domineert de strategie. Maar onder normale democratische omstandigheden is de strategie beslist aan de politiek onderworpen, al zijn politiek en strategie veel nauwer met elkaar verbonden dan de woorden doel en middel aangeven. Politiek en strategie beïnvloeden elkaar. Als de politicus geen nauw overleg pleegt met de strateeg dan kunnen er noodlottige gevolgen voor de strateeg en daardoor ook voor de politicus ontstaan. Maar de politicus geeft het doel aan, zorgt voor de middelen, terwijl de strateeg voor het juiste gebruik der middelen zorgt. Daarom moet de politicus inzicht hebben in strategische aangelegenheden en moet de strateeg de politicus kunnen adviseren. Politiek zonder de mogelijkheid van een daarbij aansluitende krachtige strategie, is waargeloos, evenals strategie zonder scherp omlijnd politiek doel. Maar hoe groot de invloed van de strategie op de politiek ook moge zijn, de strategie mag de politiek nooit domineren. (De hoogste militaire autoriteit is en blijft dienaar van de regering. Een andere opvatting is in een goede democratie niet mogelijk. Heel wat anders is, dat de leidende politici min of meer strategisch geschoold moeten zijn en de strategie een behoorlijk politiek inzicht moeten hebben. In dit verband zou het wellicht aanbeveling verdienen als b.v. de leiders en

militaire experts van de verschillende — loyale — politieke partijen lessen in strategie aan de Hogere Krijgsschool zouden volgen, evenals de voormannen der industrie, uit de vakverenigings- en financiële wereld. Daarnaast zouden deze experts ook voordrachten kunnen houden voor de militaire leerlingen. Op deze wijze wordt voorkomen, dat de burgerlijke en militaire wereld naast elkaar staan, zoals nu maar al te vaak het geval is en de kracht van ons volk en van ons defensie apparaat zal er aanzienlijk door stijgen. In Engeland gebeurt het bovenstaande reeds jaren in het z.g. „Imperial Defense College”. Ook in Amerika kent men een dergelijk instituut. Waarvoor zouden wij achterblijven? B.K.)
Revue Militaire d'Information, December 1950. B. K.

Het vervoer van landstrijdkrachten door de lucht.

Iedere strateeg of tacticus is overtuigd van de belangrijkheid van luchtlandings-troepen. Maar zij vormen nog steeds een klein en zeer kostbaar deel van elke strijdmacht. Zij zullen dan ook wel steeds voor het uitvoeren van bijzondere opdrachten bestemd blijven. Daarnaast doet zich echter de vraag voor, of de geweldige mogelijkheden van het vervoer door de lucht ook niet in hun geheel van toepassing kunnen zijn voor de gewone grondstrijdkrachten. De voordelen daarvan spreken voor zichzelf. Snelheid, verrassing, concentratie van krachten daar waar men dat wenst in de kortst mogelijke tijd. De Amerikaanse generaal Devers bracht dit standpunt tot uiting door te zeggen, dat het Amerikaanse leger bij machte moet zijn om door de lucht naar elk gewenst front van de aardbol te worden gebracht. Reeds in de tweede wereldoorlog vonden uiterst belangrijke vervoeren van grondtroepen door de lucht plaats. Commandant Montjamont wijst in dit verband op de Duitse actie in Noorwegen in April 1940, de aanvoer van de Duitse troepen naar Tunis in November 1942, na de landing der Geallieerden in Noord-Afrika. Aan Anglo-Amerikaanse kant kunnen wij wijzen op de grote vervoeren door de lucht in Burma, waar het op andere wijze doodeenvoudig niet ging, op het vervoer van de gehele 17e Amerikaanse Divisie uit Engeland naar het front in de Ardennen in December 1944. Tegen het einde van de oorlog bestond bij Eisenhower het plan om het gehele 1e Amerikaanse leger door de lucht te vervoeren en er het Ruhrgebied mee in te sluiten. De snelle ineenstorting van de Duitse weerstand was oorzaak, dat dit

plan niet behoefde te worden uitgevoerd. Maar wij zien dus een steeds grotere inzet van gewone troepen die door de lucht werden vervoerd.

Het nadeel van deze vervoeren is dat men er enorme hoeveelheden vliegtuigen voor nodig heeft. Die kan men in tijd van vrede nooit allemaal bij de strijdkrachten hebben. (Hetzelfde geldt ook voor de auto's, ook daar zal een beroep op de burgermaatschappij moeten worden gedaan als het ooit zover mocht komen B.K.).

De Amerikanen zien de enorme voordelen van het vervoer door de lucht in. Ten aanzien van de vliegtuigen gaan zij inderdaad een beroep doen op de burger-vliegtuigen, zoals is vastgelegd en uitgewerkt in het z.g. plan „Brewster”. Dit plan voorziet in de oprichting van een geweldige luchthandelsvloot, die bestemd is om in geval van oorlog de militaire vervoeren te kunnen uitvoeren. (Ook de Sovjet Unie nandelt in deze geest. De „Aeroflot” is geheel op massa vervoeren ingesteld. B.K.).

Voor zware vrachten blijft luchtvervoer echter uiterst onvoordelig. Vandaar dat in het plan Brewster tevens wordt gewezen op de noodzakelijkheid van het vervaardigen van licht - en toch even sterk - materiaal. Voor de metallurgen ligt hier nog een geweldig arbeidsterrein open. Natuurlijk zijn er velen die sceptisch staan tegenover deze ultramoderne denkbeelden.

Schrijver besluit met de slotsom, dat het luchtvervoer van grondeenheden een essentieel element is geworden in de strategische en tactische manoeuvres en steeds grotere vormen zal gaan aannemen.

B. K.

Revue de défense nationale, Januari 1950

De kwetsbaarheid van helicoptères.

Het gebruik van elk strijdmiddel in oorlogstijd wordt beïnvloed door zijn kwetsbaarheid. Over het algemeen is men van mening, dat de helicoptère een gemakkelijke prooi is van vijandelijke jagers en van de lucht doelbestrijdingsmiddelen op de grond. Deze mening is voor velen al voldoende, om het gebruik van de helicoptère als oorlogsmiddel te verwerpen. Toch is schrijver van oordeel dat deze mening overdreven is. De auto of auto-colonne op de zich scherp aftekenende kunstweg is veel gemakkelijker te ontdekken door de jager dan de helicoptère, die niet aan de weg gebonden is en zeer laag dwars over het terrein kan vliegen. Het autovervoer is voor de partij die het

overwicht in de lucht niet heeft een zeer gevaarlijke methode van vervoer. Het is bijna ongelooflijk — aldus schrijver — indien men het niet zelf heeft ondervonden, hoe gemakkelijk het menselijk oog van de piloot kan falen in het vinden van een laagvliegend toestel. Schrijver die zelf piloot is heeft een maand lang deelgenomen aan proeven om met snelle jagers in een bepaald gebied laagvliegende vliegtuigen te ontdekken. Het was vrijwel onmogelijk. Wat een Tiger Moth of een Auster op dit gebied kunnen bereiken kan een helicoptère veel beter. Daarom zijn helicoptères als vervoermiddel niet alleen vlugger, maar ook veiliger dan de auto. Voor vervoeren boven eigen gebied, de zee en niet bezette zônes kan de helicoptère inderdaad grote diensten bewijzen. Schrijver besluit met de conclusie, dat velen de idee van een massa-inzet van vrachthelicoptères, als onderdeel van het gehele transportsysteem met een spottende glimlach zullen verwerpen. Maar er zijn voorwaar wel grotere wonderen op vlieggebied tot stand gebracht, dan deze idee. Wij zullen goed doen grondig rekening te houden met het motto „niets is ons te dol”.

The fighting forces, Januari 1951.

B. K.

Het Rode leger en de oorlogsvoorbereiding.

De Russen hebben nu 4.500.000 man onder de wapenen. De jaarlijkse lichte draagt 1.300.000 man. De getrainde reserve kan gesteld worden op 14.000.000 man, waarvan het gros behoort tot het gewone leger. De mobilisatie van deze massa kan zich in een maand voltrokken hebben. Sinds de tweede wereldoorlog zijn opleiding en organisatie zeer verbeterd, in het bijzonder wat betreft artillerie, tanks en gemotoriseerde eenheden. De Russische artillerie is beslist de meerdere van de Amerikaanse. Hoewel de Amerikaanse divisie 18.500 man telt en de Russische slechts 11.000 is de vuurkracht toch slechts 20 % minder. In kanonnen op motoraffuit (self propelled guns) staan de Russen ver aan de spits. Ook op het gebied der mortieren is hun voor-sprong groot. Een Russische tankdivisie telt 10.300 man. En hoewel dus in aantal kleiner dan de Amerikaanse is de vuurkracht even groot. Ook wordt veel aandacht besteed aan parachutisten-eenheden. (De Russen waren de eersten die deze troepen hadden. Toch hebben ze in de tweede wereldoorlog maar één keer op grote schaal deze troepen gebruikt,

nl. bij de Dnjepr-overgang in de grote slag om Kief in November 1943. De Russische parachutisten werden voornamelijk ingezet als guerillatroepen in de rug en op de verbindingen der Duitsers. B. K.). Rusland heeft grote vorderingen gemaakt op het punt der straalvliegtuigen. Zij beschikken over een 2 motorige jet-bommenwerper — de TU 2 — en een 4-motorige, de IL 17.

Hun beste jager is de Yak 17. In Korea zijn Mig 9 jagers gebruikt, die — ondanks het feit dat zij sneller waren dan de Amerikaanse jagers — toch minder gevechtswaarde hadden. Rusland beschikt nu over nagenoeg 400 moderne duikboten. Eind 1951 zal dit getal ruim 500 zijn. Al deze duikboten zijn voorzien van starttoestellen voor geleide projectielen. De inspanning om atombommen te maken is zeer groot. Beria — die in hoogste instantie nu verantwoordelijk is voor de atoomproductie — heeft onlangs gelast dat de productie van uraniumerts met 30 % moet worden opgevoerd. Eind 1951 zal Rusland vermoedelijk 125 atombommen hebben. De huidige voorraad is waarschijnlijk 55 stuks. Sinds September 1949 werden 4 atombommen per maand gefabriceerd. Verder staan er 4 vliegtuig-dekschepen van aanzienlijke tonnage op stapel.

Review of world affairs, Januari 1951.

B. K.

De verrassing.

Kapitein Woods geeft onder het motto „wie niet waagt, die niet wint” een hoogst interessante beschouwing over de strategische verrassing, een der belangrijkste strategische beginselen. Elke grote veldheer heeft er ruim gebruik van gemaakt. Verrassing is meestal afhankelijk van goede inlichtingen. Als de verrassing slaagt is succes vrijwel gegarandeerd en behaalt men de grootste overwinningen met de minste verliezen. Maar wij zullen slechts bij hoge uitzondering datgene van de vijand weten, wat wij graag willen weten. Er blijft altijd een onbekende factor. Daarvoor dienen wij dan risico's te nemen. Veldmaarschalk Wavell zei daarvan, dat de veldheer een avontuurlijke aanleg en de geest van een gokker moet hebben.

Woods noemt enkele historische voorbeelden. Napoleon bij Marengo 1800, waar hij totaal onverwacht, als een duivel uit een doosje, via de St. Bernardpas naar Italië, de Oostenrijkers in de Powlakte op het lijf viel. Zijn grote overwinning bij Ulm 1805, waarvan zijn soldaten zeiden, de keizer heeft een nieuw strijdmiddel

uitgevonden „onze benen”. Austerlitz 1805, waar hij een geweldige overmacht verpletterde, met een schitterende operatie op de binnenlijnen. (Het is merkwaardig als men de slagen bij Austerlitz 2 December 1805, waar Napoleon de Russen en Oostenrijkers versloeg en de slag bij Alam Halfa (31 Augustus-4 September 1942) waar Montgomery Rommel zijn eerste definitieve nederlaag toebrengt en welke slag — meer nog dan El Alamein het beloop van de tweede wereldoorlog beïnvloedde, dat alle twee slagen wat hun opzet en uitvoering betreft, als twee druppels water op elkaar gelijken. Een bewijs, dat ook al veranderen de middelen, de strategische beginselen eeuwig zijn B. K.).

Na Napoleon noemt Woods de generaal von Moltke. Een geheel ander type dan Napoleon, maar toch ook een originele denker, een groot organisator en tegelijk schoolmeester. (Napoleon fokte slechts armen en geen hoofden, en toen hij hoofden nodig had vond hij slechts armen, met de funeste resultaten van dien. Want de geest is nog altijd sterker dan het zwaard. Dat is de fout die elke dictator maakt — moet maken — en waaraan hij te gronde gaat. Von Moltke deed zijn best om zelfstandig denkende aanvoerders te vormen, doordrenkt van de offensieve geest, wat aanleiding gaf tot het „marcher au canon”, wat Von Moltke soms voor grote moeilijkheden stelde. B. K.). Dan ten slotte Montgomery, de man die het 8e leger van El Alamein tot Tunis bracht, op Sicilië landde, in Italië oprukte tot voorbij de Sangro, de invasie uitvoerde, de Duitsers in Normandië verpletterde en oprukte naar Oost- en Noordzee, de energieke, de originele, die zijn mannen pakte en leerde, wiens lijfspreuk was: „Keep the enemy in surprise”, verras de tegenpartij. Inderdaad heeft de tegenpartij ondervonden wat dat betekende. Dan stapt kapitein Woods over van de tweede wereldoorlog naar de koude oorlog die nu woedt en die op Korea al ontaard is in een regelrechte hete oorlog. Daarbij gaat hij de strategie der Russen in de koude oorlog na en constateert daarbij, dat die oorlog volgens de zelfde principes wordt gevoerd als de gewone oorlog en waarbij de verrassing eveneens een zeer belangrijke rol speelt.

Hij ontleedt de Russische strategie en wijst er op, dat deze er op gericht is, om met de minste risico's de grootste successen te kunnen behalen. Dat geschiedt door een zo groot mogelijke demoralisatie van de toekomstige tegenpartij, zodat er slechts een hele kleine militaire actie — zonder risico — nodig is om die tegen-

partij te doen capituleren. In plaats van het artilleriebombardement dat de aanval in de hete oorlog voorafgaat, moet men de tegenpartij worden gebroken door propaganda, waardoor zijn legers in elkaar zullen storten, alvorens er een schot is gelost. Wanneer de tegenpartij geen moreel meer heeft, wanneer de sociale onrust op zijn hoogtepunt is en hij op de rand van de revolutie staat, dan is uur „U”, het moment voor de aanval, gekomen. Dat is de strategie die Moskou toepast. Door het doen uitbreken van stakingen, het aanjagen van vrees, sabotage, belasteren van politieke en militaire leiders, dumping, het ontwrichten van de financiën en het economisch stelsel van de tegenpartij, moet het moreel worden kapot gemaakt.

Hoewel schrijver er voor waarschuwt Rusland niet te onderschatten, wijst hij niettemin op enkele kenmerkende zwakke punten in de Russische strijdkrachten. Het Russische leger lijdt aan „overcentralisatie van controle”. De verbindingen zijn heel zwak. De gehele organisatie is weinig soepel. Initiatief is een bijna onbekende factor. Snelheid kan niet lang worden volgehouden. Hierin schuilen de grote mogelijkheden bij een Russische aanval op het Westen. Daarvan moet geprofiteerd worden, door verrassend offensief optreden. Steeds moet de vijand voor onverwachte situaties worden geplaatst. Orthodox optreden is daarbij uit den boze. Want de tegenpartij zal steeds in aantal de sterkste zijn. Orthodoxie is de vijand van verrassing. Schrijver vraagt zich af of de opleiding van de troep van de officieren van de hogere aanvoerders daar wel rekening mee houdt. Leren wij onze aanvoerders van hoog tot laag wel om grote risico's te dragen? Schrijver besluit met de vraag „zullen zij slagen als zij het wèl doen?” Wij willen een uitspraak van Mac-Arthur als antwoord geven. Deze strateeg zei eens: „Do, what the enemy believes you cannot do.” Dat houdt in, dat men risico's moet nemen. Ook in de tijd van vrede. (Volkomen accoord B. K.).

The Army Quarterly, Januari 1951. B. K.

Het Rode leger.

Het Rode leger is het machtigste ter wereld. Het lokkend gepraat over vrede is wel volkomen in tegenspraak met de geweldige productie van oorlogsmiddelen, in het bijzonder tanks, die een bij uitstek geschikt aanvalswapen zijn. De Sovjets produceren thans met een 7-daagse werkweek 65.000 tanks per jaar. Het gebruik van massa's tanks was een der belangrijkste strategische grondstellingen voor de

Russische legerleiding op het einde van de tweede wereldoorlog. De tankfabrieken liggen over het gehele oppervlak van de Sovjet Unie verspreid. De voornaamste centra voor tankproductie zijn Gorki, Leningrad, Stalingrad, het Kuznetskbecken en Chaborovsk in het Verre Oosten. De grootste tankfabriek staat in Gorki waar 25.000 arbeiders in werken, waarvan 20.000 als politieke gevangenen. In Stalingrad werken 195.000 mensen aan tankproductie, in het Kuznetskbecken 15.000 man. Naast de heel grote zijn er nog tal van kleinere fabrieken. In al deze fabrieken wordt 7 dagen per week gewerkt. Slechts 3 dagen per jaar — de nationale vacantiedagen — rust het werk. Alle fabrieken staan onder speciale gerechtsinstanties om bij sabotagedaden de daders onmiddellijk te kunnen vonnissen. Doodvonnissen zijn heel gewoon. Onmiddellijk na het uitspreken van 't vonnis en de daarbij behorende bekentenissen, wordt het vonnis ter plaatse voltrokken. Lichtere vergrijpen — zoals achterstand op het productieschema — worden gestraft met inhouding van het loon, gedurende 2 tot 4 weken. Ondanks deze maatregelen loopt de productie toch niet zo als de leiders graag willen. Niet behoorlijk afgewerkt of zelfs foutief afgewerkt materiaal omvat 30—45 % der totale productie. Dank zij Duitse deskundigen is de Russische industrie veel verbeterd. De Duitse specialisten worden zeer goed behandeld, maar vanzelfsprekend zijn ze niet vrij.

Ondanks alle vooruitgang zijn er toch nog veel zwakke punten. Het grootste is de moeilijkheid van het transportwezen. Radiouitrusting is nog zeer summier en niet berekend op het gebruik van grote eenheden. De olie- en benzinevoorziening stuit eveneens op moeilijkheden. Gedurende de oorlog kon men heel vaak achter het front vrouwen, kinderen en krijgsgevangenen vaten met olie en benzine over de weg zien voortrollen. In de winter werden de vaten op sleden voortgetrokken door tanks, of door paarden. Hoewel het aantal transportauto's sterk is uitgebreid is het aan- en afvoerprobleem nog steeds een zeer zwak punt. De vraag doet zich voor, hoe de Sovjets zich het gebruik van de massa's tanks indenken. De algemene opvatting is, dat zij als een niet te stuiten wervelstorm zullen trachten om met snelle offensieve stoten Zuid en West Europa er mee te bezetten zonder op verliezen te letten, ten einde te voorkomen, dat de hoofdvijanden Amerika en Engeland bases op het vasteland van Europa zouden kunnen inrichten.

Military Review, Januari 1951. B. K.

De commandant.

Majoor Gauthier is er van overtuigd, dat de morele maatstaven voor elke commandant — hoog of laag — doorslaggevend zijn. Zeer zeker moet hij ook zijn vak kennen. Maar dat is beslist niet het voornaamste. De morele maatstaven komen het beste tot uiting in zijn plichtsopvatting, zijn rechtvaardigheid en zijn persoonlijke handel en wandel.

De troep heeft zijn chefs zeer gauw op de juiste waarde geschat. Die troep merkt onmiddellijk of de woorden in overeenstemming zijn met de daden. Rechtvaardigheid is een van de voornaamste kenmerken van een goed aanvoerder. Rechtvaardigheid eist een grote strengheid ten opzichte van zichzelf, uitschakeling van persoonlijke voorkeur of afkeer en daardoor ook krachtig doorvoeren van de maatregelen, die in het algemeen belang nodig zijn.

Het persoonlijk optreden van de commandant is van zeer veel belang. Niet alleen in dienst maar ook daarbuiten. Zelf-critiek en ook het durven aanhoren van critiek is voor elke commandant van het grootste belang, al ontveinst schrijver zich niet dat dit in vele gevallen heel moeilijk is.

L'armée, la Nation, Januari 1951.

B. K.

De Waterstofbom.

Het beginsel waarop het vernietigend vermogen van de waterstofbom berust is reeds sinds een vijftiental jaren bekend, het verschilt trouwens niet van de beginselen waarop de atoombom is opgebouwd. De vernielingskracht van de waterstofbom overtreft die van de atoombom verre.

Een „H'-bom zou voldoende zijn om een stad als New York te vernietigen. Het grote verschil met de atoombom is de grootte. Een atoombom moet altijd een bepaalde grootte hebben om doeltreffend te zijn. Een waterstofbom kan men — althans volgens de theoretici — net zo groot construeren als men wil. Door het bombardement van waterstofatomen door middel van neutronen, ontstaat deuterium of zware waterstof (D of 2 H; een isotoop van waterstof met atoomgewicht 2). Worden nu twee atomen deuterium onder hoge druk en temperatuur bij elkaar gebracht, dan doet hun combinatie een heliumatoom ontstaan, waarbij een zekere hoeveelheid energie vrijkomt. Is het aantal voortgebrachte heliumatomen voldoende groot, dan kan de vrijgekomen energie een verschrikkelijk ontploffing veroorzaken en tevens dodelijke gammastralen uitzenden. De grote moeilijkheid

bij het vervaardigen van waterstofbomen is het verkrijgen van de vereiste temperatuur op het ogenblik, dat de twee atomen deuterium bij elkaar worden gebracht. Deze temperatuur bedraagt vele miljoenen graden. De atoomgeleerden zijn er nu blijkbaar in geslaagd om dit te verwezenlijken, daar inderdaad met de constructie van de Hellebom is begonnen.

Het leger, de Natie, Januari 1951.

B. K.

De oorlogsindustrie-centra achter het IJzeren Gordijn.

De grote industrie-centra achter het IJzeren Gordijn liggen wel zeer verspreid. Zij lopen van Mandsjoerije tot Pilsen in Tsjecho-Slowakije. Hun kwetsbaarheid is daardoor relatief gering. Maar daartegenover staat dat hun organisatorische samenhang en hun samenwerking tengevolge van de geweldige afstanden en tengevolge van het uiterst dunne verkeersnet zeer moeilijk is. Ongeveer 60 % van de industrie-centra van het oosters blok liggen in de Westelijke helft van de Sovjet Unie. Het oosters blok heeft momenteel — met inbegrip van China — enorme reserve aan mankracht, in totaal ruim 700 miljoen mensen. Ook beschikt het over voldoende hoeveelheden grondstoffen. Maar hoe geweldig de energiebronnen — kolen, olie, electriciteit — ook mogen lijken, zij zijn nu en in de toekomst beslist nog niet voldoende, om een industriële ontwikkeling toe te laten, die in overeenstemming is met de ter beschikking zijnde mensenmassa. Thans produceert het gehele oosterse blok 405 miljoen ton kolen, 46 miljoen ton olie en een electriciteitsopbrengst van iets meer dan 100 milliard kilowatt. In de Verenigde Staten alleen echter worden jaarlijks 500 miljoen ton kolen en meer dan 200 miljoen ton olie geproduceerd. Bovendien beloopt de electriciteitslevering daar 230 milliard kilowatt.

De lage levensstandaard in de Sovjet Unie en zijn niemand en niets ontziende staatseconomie zijn echter een groot voordeel voor deze staat, daar het overgrote deel der productie ten behoeve van staatsopdrachten kan worden aangewend. Driekwart van de oorlogsindustrie van het oosters blok ligt in de Sovjet Unie. Het oosters blok telt dertien of veertien grote bewapeningscentra. Negen ervan liggen in de Sovjet Unie. Het grootste en belangrijkste van deze industriegebieden heeft zijn zwaartepunt in het Zuidelijke en centrale gedeelte van de Oeral. In dit centrum werkten ongeveer 6 miljoen arbeiders. De belangrijkste stad in dit cen-

trum is Magnitogorsk. Dit is voor de Russen van de zelfde betekenis als destijds Essen met de fabrieken van Krupp voor de Duitsers.

In de tweede plaats komt het Dnjepr-Don- en Wolgagebied met als belangrijkste centra Charkof, Rostow, Stalingrad. Het Donetzbekken levert een derde van de Sovjet kolenproductie. Dan volgt het industriegebied rondom Moskou—Toela. Ongeveer de helft van de autoproductie vindt in dit gebied plaats. Voorts het West-Siberisch industriegebied. De ontwikkeling ervan begon in 1936. De centrale punten zijn Nowosibirsk en Stalinsk, die elk reeds meer dan 500.000 inwoners tellen. Oost Siberië tussen Baikalmeer en Wladiwostok blijft op West Siberië niet achter. Tschita en Wladiwostok hebben in de laatste 20 jaar hun bevolking meer dan verdubbeld. Zij zijn de bakermat geworden van een zeer grote industrie. De verdere ontwikkeling van dit gebied zal waarschijnlijk van nu af in nauwe samenwerking met Mandsjoerije gaan. Dit zou de voortzetting betekenen van de door de Japanners begonnen organisatie der mijn-, gietijzer- en staalindustrie in Mandsjoerije, het enig bewapeningscentrum van China. In de reeks der grote bewapeningscentra der Sovjet Unie moet ook nog vermeld worden Leningrad en omgeving, de Kaukasus en het gebied rondom Moermansk—Archangel. Buiten deze gebieden zijn nog vermeldenswaard de industriegebieden rondom Kuybischew (Samara), Lwow (Lemberg), Sambor en Drokobyez.

In de overige landen van het oosters blok zijn alleen de industrieën van Polen en Tsjecho-Slowakije van belang. De Skodafabrieken in Pilsen en de staalfabrieken van Praag behoren tot de belangrijkste bedrijven van Oost Europa. In Polen wordt de industrie van Opper-Silezië geweldig uitgebreid. Roemenië is belangrijk voor zijn olieproductie, ongeveer 5 miljoen ton per jaar.

Volk und Armee, Januari 1951. B. K.

Militaire notities rondom de wereld.

Verenigde Staten.

Het pioniers laboratorium heeft een nieuwe commando-tent geconstrueerd die water- en vuurproof is, geen licht doorlaat en vrijwel ideaal isoleert tegen koude. Het is een nylonproduct (blijkbaar is van nylon alles te maken. B. K.). De tent is 25 m lang, 6 m breed en 5 m hoog en verdeelt in verschillende secties, zodat de tent inderdaad voor staven uitermate ge-

schikt is. Het totale gewicht is 350 kg. De stabiliteit is zodanig, dat een storm van 60 km per uur er niet de minste invloed op had.

Engeland.

Engelse geologen stellen thans een onderzoek in naar de mogelijkheid van de aanwezigheid van uranium in de buurt van Bath. De jonge geoloog Ford, kwam op het idee, dat daar wellicht uranium zou zijn, daar de natuurlijke warme baden, die reeds door de Romeinen werden gebruikt voor hun geneeskrachtige werking, wellicht op de aanwezigheid van uranium zouden kunnen duiden, zoals dat ook met de geneeskrachtige bronnen van Joachimsthal in Bohemen het geval was. Men neemt voorlopig aan, dat er zeker 100.000 ton uraniumerts van rijk gehalte is.

Zwitserland.

De Zwitsers moderniseren hun strijdkrachten zo goed mogelijk. Zij krijgen de beschikking over een nieuwe zware mitrailleur met een zeer grote vuursnelheid. De lichte mitrailleur wordt vervangen door een automatisch geweer. Voor de tankbestrijding wordt een bazooka ingevoerd met een dracht van 300 m, waarbij het nadeel van de achteruitslaande vuurstraal is weggewerkt. Raketten tegen vliegtuigen worden ontwikkeld.

Military Review, September 1950. B. K.

**ONMIDDELLIJKE
VERLICHTING EN
VERBETERING**

bij

asthma, neus-
verkoudheid,
hooikoorts,
bronchitis,
en moeilijke
ademhaling

**DAROPHEDRIN
DRUPPELS**

Zwart Gala-uniform

TE KOOP: geheel compleet ceremonieel tenue van 1e Lt. Inf., maat 48, prachtig zwart whipcord, in prima staat. J. SCHIPHORST, Kloosterkoolhof 71, Heerlen.